

Nr 10.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt, m. m.; given Stockholms slott den 3 januari 1948.

Kungl. Maj:t vill härmed under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

- 1) förordning angående ändring i förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt;
- 2) förordning angående ändring i förordningen den 30 juni 1943 (nr 477) om skatt å vissa pälsvaror;
- 3) förordning om försäljningsskatt; samt
- 4) förordning om slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten.

GUSTAF.

Ernst Wigforss.

Förslag

till

förordning angående ändring i förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt.

Härigenom förordnas, *dels* att 1, 3—9 samt 14 och 15 §§ förordningen den 25 maj 1941 om varuskatt¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels ock* att den vid förordningen fogade förteckningen över varor, för vilka varuskatt skall erläggas, skall erhålla den ändrade lydelse, som framgår av härvid fogad bilaga.

Nuvarande lydelse:

Föreslagen lydelse:

1 §.

För vara — — — skatt (*varuskatt*).

För vara — — — skatt (*varuskatt*).

Såsom skattepliktig tillverkning är att anse även omformning eller omarbetning av vara, avsedd att hållas till salu i sålunda förändrat skick. I fråga om varor, avsedda att saluhållas i särskild förpackning, såsom flaskor, tuber, burkar eller dylikt, är varans anbringande i förpackningen jämväl att anse såsom skattepliktig tillverkning.

Skatt utgår — — — eller tandläkare.

Skatt utgår — — — eller tandläkare.

3 §.

1. Skatten utgår — — — bedriva rörelsen.

2. Varans beskattningsvärde är lika med det pris, som den skattskyldige i allmänhet betingar sig för varan vid försäljning till detaljhandlare eller, i fall där försäljning till detaljhandlare icke bedrivs, det pris, som den skattskyldige kan an-

1. Skatten utgår — — — bedriva rörelsen.

2. Varans beskattningsvärde är lika med det pris, som den skattskyldige i allmänhet betingar sig för varan vid försäljning till detaljhandlare eller, i fall där försäljning till detaljhandlare icke bedrivs, det pris, som den skattskyldige kan an-

¹ Senaste lydelse se beträffande 3, 8 och 14 §§ 1946: 144 samt beträffande 7 och 9 §§ 1943: 329.

Nuvarande lydelse:

tagas hava betingat sig, därest sådan försäljning skett. I intetdera fallet skall varuskatten inberäknas i priset.

För vara, — — — i förvärvssyfte.
Det ankommer — — — givna stadganden.

Föreslagen lydelse:

tagas hava betingat sig, därest sådan försäljning skett; och skall i intetdera fallet varuskatten inberäknas i priset. *Därest den skattskyldige regelmässigt försäljer allenast en obetydlig del av varan till detaljhandlare, skall vid tillämpning av bestämmelserna i detta stycke så anses som om försäljning till detaljhandlare icke bedreves.*

För vara, — — — i förvärvssyfte.
Det ankommer — — — givna stadganden.

4 §.

1. Tillverkning, som i 1 § första stycket avses, skall stå under statens kontroll.

Kontrollen utövas av kontrollstyrelsen med biträde av särskilda kontrolltjänstemän.

2. Kontrolltjänsteman äger — — — använda lokaler.

3. Tillverkare skall — — — behöfelig handräckning.

4. Tillverkare är — — — tillhörande handlingar.

5. Tillverkare skall — — — att lämna.

6. Återförsäljare av — — — skattepliktig vara.

1. Tillverkning, som i 1 § första och andra styckena avses, skall stå under statens kontroll.

Kontrollen *över tillverkningen ävensom över skattens behöriga utgörande* utövas av kontrollstyrelsen med biträde av särskilda kontrolltjänstemän.

2. Kontrolltjänsteman äger — — — använda lokaler.

3. Tillverkare skall — — — behöfelig handräckning.

4. Tillverkare är — — — tillhörande handlingar.

5. Tillverkare skall — — — att lämna.

6. Återförsäljare av — — — skattepliktig vara.

5 §.

1. Den som ämnar bedriva tillverkning, som i 1 § första stycket avses, skall därom göra skriftlig anmälan till kontrollstyrelsen minst fjorton dagar före tillverkningens påbörjande med angivande av företagets namn och belägenhet, tillverkarens fullständiga namn och postadress, det eller de varuslag, tillverkningen är

1. Den som ämnar bedriva tillverkning, som i 1 § första *eller andra* stycket avses, skall därom göra skriftlig anmälan till kontrollstyrelsen minst fjorton dagar före tillverkningens påbörjande med angivande av företagets namn och belägenhet, tillverkarens fullständiga namn och postadress, det eller de varuslag, till-

Nuvarande lydelse:

avsedd att omfatta, samt dagen för dess påbörjande.

Inträder ändring — — — kontrollstyrelsen därom.

2. Önskar tillverkare göra avbrott i rörelsen, skall han i förväg göra skriftlig anmälan därom till kontrollstyrelsen *med* uppgift om den tid, avbrottet avser. Under *sagda* tid må rörelsen icke bedrivas.

Ämnar tillverkare — — — att ske.

Föreslagen lydelse:

verknigen är avsedd att omfatta, samt dagen för dess påbörjande.

Inträder ändring — — — kontrollstyrelsen därom.

2. Önskar tillverkare göra avbrott i rörelsen, skall han i förväg göra skriftlig anmälan därom till kontrollstyrelsen. *Anmälan bör innehålla uppgift om den tid avbrottet avser; kan sådan uppgift icke lämnas, skall tillverkaren, då han ämnar återupptaga rörelsen, i förväg göra skriftlig anmälan därom till kontrollstyrelsen.* Under tid, för vilken avbrott är anmält eller, då tid för avbrottet ej angivits, innan anmälan om rörelsens återupptagande gjorts, må rörelsen icke bedrivas.

Ämnar tillverkare — — — att ske.

6 §.

Den som bedriver tillverkning, som i 1 § första stycket avses, skall inom *en månad* efter varje *kalenderkvartals* utgång eller, där *kontrollstyrelsen* finner skäl meddela sådan *föreskrift*, inom *fjorton dagar* efter varje *kalendermånads* utgång till kontrollstyrelsen insända en på tro och heder avgiven deklARATION angående beskattningsvärdet av de varor, som under *den tid deklARATIONEN* avser av honom eller för hans räkning levererats till köpare eller tagits i anspråk för vidare bearbetning. *Härvid* må avdrag göras för värdet av varor, som

1. Den som bedriver tillverkning, som i 1 § första eller andra stycket avses, skall *senast å femtonde dagen* i andra månaden efter varje *kalendermånads* utgång till kontrollstyrelsen insända en på tro och heder avgiven deklARATION angående beskattningsvärdet av de varor, som under *kalendermånaden* av honom eller för hans räkning levererats till köpare eller tagits i anspråk för vidare bearbetning.

Om särskilda skäl därtill äro äger kontrollstyrelsen föreskriva, att deklARATION skall avse kalenderkvartal i stället för kalendermånad, i vilket fall deklARATION skall insändas inom en månad efter varje kvartals utgång. Kontrollstyrelsen må ock, om särskilda skäl därtill äro, föreskriva att deklARATION skall insändas inom annan tid än i det föregående är sagt, dock tidigast inom femton da-

Nuvarande lydelse:

a) använts vid den tillverkning deklARATIONEN avser och som visas hava tidigare blivit påförda varus katt;

b) återtagits av tillverkaren;

c) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.

På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för beskattningsvärdet av varor, vilkas försäljning förorsakat tillverkaren förlust på grund av bristande betalning från köparen.

Deklaration skall — — — trovärdiga personer.

Föreslagen lydelse:

gar och senast inom två månader efter utgången av den månad eller det kvartal deklARATIONEN avser.

2. I deklARATION som i 1 mom. avses må avdrag göras för beskattningsvärdet av varor, som

a) använts vid den tillverkning deklARATIONEN avser och som visas hava tidigare blivit påförda varus katt;

b) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.

På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för beskattningsvärdet av varor, vilka tillverkaren återtagit eller vilkas försäljning förorsakat honom förlust på grund av bristande betalning från köparen.

3. Deklaration skall — — — trovärdiga personer.

4. Underlåter tillverkare av skattepliktig vara att avgiva deklARATION som avses i 1 mom. eller befinnes avgiven deklARATION oriktig, äger kontrollstyrelsen fastställa den skatt, som rätteligen skall utgå. I fall av underlåtenhet att avgiva deklARATION må kontrollstyrelsen jämväl, om särskilda skäl därtill äro, meddela tillverkaren förbud tills vidare, till dess deklARATION avgivits, att förfoga över skattepliktig vara.

7 §.

1. Tillverkare skall — — — kontrollstyrelsens postgirokonto.

1. Tillverkare skall — — — kontrollstyrelsens postgirokonto.

I fall som avses i 6 § 4 mom. första punkten ankommer det på kontroll-

Kungl. Maj:ts proposition nr 10.

Nuvarande lydelse:

2. Erlägges icke skatten inom föreskriven tid, må kontrollstyrelsen meddela tillverkaren förbud tills vidare, till dess skatten guldits, att förfoga över skattepliktig vara.

3. Tillverkare är — — — finner erforderligt.

Ställes ej — — — motsvarande tillämpning.

4. Försummar någon att inbetala skatt, som det enligt denna förordning åligger honom att erlægga, må skatten på framställning av kontrollstyrelsen omedelbart utmätas med det belopp, vartill kontrollstyrelsen efter verkställd undersökning fastställer densamma.

Föreslagen lydelse:

styrelsen att bestämma och meddela den skattskyldige tid, inom vilken skatten skall erläggas.

2. Erlägges icke skatten inom tid, som angives i 1 mom. första stycket eller som kontrollstyrelsen med stöd av 1 mom. andra stycket föreskrivit, må kontrollstyrelsen meddela tillverkaren förbud tills vidare, till dess skatten guldits, att förfoga över skattepliktig vara.

3. Tillverkare är — — — finner erforderligt.

Ställes ej — — — motsvarande tillämpning.

4. Försummar någon att inbetala skatt, som det enligt denna förordning åligger honom att erlægga, må skatten på framställning av kontrollstyrelsen omedelbart utmätas.

8 §.

1. Vid införsel — — — varans beskattningsvärde.

2. Deklaration erfordras icke beträffande sådan skattepliktig vara, som avses i 3 § 2 mom. andra stycket. Beträffande sådan vara skall den skattskyldige i stället till tullmyndigheten i införselorten avlämna skriftlig försäkran i två exemplar rörande ändamålet med införseln.

3. Skatt, som — — — beträffande skatten.

4. Deklaration eller — — — till kontrollstyrelsen.

Befinnes vid — — — skall erläggas.

1. Vid införsel — — — varans beskattningsvärde.

2. Deklaration erfordras icke beträffande sådan skattepliktig vara, som avses i 3 § 2 mom. andra stycket. Beträffande sådan vara skall den skattskyldige i stället till tullmyndigheten avlämna skriftlig försäkran i två exemplar rörande ändamålet med införseln; dock att sådan försäkran icke erfordras därest det är uppenbart att varan införes för annat ändamål än försäljning eller användning i förvärvssyfte.

3. Skatt, som — — — beträffande skatten.

4. Deklaration eller — — — till kontrollstyrelsen.

Befinnes vid — — — skall erläggas.

Nuvarande lydelse:

Vad i — — — detta moment.

5. För vara, — — — Kungl. Maj:t bestämmer.

Skatt utgår icke för vara, som infördes under sådana omständigheter, att tullfrihet för densamma åtnjutes. Dock föreligger skattskyldighet vid återinförsel av vara, för vilken skatt icke erlagts eller för vilken erlagd skatt restituerats.

6. Formulär till — — — kontrollstyrelsen gemensamt.

9 §.

Den som utan föreskriven anmälan bedriver tillverkning, som i 1 § första stycket avses, eller efter *sådan anmälan, som i 5 § 2 mom. sägs*, fortsätter rörelsen eller i strid mot förbud, varom i 7 § 2 mom. sägs, förfogar över vara, straffes med dagsböter, ej under tjugu.

Underlåter någon — — — trehundra kronor.

14 §.

Av rörelseidkare begången förseelse, som i 9 § avses, åtalas vid all-

Föreslagen lydelse:

Vad i — — — detta moment.

5. För vara, — — — Kungl. Maj:t bestämmer.

Skattskyldig må vidare enligt kontrollstyrelsens bestämmande åtnjuta restitution av skatt för till riket införd vara, som styrkes vara obrukbar på grund av fel eller brist i godset. Ansökan om restitution, varom i detta stycke förmäles, bör göras inom en månad från det införseln skedde.

Skatt utgår icke för vara, som infördes under sådana omständigheter, att för densamma åtnjutes tullfrihet *enligt 5, 6 eller 8 § tulltaxeförordningen*. Dock föreligger skattskyldighet vid återinförsel av vara, för vilken skatt icke erlagts eller för vilken erlagd skatt restituerats.

6. Formulär till — — — kontrollstyrelsen gemensamt.

Den som utan föreskriven anmälan bedriver tillverkning, som i 1 § första eller andra stycket avses, eller efter *anmälan om avbrott i rörelsen* fortsätter rörelsen *i strid mot bestämmelserna i 5 § 2 mom.*, straffes med dagsböter, ej under tjugu.

Den som i strid mot förbud, varom i 6 § 4 mom. eller 7 § 2 mom. sägs, förfogar över vara, straffes med dagsböter, ej under fyrtio, eller, där omständigheterna äro synnerligen försvårade, med fängelse i högst sex månader.

Underlåter någon — — — trehundra kronor.

Förseelse, som i 9 § avses, *må åtalas, förutom vid laga domstol i brott-*

Nuvarande lydelse:

män underrätt i den ort, där rörelsen bedrivs.

Föreslagen lydelse:

mål, vid den rätt, där rörelseidkaren skall svara i tvistemål i allmänhet, eller vid rätten i den ort, där rörelsen bedrivs.

15 §.

Förseelse, som avses i 9 § andra stycket, må av allmän åklagare åtalas allenast efter angivelse av kontrollstyrelsen.

Böter och — — — tillfalla kronan.

Förseelse, som avses i 9 § tredje stycket, må av allmän åklagare åtalas allenast efter angivelse av kontrollstyrelsen.

Böter och — — — tillfalla kronan.

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 1948.

I samband med förordningens ikraftträdande skall följande iakttagas.

1. Den vid förordningen om varuskatt fogade förteckningen över varor, för vilka varuskatt skall erläggas, skall såvitt angår putsmedel för läderarbeten eller skodon gälla enligt den äldre lydelsen för tiden till och med den 30 juni 1948.

2. Vad i 6 § i dess nya lydelse stadgas angående den tid deklaration skall avse och tiden för deklarations avgivande skall icke äga tillämpning beträffande deklaration, avseende tid före den 1 april 1948.

(Fortsättning å författningsförslaget se sid. 10—13).

Nuvarande lydelse:

Förteckning
 över
varor, för vilka varuskatt skall erläggas,
 i gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning hänförliga
 till nedanstående statistiska nummer

Statistiskt nr	V a r u s l a g	Skattesats, procent av beskattnings- värdet
ur 298—302	<i>Choklad med tillsats av socker; konfityrer, såsom karameller, konfekt, dragéer, kola, marsipan, marmelad i bitar, glacerade eller kanderade frukter och bär, tuggummi, glass, kex med överdrag eller mellanlägg av socker, choklad, fruktgelé e. dyl., lakrits med tillsats av socker eller i form av båtar, figurer, remmar e. dyl., pastiljer och tableter, med undantag av citronsyretableter, samt med socker försatta gelé- och lemonadpulver . . . . .</i>	40
	<p><i>A n m. 1. Vid tillämpning av förordningen om varuskatt skola följande varor icke anses såsom konfityrer, nämligen tårter, bakelser, maränger, tjebröd och andra liknande bakverk samt färdigställda, för hushåll, restauranger eller matserveringar avsedda efterrätter, helt eller delvis bestående av glass.</i></p>	

Föreslagen lydelse:

Förteckning

över

varor, för vilka varuskatt skall erläggas,

i gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning hänförliga
till nedanstående statistiska nummer

Statistiskt nr	Varuslag	Skattesats, procent av beskattnings- värdet
ur 298—302	<p><i>Choklad- och konfityrvaror, hänförliga till följande varugrupper:</i></p> <p><i>choklad eller ersättningsmedel härför, med tillsats av socker eller sötningsmedel;</i></p> <p><i>lakritsvaror, med tillsats av socker, sötningsmedel, kryddor eller essenser;</i></p> <p><i>karameller, praliner, konfekt, dragée, kola, pastiljer, tabletter, tuggummi och dylika sötsaker;</i></p> <p><i>käx med överdrag eller mellanlägg av choklad, socker, fruktgelé eller dylikt;</i></p> <p><i>marsipan, mandelmassa eller liknande massa;</i></p> <p><i>i utformade figurer, stänger eller stycken framställda sötsaker, innehållande:</i></p> <p><i>lakrits även utan tillsats av socker, sötningsmedel, kryddor eller essenser;</i></p> <p><i>marsipan, mandelmassa eller liknande massa;</i></p> <p><i>marmelad eller ersättningsmedel härför;</i></p> <p><i>glaserade eller kanderade frukter, bär, andra växtdelar eller ersättningsmedel härför;</i></p> <p><i>glass;</i></p> <p><i>med socker eller sötningsmedel försatta pulver och tabletter, avsedda för beredning av läskedrycker .</i></p> <p><i>A n m. 1. Bestämmelserna i förordningen om varuskatt äro icke tillämpliga å följande varor, nämligen kakao- och glasspulver (med eller utan tillsats av socker eller sötningsmedel), tårtor, bakelser, tebröd och liknande bakverk, ej heller å färdigställda, för hushåll, restauranger eller matserveringar avsedda efterrätter, helt eller delvis bestående av glass. Vad nu sagts gäller även om bakverket eller efterrätten är</i></p>	60

Nuvarande lydelse:

Statistiskt nr	V a r u s l a g	Skattesats, procent av beskattnings- värdet
	<i>A n m. 2.</i> För sådan marsipan, mandelmassa eller liknande massa, som av tillverkaren användes för framställning av icke skattepliktig vara, skall skatt ej utgå.	
ur 582: 2, 604	<i>Putsmedel för läderarbeten eller för skodon, oavsett materialet</i>	20
ur 587—588	<i>Essenser och extrakter, avsedda för beredning av alkoholhaltiga drycker</i>	75
591	<i>Tandpulver och tandpasta</i>	20
ur 592	<i>Puder, med undantag av ströpuder, samt smink, läppstift härunder inbegripna</i>	75
ur 593	<i>Lukt- eller toalettatten, med undantag av preparatet sprit, glycerin och rosenatten, samt munvatten, parfym, badsalt och andra dylika preparat ävensom pomada, hårvatten, hårolja, ögonhårskräm, ögonbrynsstift, nagellack samt andra liknande preparat för hårets eller naglarnas vård</i>	20

Föreslagen lydelse:

Statistiskt nr	V a r u s l a g	Skattesats, procent av beskattningsvärdet
	<p><i>tillsatt eller belagd med eller däri på annat sätt ingår choklad eller andra varuskattebelagda varor eller socker, under förutsättning dock att varan bibehållit karaktären av tårta, bakelse, tebröd eller liknande bakverk eller eflerrätt av glass.</i></p> <p><i>A n m. 2. För sådan marsipan, mandelmassa eller liknande massa, som av tillverkaren användes för framställning av icke skattepliktig vara, skall skatt ej utgå.</i></p>	
ur 587—588	Essenser och extrakter, avsedda för beredning av alkoholhaltiga drycker	100
591	Tandpulver och tandpasta	20
ur 592—593	Puder, med undantag av ströpuder, samt smink och andra preparat för hudens färgning, läppstift härunder inbegripna	75
ur 593	Nagellack, nagelpasta, nagelpolermedel, nagellackborttagningsmedel och andra dylika för nagelbehandling avsedda preparat samt ögonhårskräm, ögonbrynsstift och andra liknande preparat för behandling av ögonhår eller ögonbryn	75
ur 593	Parfymer, luktvasen och andra dylika luktgivande preparat, badsalt, nagelbandsvasen, munvasen, toalettvatten (med undantag av preparatet sprit, glycerin och rosenvasen) samt hårborttagningsmedel och medel mot transpiration, ansiktslera, ansiktsskum och andra dylika till hudkräm icke hänförliga preparat för hudens vård, hårvatten, hårolja, pomada, onduleringspreparat, schamponeringsmedel samt andra preparat för hårets behandling eller vård	40

Förslag
till
förordning angående ändring i förordningen den 30 juni 1943
(nr 477) om skatt å vissa pälsvaror.

Härigenom förordnas, *dels* att 3, 6, 7 och 9 §§ förordningen den 30 juni 1943 om skatt å vissa pälsvaror skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels ock* att den vid förordningen fogade förteckningen över pälskinn, för vilka skatt skall erläggas jämlikt 3 § 1 mom. nyssnämnda förordning¹, skall erhålla den ändrade lydelse, som framgår av härvid fogad bilaga.

Nuvarande lydelse:

1. För inom — — — omförmälda förteckningen.

2. För vara, som införes till riket, utgår skatten med *femton* procent av varans värde, beräknat enligt 4 § tulltaxeförordningen med tillägg av den tull, som enligt tulltaxan och gällande bestämmelser om tilläggstull belöper å varan; dock att beträffande beredda lösa skinn av rävm skatten skall utgå med minst det belopp, som enligt 1 mom. utgår vid beredning inom riket.

Beredare skall — — — vidare bearbetning. Avdrag må härvid göras för skinn, som

- a) varit oanvändbara;
- b) *återtagits till beredningsstället*;

c) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.

Föreslagen lydelse:

3 §.

1. För inom — — — omförmälda förteckningen.

2. För vara, som införes till riket, utgår skatten med *tjugu* procent av varans värde, beräknat enligt 4 § tulltaxeförordningen med tillägg av den tull, som enligt tulltaxan och gällande bestämmelser om tilläggstull belöper å varan; dock att beträffande beredda lösa skinn av rävm skatten skall utgå med minst det belopp, som enligt 1 mom. utgår vid beredning inom riket.

6 §.

1. Beredare skall — — — vidare bearbetning. Avdrag må härvid göras för skinn, som

- a) varit oanvändbara;
- b) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.

¹ Senaste lydelse av förteckningen se 1946:262.

Nuvarande lydelse:

På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för skinn, vilkas försäljning eller beredning förorsakat beredaren förlust på grund av bristande betalning.

Å deklaration — — — om rörelsen.

Föreslagen lydelse:

På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för skinn, vilka återtagits till beredningsstället eller vilkas försäljning eller beredning förorsakat beredaren förlust på grund av bristande betalning.

Å deklaration — — — om rörelsen.

2. Underlåter beredare att avgiva deklaration som avses i 1 mom. eller befinnes avgiven deklaration oriktig, äger kontrollstyrelsen fastställa den skatt, som rätteligen skall utgå. I fall av underlåtenhet att avgiva deklaration må kontrollstyrelsen jämväl, om särskilda skäl därtill äro, meddela beredaren förbud tills vidare, till dess deklaration avgivits, att bereda skinn, för vilka skatt skall erläggas.

7 §.

1. Beredare skall — — — kontrollstyrelsens postgirokonto.

2. Erlägges icke skatten inom föreskriven tid, må kontrollstyrelsen meddela beredaren förbud tills vidare, till dess skatten guldits, att bereda skinn, för vilka skatt skall erläggas.

För uttagande av förfallet skattebelopp må på framställning av kontrollstyrelsen utmätning omedelbart verkställas.

Vad i detta mom. stadgas gäller jämväl för det fall, att kontrollstyrelsen efter verkställd undersökning funnit skatt böra utgå med högre be-

1. Beredare skall — — — kontrollstyrelsens postgirokonto.

I fall som avses i 6 § 2 mom. ankommer det på kontrollstyrelsen att bestämma och meddela beredaren tid, inom vilken skatten skall erläggas.

2. Erlägges icke skatten inom tid, som angives i 1 mom. första stycket eller som kontrollstyrelsen med stöd av 1 mom. andra stycket föreskrivit, må kontrollstyrelsen meddela beredaren förbud tills vidare, till dess skatten guldits, att bereda skinn, för vilka skatt skall erläggas.

Försummar någon att inbetala skatt, som det enligt denna förordning åligger honom att erlägga, må skatten på framställning av kontrollstyrelsen omedelbart utmätas.

Föreslagen lydelse:

lopp än deklarationen utvisar och felande skatt icke genast vid anfordran inbetalas.

Nuvarande lydelse:

9 §.

För skattepliktig — — — beträffande skatten.

För vara — — — Maj:t bestämmer.

Skatt utgår icke vid återinförsel av här i riket beredda lösa skinn, för vilka skatt erlagts vid beredningen, ej heller för varor, som införas under sådana omständigheter, att *tullfrihet för desamma åtnjutes*. Dock föreligger i *sistnämnda fall* skattskyldighet vid återinförsel av vara, för vilken erlagd skatt restituerats.

För skattepliktig — — — beträffande skatten.

För vara — — — Maj:t bestämmer.

Skatt utgår icke vid återinförsel av här i riket beredda lösa skinn, för vilka skatt erlagts vid beredningen, ej heller för varor, som införas under sådana omständigheter, att *för desamma åtnjutes antingen tullfrihet enligt 5, 6 eller 8 § tulltaxeförordningen eller tullindring enligt 9 § samma förordning*. Dock föreligger skattskyldighet vid återinförsel av vara, för vilken erlagd skatt restituerats.

Denna förordning träder i kraft den 1 februari 1948.

Förteckning

över

pälsskinn, för vilka skatt skall erläggas jämlikt 3 § 1 mom. förordningen om skatt å vissa pälsvaror¹,

i gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning upptagna under nr 678—681.

V a r u s l a g	Skattesats kr. per styck
Pälsskinn, beredda, lösa, av:	
<i>apa</i>	1: —
<i>björn</i> ,	
<i>isbjörn</i>	25: —
<i>tvättbjörn (sjubb)</i>	1: 50 (2: —)
<i>annan</i>	15: — (20: —)
<i>ekorr djur</i> ,	
<i>murmél</i>	1: 50
<i>petschaniky</i>	0: 30 (0: 50)
<i>andra, såsom burunduk, ekorre och susliki</i>	0: 25
<i>får</i> ,	
<i>breitschwanz och persian</i>	6: — (7: —)
<i>metis och sydvästpersian</i>	3: 50 (4: —)
<i>astrakan, bessarab, indiskt lamm, koweit, krimmer, s. k. salzfelle, schiraz och svensk karakul</i>	1: 50
<i>annat får</i> ,	
<i>mindre skinn, intill 2 700 kvadratcentimeter, s. k. »schmaschen»</i>	0: 40
<i>större skinn</i>	1: 25
<i>gel</i> ,	
<i>killing och yemenkid</i>	0: 40 (0: 50)
<i>annan</i>	1: 50
<i>gnagare — andra än ekorr djur —</i>	
<i>båver och chinchilla, äkta</i>	15: — (25: —)
<i>sumpbåver (nutria)</i>	3: 50
<i>bisam</i> ,	
<i>nordlig</i>	1: — (1: 50)
<i>sydlig</i>	0: 60 (0: 75)
<i>hare, kanin och viscacha (eldslandsbisam)</i>	0: 40
<i>lämmel och marsvin</i>	0: 10
<i>andra, såsom hamster</i>	0: 15
<i>giraff</i>	20: —
<i>hjord djur</i> ,	
<i>älg</i>	5: —
<i>antilop, gasell och rådjur</i>	1: —
<i>andra, såsom hjort och ren</i>	2: —

¹ De inom parentes angivna siffrorna, vilka icke tillhöra texten till ändringsförslaget, utvisa de nu gällande skattebeloppen.

V a r u s l a g	Skattesats kr. per styck
<i>hunddjur,</i>	
blå-, platina-, silver-, svart- och viträv samt s. k. white-face	8: — (13: —)
annan rävm	2: — (4: —)
varg	5: — (7: —)
andra, såsom hund, hyena och schakal	1: 50
<i>hästdjur,</i>	
zebra	15: —
andra, såsom föl och häst	5: —
<i>katt- och sibetdjur,</i>	
lejon, leopard och tiger	25: —
jaguar, lodjur, puma och snöleopard	15: —
gepard, ozelot och serval	7: — (8: —)
huskatt	0: 60 (0: 75)
andra, såsom leopardkatt, lokatt, ozelotkatt, servalkatt, sibetkatt, tigerkatt och vildkatt	1: 50 (2: —)
<i>lamadjur,</i> såsom guanaco och vikunja (vicuma)	1: —
<i>mullvad</i>	0: 10
<i>mårddjur,</i>	
havsutter (kamtschatkabäver)	300: —
utter, virginsk och annan	11: —
sobel	50: —
fiskarmård (virginsk iller) och skogsmård	15: — (25: —)
järv	15: —
japansk mård och stenmård	7: —
flodiller och mink (närts)	5: — (6: —)
sibirisk flodiller (kolinsky)	2: —
stinkdjur (skunk),	
nordamerikanska	0: 75 (1: 50)
sydamerikanska	0: 40 (0: 60)
andra, såsom grävling, hermelin, iller, vessla (lasky), phami och pervitsky	1: 50
<i>nötkreatur</i>	2: 50
<i>pungdjur,</i>	
känguru och vallaby	2: —
opossum,	
australisk	1: 50 (2: —)
nordamerikansk	0: 75 (1: —)
ringtail	0: 60 (0: 75)
sydamerikansk	0: 35 (0: 50)
pungråtta	0: 20
andra, såsom vombat	0: 75
<i>säldjur,</i>	
sjöbjörn (äkta säl)	15: —
andra (inbegripet blueback och whitecoat)	4: —
<i>vildsvin</i>	3: —
s. k. pannor, lösa, av hästdjur och nötkreatur	0: 10
s. k. ben, lösa, av hästdjur, nötkreatur, ren och älg	0: 05

Förslag

till

förordning om försäljningsskatt.

Härigenom förordnas som följer.

Skattskyldighetens omfattning m. m.

1 §.

För vara, som är upptagen i en vid denna förordning fogad förteckning, skall, där varan yrkesmässigt försäljes inom riket eller varan hit införes, till staten erläggas särskild skatt (*försäljningsskatt*) i enlighet med bestämmelserna i denna förordning.

2 §.

Den som inom riket yrkesmässigt försäljer skattepliktig vara av egen tillverkning är skyldig att hos kontrollstyrelsen vara registrerad såsom säljare av skattepliktig vara.

Såsom säljare av skattepliktig vara må jämväl registreras annan näringsidkare, som hos kontrollstyrelsen anmäler att han inom riket yrkesmässigt försäljer sådan vara.

3 §.

Registrerad säljare är skyldig att för varje av honom saluhållen skattepliktig vara fastställa ett särskilt försäljningsvärde, avsett dels att möjliggöra kontroll å skattens utgörande dels ock att, i den omfattning som framgår av bestämmelserna i 6 §, ligga till grund för skattens beräkning. Försäljningsvärdet skall motsvara det pris som varan antages komma att betinga vid försäljning till konsument.

Vad i denna paragraf stadgas skall icke äga tillämpning i fråga om vara, för vilken skatten enligt vad nedan i 5 § stadgas utgår med i förteckningen angivet belopp för varuenhet.

4 §.

1 mom. Skyldighet att erlägga skatt enligt denna förordning inträder då varan

- a) av registrerad säljare försäljes till konsument;
- b) av registrerad säljare försäljes — i annat fall än under a) avses — till någon som icke själv är registrerad säljare;
- c) av registrerad säljare uttages från rörelse för annat ändamål än försäljning;

- d) av annan än registrerad säljare införes till riket; eller
- e) av annan än registrerad säljare försäljes till pris överstigande det enligt 3 § åsatta försäljningsvärdet.

Skattskyldighet föreligger jämväl för vara, som ingår i registrerad säljares lager vid tidpunkt då registreringen upphör.

2 mom. Försäljning, som av registrerad säljare bedrivs till konsument eller annan vilken icke själv är registrerad säljare, benämnes enligt denna förordning *skattepliktig försäljning*. Annan försäljning benämnes *skattefri försäljning*.

5 §.

Skatten utgår, i enlighet med vad i förteckningen angives, antingen med däri upptagen procent av varans beskattningsvärde eller med i förteckningen angivet belopp för varuenhet.

I fråga om varor, som införas till riket av annan än registrerad säljare, skall dock skatten, i den omfattning som av förteckningen framgår, i stället utgå med i förteckningen upptaget belopp för viktenhet.

Det åligger registrerad säljare, som under kalenderåret bedrivit skattepliktig försäljning, att för nämnda tid eller, där registreringen omfattat endast en del av året, för varje kalendermånad erlagga skatt med minst det belopp vilket i förteckningen angivits såsom minimiskatt. Har den skattepliktiga försäljningen avsett flera varuslag, för vilka minimiskatten är bestämd till olika belopp, skall minimiskatt erläggas med det högsta beloppet.

6 §.

Beskattningsvärdet utgör

- a) då varan av registrerad säljare försäljes till konsument: det avtalade vederlaget;
- b) då varan av registrerad säljare — i annat fall än under a) avses — försäljes till någon som icke själv är registrerad säljare: det åsatta försäljningsvärdet;
- c) då varan av registrerad säljare uttages från rörelse för annat ändamål än försäljning: det åsatta försäljningsvärdet;
- d) då varan av annan än registrerad säljare införes till riket
  - för försäljning: det pris varan antages komma att betinga vid försäljning till konsument;
  - för annat ändamål: varans värde, beräknat enligt 4 § tulltaxeförordningen, med tillägg av den å varan belöpande tullen ävensom därutöver tjugufem procent av det sålunda uträknade beloppet; samt
- e) då varan av annan än registrerad säljare försäljes till pris överstigande det enligt 3 § åsatta försäljningsvärdet: det belopp varmed vederlaget överstiger nämnda värde.

I fall, varom förmåles i 4 § 1 mom. sista stycket, är beskattningsvärdet lika med det åsatta försäljningsvärdet.

Kontrollstyrelsen äger, i den omfattning så lämpligen kan ske, före-

skriva att det åsatta försäljningsvärdet skall utgöra beskattningsvärde jämväl vid försäljning som ovan under a) avses.

7 §.

Skatten skall för vara, som försäljes inom riket, erläggas av säljaren och för vara, som införes till riket, av den för vars räkning införseln äger rum.

I fall som avses i 4 § 1 mom. c), så ock i fall som avses i samma moment sista stycket skall rörelseidkaren anses såsom säljare.

Vid skattepliktig försäljning inträder skattskyldighet, då varan levereras till köparen.

8 §.

Kontrollen över skattens behöriga utgörande utövas av kontrollstyrelsen, dock att beträffande skattepliktig införsel kontrollen handhaves av generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen gemensamt.

9 §.

Kungl. Maj:t äger, då synnerliga skäl därtill äro, medgiva befrielse från eller återbäring av försäljningsskatt.

Bestämmelser avseende försäljning inom riket.

10 §.

Ansökan om registrering som avses i 2 § skall göras skriftligen hos kontrollstyrelsen.

Ansökningen skall innehålla uppgifter angående sökandens fullständiga namn och postadress, den av sökanden bedrivna rörelsen samt dagen då försäljningen påbörjades eller avses skola påbörjas. Vidare skall i ansökningen uppgivas, huruvida sökanden ämnar bedriva skattepliktig eller skattefri försäljning.

Rörelseidkare som är registreringskyldig enligt 2 § första stycket skall göra ansökan om registrering senast fjorton dagar före försäljningens början.

11 §.

Om verkställd registrering skall kontrollstyrelsen utfärda särskilt bevis. I beviset skall angivas, huruvida sökanden registrerats såsom säljare med skattepliktig försäljning eller såsom säljare med skattefri försäljning.

12 §.

Rörelseidkare som är registreringskyldig enligt 2 § första stycket må icke, innan registrering skett, bedriva försäljning av skattepliktig vara; dock må den som övertagit av annan bedriven rörelse, därest han gör ansökan om registrering inom fjorton dagar efter övertagandet, fortsätta rörelsen till dess kontrollstyrelsen meddelat beslut över ansökningen. Under

tid då rörelsen sålunda fortsättes skall rörelseidkaren, såvitt fråga är om skyldighet att erlägga skatt, anses såsom registrerad säljare.

Rörelseidkare, vilken registrerats såsom säljare med skattefri försäljning, äger icke bedriva skattepliktig försäljning.

13 §.

Inträder ändring i förhållande, varom uppgift lämnats i ansökan om registrering, är rörelseidkaren skyldig att underrätta kontrollstyrelsen härom senast åtta dagar därefter.

14 §.

För utövande av kontrollen över försäljningsskattens behöriga utgörande äger kontrollstyrelsen anlita biträde av särskilda kontrolltjänstemän.

Kontrolltjänsteman äger påfordra att när som helst erhålla tillträde till samtliga lokaler och utrymmen, som användas för tillverkning, lagerhållning eller försäljning av skattepliktiga varor.

15 §.

Registrerad säljare är pliktig att ordna sin bokföring på sådant sätt, att den enligt kontrollstyrelsens beprövande möjliggör kontroll över tillverkning, inköp och försäljning i rörelsen, samt att vid anfordran tillhandahålla kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman sina handelsböcker med tillhörande handlingar.

Registrerad säljare skall, därest han bedriver skattepliktig försäljning, ställa sig till efterrättelse de särskilda föreskrifter, som kontrollstyrelsen för erhållande av en betryggande kontroll över skattens behöriga utgörande meddelar, ävensom de anvisningar kontrolltjänsteman i enlighet med kontrollstyrelsens föreskrifter kan komma att lämna.

16 §.

Den, som utan att vara registrerad säljare bedriver tillverkning eller försäljning eller förmedlar försäljning av skattepliktig vara, är skyldig att på anfordran lämna sådana uppgifter om sin rörelse, som kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman finner erforderliga för skattekontrollen, ävensom ordna sin bokföring på sätt kontrollstyrelsen finner erforderligt för kontrollens utövande.

Jämväl den, som idkar handel med vara vilken användes för framställning av skattepliktig vara, är uppgiftsskyldig på sätt i första stycket sägs.

17 §.

Registrerad säljare skall för kontrollen utan ersättning tillhandahålla kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman erforderliga prov å varan samt i förekommande fall beskrivning över densamma ävensom ställa för kontrollen nödiga hjälpmedel till förfogande och lämna behövlig handräckning. Såsom prov tillhandahållen vara skall efter verkställd undersökning snarast återställas.

Vad i första stycket stadgas om registrerad säljare skall äga motsvarande tillämpning i fråga om annan rörelseidkare som bedriver tillverkning eller försäljning av skattepliktig vara eller av vara, beträffande vilken det kan antagas att skattskyldighet föreligger.

18 §.

Skattskyldig skall för varje kalendermånad till kontrollstyrelsen avlämna en på tro och heder upprättad deklaration angående beskattningsvärdet av sin skattepliktiga försäljning eller, i fråga om vara för vilken skatt skall utgå med i förteckningen angivet belopp för varuenhet, antalet försålda enheter med angivande tillika i vartdera fallet av den å varorna belöpande skatten. Deklarationen skall i förekommande fall avse jämväl varor, som av registrerad säljare uttagits från rörelsen för annat ändamål än försäljning eller som ingått i den skattskyldiges lager vid den tid då hans registrering såsom säljare av skattepliktig vara upphörde.

Deklaration, varom i första stycket förmäles, skall vara till riktigheten styrkt av två trovärdiga personer samt insändas till kontrollstyrelsen senast å femtonde dagen i andra månaden efter den månad som deklarationen avser.

Om särskilda skäl därtill äro äger kontrollstyrelsen föreskriva, att deklaration skall avse kalenderkvartal i stället för kalendermånad, i vilket fall deklaration skall insändas inom en månad efter varje kvartals utgång. Kontrollstyrelsen må ock, om särskilda skäl därtill äro, föreskriva att deklaration skall insändas inom annan tid än i det föregående är sagt, dock tidigast inom femton dagar och senast inom två månader efter utgången av den månad eller det kvartal deklarationen avser.

19 §.

I deklaration som avses i 18 § äger skattskyldig från det sammanlagda beskattningsvärdet för den skattepliktiga försäljningen göra avdrag för beskattningsvärdet av sådana i denna försäljning ingående varor, som

a) enligt bevis av tullmyndighet för den skattskyldiges räkning utförts ur riket eller till svensk frihamn eller

b) enligt bevis av tullmyndighet påförts skatt vid införsel till riket.

På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för beskattningsvärdet av varor, vilka säljaren återtagit eller vilkas försäljning förorsakat honom förlust på grund av bristande betalning från köparen.

Vad i denna paragraf stadgas angående avdrag från beskattningsvärdet skall i fråga om vara, för vilken skatten skall utgå med i förteckningen angivet belopp för varuenhet, i stället avse avdrag från det enligt deklarationen upplupna skattebeloppet.

20 §.

Underlåter skattskyldig att avgiva deklaration som avses i 18 § eller finnes avgiven deklaration oriktig, äger kontrollstyrelsen fastställa den skatt, som rätteligen skall utgå.

I fall av underlåtenhet att avgiva deklARATION må kontrollstyrelsen jämväl, då särskilda skäl därtill äro, meddela den skattskyldige förbud tills vidare, till dess deklARATION avgivits, att förfoga över skattepliktig vara.

21 §.

Den som idkar försäljning av skattepliktig vara i strid mot 12 § första stycket är skyldig att erlægga skatt såsom om han varit registrerad säljare. Det ankommer på kontrollstyrelsen att fastställa den skatt, som sålunda skall erläggas.

22 §.

Skattskyldig skall samtidigt med avlämnande av deklARATION, som avses i 18 §, erlægga enligt deklARATIONEN upplupen skatt genom insättning å kontrollstyrelsens postgirokonto.

I fall som avses i 20 § första stycket eller 21 § ankommer det på kontrollstyrelsen att bestämma och meddela den skattskyldige tid, inom vilken skatten skall erläggas.

Erlägges icke skatten inom tid, som angives i första stycket eller som kontrollstyrelsen med stöd av andra stycket föreskrivit, må kontrollstyrelsen meddela den skattskyldige förbud tills vidare, till dess skatten guldits, att förfoga över skattepliktig vara.

23 §.

Skattskyldig är pliktig att, då kontrollstyrelsen det påfordrar, hos styrelsen ställa säkerhet för skattens behöriga erläggande till belopp, som styrelsen finner erforderligt.

Ställes ej vid anfordran sådan säkerhet, skall vad i 22 § tredje stycket sägs äga motsvarande tillämpning.

24 §.

Försummar någon att inbetala skatt, som det enligt denna förordning åligger honom att erlægga, må skatten på framställning av kontrollstyrelsen omedelbart utmätas.

Bestämmelser avseende införsel till riket.

25 §.

Då annan än registrerad säljare till riket inför skattepliktig vara, skall den skattskyldige, där ej annat nedan stadgas, i samband med tulltaxeringen av varan till tullmyndigheten i två exemplar avlämna en på tro och heder avgiven deklARATION angående varans beskattningsvärde.

DeklARATION erfordras icke beträffande vara, för vilken skatt utgår med i förteckningen angivet belopp för viktenhet eller varuenhet, ej heller beträffande annan vara därest denna införes till riket för annat ändamål än försäljning. I fråga om vara som sist sagts skall den skattskyldige i stället till tullmyndigheten avlämna skriftlig försäkran i två exemplar rörande ändamålet med införseln; dock att sådan försäkran icke erfordras om det är uppenbart att varan införes för annat ändamål än försäljning eller användning i förvärvssyfte.

26 §.

Skatt, som enligt avgiven deklaration eller enligt av tullmyndigheten verkställd uträkning belöper å införd vara, skall erläggas till tullverket samtidigt med tullen. Vad i fråga om tull finnes stadgat rörande betalningsanstånd, ställande av säkerhet samt påföljd för fördröjd eller utebliven betalning skall äga motsvarande tillämpning beträffande skatten.

27 §.

Deklaration eller försäkran, som avses i 25 §, skall slutligen granskas av kontrollstyrelsen och skall för sådant ändamål det ena exemplaret av handlingen av tullmyndigheten översändas till kontrollstyrelsen.

Befinnes vid granskningen, att skatt påförts med för lågt belopp, skall kontrollstyrelsen påföra den skattskyldige felande skatt samt bestämma och meddela den skattskyldige tid, inom vilken sådan skatt skall erläggas.

Vad i 14—17 §§, 22 § tredje stycket och 24 § är stadgat skall äga motsvarande tillämpning i fråga om skattskyldig som avses i denna paragraf.

28 §.

För vara, som införts till riket men sedermera utförts ur riket eller till svensk frihamn, må restitution av skatt åtnjutas i den ordning och omfattning, Kungl. Maj:t bestämmer.

Skatt utgår icke för vara, som införes under sådana omständigheter, att för densamma åtnjutes tullfrihet enligt 5, 6 eller 8 § tulltaxeförordningen eller ock tullindring enligt 9 § samma förordning; dock att skattskyldighet föreligger vid återinförsel av vara, för vilken skatt icke erlagts eller för vilken erlagd skatt restituerats.

29 §.

Tullmyndighet åligger att till kontrollstyrelsen lämna uppgift angående den införsel till riket av skattepliktig vara, som företages av registrerad säljare.

30 §.

Formulär till deklaration, försäkran och uppgift, som avses i 25 och 29 §§, fastställas av generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen gemensamt.

Ansvarsbestämmelser m. m.

31 §.

Den som i strid mot 12 § idkar försäljning av skattepliktig vara straffes med dagsböter, ej under tjugu.

Den som i strid mot förbud, varom i 20 § andra stycket eller 22 § tredje stycket stadgas, förfogar över skattepliktig vara, straffes med dagsböter, ej under fyrtio, eller, där omständigheterna äro synnerligen försvårade, med fängelse i högst sex månader.

Underlåter någon i andra fall än nu sagts att fullgöra vad honom åligger enligt denna förordning eller med stöd av densamma meddelade föreskrifter, straffes med böter, högst trehundra kronor.

32 §.

Kontrollstyrelsen må vid vite förelägga skattskyldig att fullgöra vad honom åligger enligt denna förordning eller med stöd av densamma meddelade föreskrifter.

33 §.

Om ansvar i vissa fall för den, som i deklaration eller försäkran lämnat oriktig uppgift, stadgas i skattestrafflagen.

34 §.

Den som utan behörig tullangivning till riket inför eller söker införa tullfri vara, som är upptagen i den vid denna förordning fogade förteckningen, straffes med dagsböter. Har någon olovligen infört eller sökt införa sådan vara, skall denna dömas förverkad jämte emballage, vari den förvaras.

I fråga om åtal för förseelse, som avses i första stycket, och beslag av vara, som anses förverkad, ävensom angående förfarandet med i beslag tagen vara samt påföljd vid förskingring av vara, som skolat dömas förverkad, skola de bestämmelser, som gälla olovlig införsel av tullpliktig vara, äga motsvarande tillämpning.

35 §.

Den som har eller haft att taga befattning med kontroll enligt denna förordning må ej i vidare mån än hans tjänsteutövning fordrar yppa affärsförhållande, varom han därvid erhållit kännedom. Tjänsteman, som här emot bryter, vare underkastad ansvar såsom för tjänstefel. Gör annan än tjänsteman sig skyldig till förseelse, som nu sagts, straffes med dagsböter.

36 §.

Polismyndighet åligger att tillhandagå kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman med begärd upplysning om person eller företag, som kan antagas bedriva i denna förordning avsedd försäljning.

37 §.

Förseelse, som avses i 31 §, må åtalas, förutom vid laga domstol i brottmål, vid den rätt, där rörelseidkaren skall svara i tvistemål i allmänhet, eller vid rätten i den ort, där rörelsen bedrives.

38 §.

Förseelse, som avses i 31 § tredje stycket, må av allmän åklagare åtalas endast efter angivelse av kontrollstyrelsen.

39 §.

Böter och viten, som utdömas enligt denna förordning, tillfalla kronan.

40 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda för tillämpningen av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1948.

Härvid skall iakttagas att, där i förordningen avsedd försäljning bedrivs vid tiden för ikraftträdandet, den i 10 § tredje stycket omförmälda ansökan om registrering skall göras senast den 10 juli 1948.

Förteckning

över

varor, för vilka försäljningsskatt skall erläggas,

i gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning upptagna under
nedanstående statistiska nummer.

Statistiskt nr	Varuslag	Skattesats		Särskild skattesats för vissa varor vid import, kronor för 100 kg	Minimiskatt (i kronor) för registrerad säljare med skattepliktig försäljning			
		procent av beskattningsvärdet	kronor för varu-enhet		av enbart egen tillverkning		eljest	
					per år	per mån.	per år	per mån.
999—1000	Mattor, ej särskilt nämnda, även försedda med sömnadsarbete eller fransar: innehållande <i>silke</i> ..... helt eller delvis av <i>ull</i> eller <i>andra djurhår</i> , utan inblandning av silke, knutna:	20		10 000				
ur 1001	med högst 250 knutar på en längd av 1 m, dock icke där antalet knutar per kvadratmeter uppgår till högst 25 000	20		1 000	1 200	100	3 600	300
1002: 1	med mer än 250 men ej mer än 450 knutar på en längd av 1 m	20		2 000				
1002: 2	med mer än 450 knutar på en längd av 1 m	20		4 000				
1323—1325	Arbeten av guld, silver eller platina, även med infattade pärlor eller stenar, ej utgörande artiklar, avsedda för tekniskt bruk, eller plåt, rör och tråd	20						
1326: 2	Pärlor och koraller, äkta, oinfattade samt ädelstenar, oinfattade, även konstgjorda, andra än industridiamanter, ävensom bijouterivaror av äkta pärlor, äkta koraller eller ädelstenar, vilka på grund av anmärkning efter stat. nr 2064 bliva hänförliga till stat. nr 1326: 2....	20			1 200	100	1 200	100

Statistiskt nr	Varuslag	Skattesats		Särskild skatte- sats för vissa va- ror vid import, kronor för 100 kg	Minimiskatt (i kronor) för registrerad säljare med skattepliktig försäljning			
		pro- cent av be- skatti- nings- värdet	kro- nor för varu- enhet		av enbart egen till- verkning		eljest	
					per år	per mån.	per år	per mån.
ur 1885: 2	Grammofonverk, ingående i ra- diogrammofoner	20						
ur 1992: 1	Grammofoner och grammofon- verk.....	20			1 200	100	3 600	300
1992: 2	Färdiga grammofonskivor..... <i>Anm</i> Skatt skall ej utgå för: varor, vilka tidigare inom riket varit föremål för försäljning till konsument; ordnar, medaljer och märken av guld, silver eller platina, där de utdelas såsom förtjänstte- cken eller utan betalning; färdiga grammofonskivor med al- lenast intalad text, avsedda för undervisningsändamål, eller fär- diga grammofonskivor, fram- ställda var och en i endast ett exemplar.		1					

F ö r s l a g
till
**förordning om slutlig avveckling av den allmänna
omsättningsskatten.**

Härigenom förordnas — med ändring av vad i motsvarande hänseenden är stadgat i förordningen den 13 december 1940 (nr 1 000) om allmän omsättningsskatt och förordningen den 20 december 1946 (nr 767) om avveckling av den allmänna omsättningsskatten, i vad den utgår efter en skattesats av fem procent — som följer.

Tidpunkten för slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten.

1 §.

Allmän omsättningsskatt skall, såvitt angår vara för vilken skatt utgår efter högre skattesats än fem procent av den skattepliktiga omsättningen (skärpt omsättningsskatt), icke uttagas vid försäljning, arbetsprestation eller uthyrning, varom avtal slutes efter den 30 juni 1948, eller vid uttag från rörelse eller vid import, som sker efter nämnda dag.

Ej heller skall allmän omsättningsskatt uttagas vid försäljning av personautomobil, tyngre motorcykel eller sidvagn till motorcykel, varom avtal slutes efter den 30 juni 1948, eller vid import efter nämnda dag av sådant fordon.

Allmän omsättningsskatt vid icke fullgjorda avtal m. m.

2 §.

1 mom. Har avtal om försäljning, arbetsprestation eller uthyrning av vara, som avses i 1 § första stycket, slutits före utgången av juni månad 1948 och utgör vederlaget enligt hittills gällande bestämmelser skattepliktig omsättning, skall, där avtalet av den skattskyldige fullgjorts före ovan nämnda tidpunkt, allmän omsättningsskatt utgå även om vederlaget icke kommer den skattskyldige till godo förrän efter samma tidpunkt.

Vad i första stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning beträffande avtal om försäljning av fordon, varom i 1 § andra stycket förmåles.

2 mom. Allmän omsättningsskatt skall jämväl utgå då fråga är om sådant i 1 mom. omförmålt avtal, som av den skattskyldige fullgöres efter utgången av juni månad 1948, därest den skattskyldige icke visar att skatt ej inräknats i det avtalade vederlaget eller att detta efter avtalets ingående nedsatts med ett mot skatten svarande belopp.

3 §.

Skattskyldig äger rätt att i den skattepliktiga omsättningen för tiden till utgången av juni månad 1948 inräkna jämväl sådant vederlag, varför skattskyldighet föreligger enligt 2 § men som vid nämnda tidpunkt ännu icke kommit den skattskyldige till godo. Sådant vederlag skall redovisas särskilt.

Vid beräkning av den skattepliktiga omsättningen må avdrag ske med belopp motsvarande den del av vederlaget, som enligt företedd utredning måste antagas icke komma den skattskyldige till godo.

4 §.

Har rörelseidkare för omsättning eller bearbetning eller för förbrukning såsom material inom rörelsen inköpt skattepliktiga varor, som avses i 1 §, under sådana förhållanden, att vederlaget vid inköpet av varorna skall ingå i den skattepliktiga omsättningen för mottagaren av vederlaget, må rörelseidkaren vid beräkning av sin skattepliktiga omsättning för tiden till utgången av juni månad 1948 göra avdrag för vederlaget ändå att detta vid nämnda tidpunkt ännu icke utgivits.

5 §.

Skattskyldig åligger att i fall, som avses i 9 § första stycket andra punkten förordningen om allmän omsättningsskatt, avgiva tilläggsuppgift beträffande i 1 § omförmälda varor för tiden från utgången av närmast föregående räkenskapsår till och med den 30 juni 1948. Sådant tilläggsuppgift skall avlämnas senast den 20 juli 1948.

Vad i första stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning i fråga om skattskyldig, som avses i 9 § andra stycket nyssnämnda förordning.

6 §.

Det åligger skattskyldig att senast den 20 juli 1948 avlämna särskild uppgift angående sin skattepliktiga omsättning, i vad avser vederlag varför skattskyldighet föreligger enligt 2 § men som icke kommit honom till godo före utgången av juni månad 1948. Vad nu sagts skall dock icke gälla i fråga om skattskyldig, som verkställt redovisning på sätt i 3 § omförmäles.

7 §.

1 mom. Huvuduppgift, varom förmäles i 9 § förordningen om allmän omsättningsskatt, skall såvitt angår varor som avses i 1 § upprättas för tiden den 1 juli—den 30 september 1948 samt avlämnas senast den 20 oktober 1948. Sådant uppgiftsskyldighet åvilar dock icke skattskyldig, som verkställt redovisning på sätt i 3 § omförmäles.

2 mom. I huvuduppgift, som avses i 1 mom., skall i den skattepliktiga omsättningen inräknas jämväl vederlag, varför skattskyldighet föreligger enligt 2 § men som den 30 september 1948 icke kommit den skattskyldige till godo. Sådant vederlag skall redovisas särskilt.

Vad i 3 § andra stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning beträffande redovisning varom i detta moment är fråga.

8 §.

Skattskyldig må åtnjuta anstånd på sätt i följande stycke sägs med inbetalning av allmän omsättningsskatt för sådan skattepliktig omsättning, för vilken särskild redovisning lämnas jämlikt 7 § 2 mom., dock att anstånd icke må åtnjutas där den oguldna skatten understiger 100 kronor. Såsom förutsättning för tillgodonjutande av dylikt anstånd skall gälla, att den skattskyldige samtidigt med avlämnande av huvuduppgift enligt 7 § gör anmälan att han önskar tillgodonjuta anstånd med skattebetalningen.

Skatt, som omfattas av anståndet, skall erläggas med en femtedel senast den 20 i envar av månaderna december 1948 samt februari, april, juni och augusti 1949; dock att länsstyrelsen, om synnerliga skäl därtill äro, må medgiva utsträckning av anståndstiden med högst ett år.

9 §.

Därest skattskyldig senast den 20 oktober 1948 inbetalar allmän omsättningsskatt för den skattepliktiga omsättning, för vilken särskild redovisning lämnats jämlikt 7 § 2 mom., må den skattskyldige åtnjuta avdrag med fyra procent av den skatt, som belöper på ifrågavarande omsättning.

Allmän omsättningsskatt å inneliggande varulager.

10 §.

Det åligger skattskyldig, i vilkens varulager vid utgången av juni månad 1948 ingår vara för vilken skatteplikt föreligger enligt förordningen den 1948 (nr) om försäljningsskatt, att erlægga allmän omsättningsskatt för nämnda vara; dock skall vad nu sagts icke gälla beträffande skattskyldig som från och med den 1 juli 1948 jämlikt nyssnämnda förordning registrerats såsom säljare av varan.

11 §.

Allmän omsättningsskatt enligt 10 § utgår med tjugoprocent av det pris, som varan antages komma att betinga vid försäljning till konsument.

12 §.

Skattskyldig åligger att senast den 20 juli 1948 avlämna särskild uppgift beträffande sådana skattepliktiga varor som avses i 10 §.

13 §.

Allmän omsättningsskatt enligt 10 § skall erläggas med en femtedel senast den 20 i envar av månaderna augusti—december 1948; dock att länsstyrelsen, om synnerliga skäl därtill äro, må medgiva utsträckning av betalningstiden med högst ett år.

Taxering, restitution m. m.

14 §.

Taxering till allmän omsättningsskatt år 1948 skall avse dels omsättning av i 1 § angivna varor under tiden från utgången av den tidsperiod, för vilken taxering verkställdes år 1947, till och med den 30 september 1948, dels ock varulager för vilket skattskyldighet föreligger enligt 10 §.

15 §.

Skattskyldig äger hos länsstyrelsen erhålla restitution av erlagd skatt i den mån skatten belöper på vederlag, som jämlikt 3 § eller 7 § 2 mom. vid taxeringen inräknats i den skattepliktiga omsättningen men som enligt sedermera företedd utredning varken influtit eller kan antagas komma att inflyta.

Ansökan varom här är fråga skall ingivas till länsstyrelsen senast den 30 juni 1950.

16 §.

Vad i 31—34 §§ förordningen om allmän omsättningsskatt är stadgat beträffande uppgift enligt 9 § nämnda förordning skall äga motsvarande tillämpning i fråga om uppgift, som lämnas enligt denna förordning.

17 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1948.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 3 januari 1948.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden WIGFORSS, MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, GJÖRES, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, WEIJNE, KOCK.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Wigforss, anmäler frågan om *slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten ävensom ändringar med avseende å varubeskattningen m. m.* samt anför därvid följande.

Inledning.

Historik m. m. Den allmänna omsättningsskatten infördes genom förordningen den 13 december 1940 (nr 1 000) om allmän omsättningsskatt, som trädde i kraft den 1 januari 1941. Förordningen upphävdes emellertid i huvudsakliga delar — från och med den 1 januari 1947 — genom förordningen den 20 december 1946 (nr 767) om avveckling av den allmänna omsättningsskatten, i vad den utgår efter en skattesats av fem procent.

Beträffande innehållet i 1940 års förordning må här omnämnas, att allmän omsättningsskatt skulle utgå i huvudsak vid yrkesmässig försäljning av varor från butik eller annat därmed likartat försäljningsställe samt vid yrkesmässig försäljning av varor i restaurang-, pensionat-, kafé- och konditorirörelse. Skattskyldighet förelåg jämväl vid uttag av varor från rörelse, vid import av utomlands inköpta varor samt i fråga om vissa slag av tjänsteprestationer. Vissa betydelsefulla varor voro undantagna från beskattningen, bland annat vete, råg, korn och havre, ved och vissa andra bränslen, för förtäring avsedda rusdrycker, tobaksvaror ävensom mjölk, grädde, smör och margarin, potatis samt de slag av mjöl, gryn och bröd, som Kungl. Maj:t bestämde. Omsättningsskatten utgick med fem procent av den skattepliktiga omsättningen.

Den allmänna omsättningsskatten, som sålunda drabbade även konsumtionen av åtskilliga oundärliga förnödenheter, kompletterades bl. a. av sociala skäl med en strängare beskattning av mera oundärliga eller lyxbetonade varor. Denna skärpta beskattning — som alltjämt är gällande — har anordnats *dels* såsom en skärpt omsättningsskatt beträffande vissa va-

ror, som företrädesvis försäljas i specialaffärer, och dels beträffande vissa andra varor såsom en hos tillverkaren utgående varuskatt.

Sålunda stadgas i förordningen den 25 maj 1941 (nr 252) angående skattesatsen för den allmänna omsättningsskatten beträffande vissa varor, att omsättningsskatt skall utgå med tjuvu procent av den skattepliktiga omsättningen såvitt angår varor upptagna i en vid förordningen fogad varuförteckning. I denna förteckning upptagas bland annat mattor, vissa slag av skodon, guld- och silverarbeten, pärlor, radiogrammofoner, kikare, vissa fotografikameror, fickur och urboetter, grammofoner och grammofonskivor ävensom väskor och koffertar av läder eller skinn.

Skärpt omsättningsskatt har tidigare utgått även för leredda, lösa pälsverk och arbeten av pälsverk samt persedlar med pälsverk till övertyg eller foder. Denna form av skärpt beskattning å pälsvaror frångicks emellertid av kontrolltekniska skäl och ersattes med en särskild pälsvaruskatt. Sålunda har genom förordningen den 30 juni 1943 (nr 477) om skatt å vissa pälsvaror införts en särskild styckeskatt på inom riket yrkesmässigt beredda lösa pälsskinn, kompletterad med en värdeskatt å femton procent för vissa till riket införda pälsvaror m. m. Storleken av beredningsskatten — som varierar mellan 5 öre och 300 kronor per skinn — anges i en vid förordningen fogad förteckning. Den yrkesmässiga beredningen av pälsskinn står under uppsikt av kontrollstyrelsen, till vilken myndighet anmälan om beredningen skall göras. Beredaren skall kvartalsvis till kontrollstyrelsen avge en deklaration angående antalet av honom under deklaraionsperioden beredda skinn av olika slag, som utlämnats från beredningsstället eller där tagits i anspråk för vidare bearbetning. I samband härmed skall jämväl skatten erläggas. Skatten för till riket införda pälsvaror uppbäres av tullverket i samband med tullen. Beskattningsvärdet utgör därvid varornas värde, beräknat enligt 4 § tulltaxeförordningen med tillägg av den på varan belöpande tullen. Beträffande importerade skinn av räv skall skatten utgå med minst det belopp, som skolat erläggas, därest beredningen verkställt inom riket.

Den i det föregående omförmälda varuskatten å vissa varor regleras genom förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt. Enligt denna förordning utgöres varuskatt för choklad och konfityrer, putsmedel för läderarbeten och skodon, essenser och extrakter för beredning av alkoholhaltiga drycker, tandpulver och tandpasta, puder och smink samt lukt- och toalettvatten, munvatten, parfymner och vissa kosmetiska preparat. De skattepliktiga varorna angivas i en vid förordningen om varuskatt fogad särskild förteckning, uppställd i anslutning till gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning. Skatten skall för vara, som tillverkas inom riket, erläggas av tillverkaren och för vara, som införes till riket, av den för vars räkning införseln ägt rum. Skatten utgår med visst procenttal — lägst 20 och högst 75 — av varans beskattningsvärde. Detta värde är lika med det pris, som den skattskyldige i allmänhet betingar sig för varan vid försäljning till detaljhandlare eller, i fall där försäljning till detaljhandlare icke

bedrives, det pris, som den skattskyldige kan antagas ha betingat sig, därest sådan försäljning skett. Tillverkningen av skattepliktig vara är ställd under uppsikt av kontrollstyrelsen, till vilken myndighet anmälan om tillverkningen skall göras. Inom en månad efter varje kvartals utgång eller i vissa fall inom fjorton dagar efter varje månads utgång skall tillverkaren till kontrollmyndigheten avgiva deklaration angående värdet av de skattepliktiga varor, som under den tid deklarationen avser levererats till köpare eller tagits i anspråk för vidare bearbetning. Skatten skall erläggas samtidigt med deklarationens avlämnande. För vara, som införes till riket, skall skatten erläggas till tullverket samtidigt med tullen.

Såsom förut berörts har den allmänna omsättningsskatten i huvudsakliga delar avvecklats genom förordningen den 20 december 1946 (nr 767) om avveckling av den allmänna omsättningsskatten, i vad den utgår efter en skattesats av fem procent. I 1 § nämnda förordning stadgas att allmän omsättningsskatt icke skall uttagas vid försäljning, arbetsprestation eller uthyrning, varom avtal slutes efter den 31 december 1946, eller vid uttag av vara från rörelse eller vid import, som sker efter nämnda dag. Beträffande vara, för vilken allmän omsättningsskatt enligt vad därom särskilt är stadgat utgår efter högre skattesats än fem procent av den skattepliktiga omsättningen (skärpt omsättningsskatt), så ock vid försäljning och import av personautomobiler samt tyngre motorcyklar och sidvagnar till motorcyklar skall dock även efter utgången av år 1946 allmän omsättningsskatt uttagas enligt dittills gällande bestämmelser.

I fråga om de närmare motiven för avvecklingen av den allmänna omsättningsskatten torde jag få hänvisa till 1946 års riksdagshandlingar (propositionen den 5 april 1946, nr 222, med anhållan om riksdagens yttrande angående avvecklingen av den allmänna omsättningsskatten, första särskilda utskottets utlåtande nr 2 den 7 juni 1946, riksdagens skrivelse nr 431, propositionen den 29 november 1946, nr 386, med förslag till förordning om avveckling av den allmänna omsättningsskatten, i vad den utgår efter en skattesats av fem procent, m. m., sammansatta bevillnings- och jordbruksutskottets utlåtande nr 2 den 14 december 1946 samt riksdagens skrivelse nr 566). I detta sammanhang torde vidare böra omnämnas, att till grund för propositionen den 29 november 1946, nr 386, legat ett av särskilda sakkunniga — varubeskattningskommittén¹ — den 9 november 1946 avgivet betänkande med förslag till avveckling av den allmänna femprocentsa omsättningsskatten.

Varubeskattningskommittén — som enligt sina direktiv haft i uppdrag att undersöka även frågan, i vilken omfattning det kunde anses motiverat att, sedan den allmänna omsättningsskatten avvecklats, bibehålla den såsom ett komplement till nämnda skatt införda strängare beskattningen av vissa

¹ Ledamoten av riksdagens första kammare, lektorn H. L. E. Sjödahl, ordförande, direktören O. R. Sundén, ledamoten av riksdagens andra kammare, folkskolläraren N. W. Sundström, t. f. byråchefen i kontrollstyrelsen E. E:son Thulin samt centralkonsulenten A. O. Åkesson.

konsumtionsvaror av mera umbärlig eller lyxbetonad art — har sedermera med skrivelse den 29 mars 1947 överlämnat *betänkande med förslag till avveckling av den allmänna omsättningsskatten samt till omläggning av varubeskattningen*. Vid detta betänkande ha fogats förslag till förordning om avveckling av den allmänna omsättningsskatten, i vad den utgår efter en skattesats av tjugoprocent, m. m., förordning om försäljningsskatt samt förordningar om ändring i vissa delar av 1941 års varuskatteförordning och 1943 års förordning om skatt å vissa pälsvaror.

Beträffande innehållet i dessa fyra författningsförslag — vilka torde såsom *Bilaga* få fogas vid statsrådsprotokollet — må här omnämnas följande.

Den allmänna omsättningsskatten avvecklas till de delar skatten icke upphävs genom förordningen den 20 december 1946, nr 767. Nu berörda avveckling omfattar alltså *dels* den allmänna omsättningsskatt, som utgår med högre skattesats än fem procent av den skattepliktiga omsättningen (skärpt omsättningsskatt) *dels ock* omsättningsskatten för personautomobiler samt tyngre motorcyklar och sidvagnar till motorcyklar.

Den nu utgående varuskatten, som regleras genom 1941 års förordning om varuskatt, skall enligt förslaget i stort sett bibehållas; dock föreslås, att varuskatten för putsmedel för läderarbeten eller skodon upphäves. Därjämte innebär förslaget å ena sidan att skattesatsen för puder och smink sänkes från 75 till 40 procent av beskattningsvärdet samt å andra sidan att skattesatsen för ögonhårskrämer, ögonbrynsstift, nagellack och andra liknande preparat för behandling av ögonhår, ögonbryn och naglar höjes från 20 till 40 procent av nyssnämnda värde.

I 1943 års förordning om skatt å vissa pälsvaror skola enligt förslaget vissa sänkningar genomföras i fråga om skattesatserna för ett flertal skinn och samtidigt därmed föreslås skatten för importerade skinn höjd från 15 till 20 procent av skinnets värde.

Enligt förslaget till förordning om försäljningsskatt skall vid yrkesmässig försäljning eller import av vissa närmare angivna varor erläggas en särskild försäljningsskatt till staten. Denna skatt, som skall uttagas i huvudsak hos parti- eller detaljhandlare, skall utgå med 20 procent av försäljningsvärdet beträffande mattor, grammofoner och grammofonverk samt pärlor och koraller ävensom beträffande arbeten av guld, silver och platina samt med en krona 25 öre respektive 75 öre för färdiga grammofonskivor, därvid skattesatsen är beroende på skivornas storlek. Försäljningsskatten skall stå under kontroll av kontrollstyrelsen och — beträffande importerade varor — av kontrollstyrelsen och generaltullstyrelsen gemensamt.

Enligt vad av kommitténs betänkande vidare framgår har kommittén jämväl behandlat frågan om indragande under varubeskattningen av andra varor än sådana som för närvarande äro föremål för beskattning. I detta hänseende har kommittén undersökt möjligheterna av en särskild beskattning av *dels* personautomobiler samt tyngre motorcyklar och sidvagnar till motorcyklar *dels ock* bijouterivaror samt prydnadsaker av glas och pors-

lin m. m. Kommittén har emellertid icke ansett sig böra förorda någon dylik utvidgning av beskattningsområdet.

Enligt kommitténs förslag skulle nu ifrågavarande författningar träda i kraft den 1 juli 1947.

Vad angår frågan om statsverkets inkomster av nu berörda skatter skulle enligt kommitténs beräkningar för budgetåret 1947/48 inflyta i varuskatt 81,5 milj. kr. (varuskatten för år 1946 uppgick till 78,8 milj. kr.), i pålsvaruskatt 5,5 (6,5) milj. kr. samt i försäljningsskatt omkring 15 milj. kr. (skärpta omsättningsskatten för år 1946 utgjorde 15,3 milj. kr.).

Sedan varubeskattningskommitténs den 29 mars 1947 dagtecknade betänkande för yttrande remitterats till ett stort antal myndigheter och sammanslutningar, upptogs inom finansdepartementet till särskild behandling frågan om eventuell avveckling av den femprocentiga omsättningsskatten å personautomobiler samt tyngre motorcyklar och sidvagnar till motorcyklar. Såsom resultat härav framlades för 1947 års riksdag propositionen den 25 april 1947 (nr 249) med förslag till förordning om avveckling av den allmänna omsättningsskatten för vissa motorfordon. Enligt vad jag uttalade i nämnda proposition skulle genomförandet av en omläggning av varubeskattningen i enlighet med de av varubeskattningskommittén uppdragna riktlinjerna kräva ett omfattande förberedelsearbete, och då detta arbete icke kunde medhinnas före den 1 juli 1947, syntes omläggningen böra ske först från och med den 1 juli 1948. Ett slutligt ståndpunktstagande i samtliga beskattningsfrågor, som behandlats av kommittén, borde därför uppskjutas till 1948 års riksdag. I ett hänseende borde emellertid kommitténs förslag omedelbart upptagas till prövning, nämligen såvitt därigenom framlagts förslag till avveckling av den allmänna omsättningsskatten å vissa motorfordon. Då kommittén — efter en närmare undersökning av möjligheterna att genomföra en riktigt avvägd beskattning av vissa slag av motorfordon — icke ansett sig böra utforma något förslag till sådan beskattning, borde frågan om omföring av den allmänna omsättningsskatten å vissa motorfordon till en varuskatt åtminstone för det dåvarande förfalla, och vid sådant förhållande borde omsättningsskatten å nämnda fordon avvecklas. Denna avveckling borde lämpligen genomföras redan från och med den 1 juli 1947.

Nyssnämnda proposition nr 249 tillstyrktes av 1947 års bevillningsutskott (betänkande nr 38) men blev av riksdagen avslagen (skrivelse nr 429).

Remissyttrandena. Över varubeskattningskommitténs betänkande den 29 mars 1947 ha utlåtanden avgivits av statskontoret, generaltullstyrelsen, kontrollstyrelsen, kommerskollegium, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Kristianstads och Älvsborgs län, centrala omsättningsskatte-nämnden, Stockholms och Göteborgs handelskammare, Sveriges grossistförbund (med bifogande av yttrande från Sveriges parfymeriengrossisters förening), Sveriges köpmannaförbund, Sveriges hantverks- och småindustrior-

ganisation, kooperativa förbundet, kemisk-tekniska fabrikantförbundet, svenska pälsbranschens centralkommitté, svenska choklad- och konfektyrfabrikantföreningen u. p. a., svenska konditorföreningen, Sveriges konditorförening, Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund, guldsmedsbranschens leverantörförening, föreningen svenska tonsättares internationella musikbyrå, stim, u. p. a. (med bifogande av yttranden från föreningen svenska tonsättare, föreningen svenska kompositörer av populärmusik, musiklärarnas riksförbund, föreningen musikfrämjandet-musikens vecka, arbetarnas bildningsförbund, godtemplarorden, centralkommittén för musikalisk folkbildning, folkbildningsförbundets musikkommitté, folkuniversitetets kursverksamhet vid Stockholms högskola och svenska samfundet för musikforskning), svenska grammofonhandlareföreningen, Sveriges radioleverantörer samt skandinaviska grammophon aktiebolaget m. fl. grammofonbolag.

Av remissinstanserna ha de statliga myndigheterna i huvudsak tillstyrkt varubeskattningskommitténs nu föreliggande förslag, dock med åtskilliga smärre jämningsförslag. De enskilda branschorganisationerna ha tillstyrkt, att den allmänna omsättningsskatten avvecklas men däremot i flertalet fall avstyrkt förslaget om införande av en försäljningsskatt.

I vissa remissyttranden ha anförts mera principiella synpunkter beträffande kommitténs förslag. Av dessa yttranden må här återgivnas följande.

Kommerskollegium har framhållit, att den allmänna omsättningsskatten i stor utsträckning drabbade nödvändiga konsumtionsvaror, vilket också utgjorde ett motiv för dess avveckling. Beträffande beskattningen av mera lyxbetonade varor finge i viss mån ett annat betraktelsesätt anläggas. Det vore härvidlag fråga om skatter, som främst avsåge att träffa lyxkonsumtionen, men som dessutom tillförde statsverket en icke oansenlig extra intäkt. Ur statsfinansiell synpunkt syntes visserligen varuskatten, pälsvaruskatten och den skärpta omsättningsskatten, som år 1946 beräknats uppgå till omkring 100 milj. kronor, icke ha samma betydelse som den numera med visst undantag slojade allmänna omsättningsskatten, men skatterna vore dock av sådan storleksordning att deras fortsatta uttagande i nuvarande tidsläge icke kunde undvaras.

Stockholms handelskammare har anført, att de erfarenheter som vunnits efter den skärpta varubeskattnings genomförande understrukit betänkligheterna mot en till producentstadiet förlagd sådan beskattning. Det praktiska livet vore så rikt differentierat och företedde icke bara så många varianter av producenter av en och samma vara utan också så skilda användningsändamål för samma vara, att det åtminstone i fråga om vissa artiklar knappast låte sig göra att konstruera en rättvis och samtidigt lätt kontrollerbar skatt, som uttoges på tillverkningsstadiet.

Göteborgs handelskammare har anført.

Med den utpräglade brist på arbetskraft, som kännetecknar dagens läge, skulle en omedelbar avveckling av tillverknings- och försäljningsskatterna

icke endast innebära en värdefull lättnad i arbetet för de enskilda företagen utan även äga samhällelig betydelse genom lösgörandet av arbetskraft för mera produktiva uppgifter. Vid en objektiv bedömning av förevarande fråga måste emellertid gentemot de i och för sig vägande skäl, som sålunda kunna anföras för en snar avveckling av de berörda skatterna, ställas det förhållandet, att ett fortsatt uttagande av desamma kommer att absorbera en del av det köpkraftsöverskott, som torde kunna förutses för åtminstone den närmast följande tiden. Då åvägbringandet av mera normala relationer mellan köpkraft och varutillgång är en av dagens mest angelägna uppgifter, och då den indirekta beskattningens avveckling kan komma att i viss mån neutralisera verkningarna av de inflationsbekämpande åtgärder, som kunna förväntas från statsmakternas sida, anser sig handelskammaren icke kunna avstyrka kommitténs förslag till fortsatt beskattning av lyxbetonade varor.

Sveriges grossistförbund har framhållit, att ett särskilt syftemål med ifrågavarande lagstiftning var på sin tid att åstadkomma en konsumtionsbegränsning av vissa lyxbetonade och umbärliga varor. Det borde erinras om att 1941 och 1943 års skattelagar tillkommo under de exceptionella förhållanden, som rådde i början av det andra världskriget, och att de i stor utsträckning voro motiverade av psykologiska skäl, vilka numera icke vore för handen. Det vore visserligen i nuvarande läge tänkbart, att man såsom stöd för ett genomförande av den föreslagna lagstiftningen skulle vilja åberopa lämpligheten av att genom beskattning av vissa varugrupper binda en del av landets köpkraft för att bekämpa en befarad inflation. Häremot kunde emellertid med bästa skäl göras gällande att ifrågavarande skatteområde vore så obetydligt och omfattade så speciella varuslag, att lagstiftningen såsom en enstaka åtgärd i ett inflationsbekämpande program praktiskt taget saknade betydelse. Utslagsgivande vid bedömandet av frågan ur denna synpunkt måste även vara, att i själva verket en mycket stark begränsning av införseln av hithörande varuslag respektive råvaror till dessa inom kort vore att förvänta på grund av den rigorösa importreglering, som gällde sedan i mars 1947. Härigenom komme konsumtionen av den ojämförligt största delen av de skattebelagda varorna att starkt nedgå.

Vidare har *kooperativa förbundet* uttalat, att förbundets allmänna och principiella uppfattning vore, att alla former av indirekt beskattning, som åstadkommes genom höjning av varupriserna, borde så långt som möjligt undvikas, enär de utom den direkta fördyringen av varorna även genom sina indirekta verkningar bidrogo att öka handelns kostnader och försvåra distributionen. De varu- och omsättningsskatter, som tillkommit under krigsåren, hade förbundet därför redan från början utgått ifrån skulle komma att upphöra så snart det statsfinansiella läget efter kriget gäve möjligheter till skattelättnader. Med hänsyn härtill ansåge sig förbundet även böra tillstyrka det av kommittén under år 1946 framlagda och sedermera av riksdagen antagna förslaget om den femprocentiga omsättningsskattens avveckling från 1 januari 1947, trots att det penningpolitiska läget i och för sig icke kunde anses motivera några skattesänkningar. Av flera olika skäl hade förbundet alltid ansett, att även den skärpta omsättningsskatten

vore i särskilt hög grad olämplig. När därför kommittén nu föreslagit, att den allmänna omsättningsskatten helt borde upphöra, ville förbundet bestämt tillstyrka, att detta förslag bifölles. Beträffande varu- och pålsskattorna hade det givetvis från de synpunkter som förbundet lade på varubeskattningen varit önskvärt, att dessa kunnat avvecklas samtidigt med den allmänna omsättningsskatten. Med hänsyn till det rådande ekonomiska och penningpolitiska läget ville förbundet dock icke motsätta sig, att kommitténs förslag beträffande dessa skatter i allt väsentligt bleve antaget. Där emot avstyrktes förslaget om försäljningsskatt, vilken skatt ur statsfinansiell synpunkt vore av relativt liten betydelse.

Departementschefen. Såsom framgår av det förut anförda har varubeskattningskommittén i sitt nu föreliggande betänkande förordnat, att den skärpta omsättningsskatten — liksom den kvarvarande femprocentiga omsättningsskatten å personautomobiler och motorcyklar — avvecklas. Enligt kommitténs förslag bör i samband med den skärpta omsättningsskattens avskaffande införas en särskild s. k. försäljningsskatt å vissa mera umbärliga varor, nämligen mattor, guldsmedsvaror och grammofonvaror. Kommittén har därjämte förordnat en del jämkningar i fråga om varuskatten och skatten å vissa pålsvoror.

Sedan den allmänna omsättningsskatten upphävts från och med den 1 januari 1947 torde jämväl den skärpta omsättningsskatten, sådan den för närvarande är utformad, böra avvecklas. Då emellertid de varor, för vilka skärpt omsättningsskatt utgår, måste anses vara av mera umbärlig natur synes det i nuvarande läge motiverat, att nämnda varor i annan ordning göras till föremål för en särskild beskattning i den mån tekniska hinder häremot icke kunna anses föreligga. Såsom nyss anförts skulle enligt kommitténs mening en dylik beskattning i form av en försäljningsskatt vara praktiskt genomförbar med avseende å följande varuslag, nämligen mattor, guldsmedsvaror och grammofonvaror. Till sistnämnda förslag kan jag, av skäl som i det följande närmare angivas, i princip ansluta mig. Till frågan i vad mån beskattningsområdet för en försäljningsskatt bör bestämmas på annat sätt än kommittén förordnat och i vad mån kommitténs förslag i denna del i övrigt bör omarbetas återkommer jag likaledes i det följande.

I samband med avvecklingen av den skärpta omsättningsskatten bör även den allmänna omsättningsskatten för personautomobiler och motorcyklar upphävas. Frågan huruvida dessa fordon i stället böra underkastas en extra beskattning av annat slag har behandlats i den proposition (nr 5) med förslag till förordning om särskild automobilskatt, m. m., som Kungl. Maj:t förut denna dag beslutat avlåta till riksdagen.

Vad härefter angår varubeskattningskommitténs förslag till ändringar med avseende å varuskatten och skatten å vissa pålsvoror vill jag erinra om att i statsverkspropositionen till innevarande års riksdag förutsatts, att nämnda skatter skola uttagas även under budgetåret 1948/49. Det är icke min avsikt att nu upptaga en diskussion om frågan, i vad mån sagda skatter

böra bliva bestående jämväl för framtiden, utan torde denna fråga lämpligen kunna anstå till dess mera normala förhållanden åter föreligga. I detta sammanhang kommer jag därför att föreslå endast en del detaljändringar i bestämmelserna rörande varuskatten och skatten å vissa pälsvaror.

De av kommittén framlagda författningsförslagen ha överarbetats inom finansdepartementet. Jag torde nu få närmare behandla dessa departementsförslag.

Ändringar i varubeskattningen.

Varubeskattningskommitténs förslag. Beträffande den omfattning i vilken varuskatt bör uttagas har *kommittén* sammanfattningsvis anfört, att kommittén ansett sig böra förorda undantagande från beskattning av vissa varor hänförliga till choklad- och konfityrvaror samt av putsmedel för skodon m. m. Vad angår tandpulver och tandpasta hade kommittén efter verkställd utredning funnit en fortsatt beskattning vara motiverad. Vidkommande slutligen övriga varuskattebelagda varor hade kommittén ej funnit skäl föreslå någon ändring i beskattningsområdet; däremot förordade kommittén vissa ändringar i skattesatserna för tekniska preparat.

Beträffande de ifrågasatta ändringarna i varubeskattningen såvitt angår choklad- och konfityrvaror har kommittén närmare behandlat beskattningen av följande varuslag, nämligen marsipan, mandelmassa och andra liknande massor, pikerings- och garneringsgeléer, sucket och sukatersättning, gelépulver samt glass.

I fråga om *marsipan, mandelmassa och andra liknande massor* har kommittén erinrat om att enligt den vid förordningen om varuskatt fogade förteckningen över varor, för vilka varuskatt skall erläggas, funnes under varugruppen choklad- och konfityrvaror bland annat upptaget marsipan, med vilken vara mandelmassa och andra liknande massor vore att jämställa. Enligt en i förteckningen intagen anmärkning skulle varuskatt dock ej utgå för sådan marsipan, mandelmassa eller liknande massa, som av tillverkaren användes för framställning av vara som icke vore skattepliktig enligt varuskatteförordningen. Där i konditori eller bageri tillverkades mandelmassa för användning vid företagets framställning av bakverk, vore massan på grund härav skattefri, under det att, där dylikt företag inköpte massan från annat företag, såsom särskild tillverkare av mandelmassa, varan vore belagd med varuskatt.

Kommittén har vidare anfört.

Den ojämnhet i beskattningen, som uppstått genom den ifrågavarande beskattningsbestämmelsen, har föranlett framställningar från såväl mandelmassefabrikanter som olika organisationer inom konditori- och bageribranschen om ändrade bestämmelser för beskattningen å förevarande område. Därvid har från mandelmassefabrikanternas sida framhållits, att författningen beredde företag inom konditori- och bageribranschen med maskinell utrustning möjlighet att genom egen tillverkning skaffa sig skattefri mandelmassa och liknande massa, medan de konditorer och bagare —

vanligen i svagare ekonomisk ställning — som saknade dylik utrustning, nödgades från tillverkare av mandelmassa inköpa beskattad mandelmassa och därigenom placerades i sämre konkurrensläge. Även av tillverkare inom konditori- och bageribranschen har påpekats, att varuskatten å mandelmassa drabbade tillverkarna mycket olika. Den ganska betydande del av konditorerna och bagarna, som redan före kriget köpte hela sitt mandelmassebehov från fabriker, hade sina sockertilldelningar och tidigare även mandeltilldelningarna så beräknade, att de vore nödsakade att fortsätta med inköp av färdigblandad massa, som är varubeskattad. De sålunda påvisade ojämnheterna synas enligt kommitténs uppfattning i viss omfattning böra rättas till genom ändrade tilldelningsbestämmelser.

Det lär icke kunna bestridas, att visst fog finnes för de anmärkningar, som riktats mot den beträffande mandelmassa gällande beskattningsbestämmelsen. Såsom kontrollstyrelsen påpekat i utlåtanden över berörda framställningar har regleringen av handeln med socker och tidigare även mandelransoneringen emellertid i stor utsträckning lagt hinder i vägen för företag inom konditori- och bageribranschen att genom egen tillverkning skaffa sig skattefri massa. På grund härav ha nämnda företag endast undantagsvis varit i stånd att utnyttja den förmån, som de gällande bestämmelserna erbjudit dem. Enligt vad kontrollstyrelsen uppgivit har ej heller på senare tid försports några klagomål från fabrikanterna av mandelmassa över att de skulle ha lidit avbräck i sina leveranser till konditori- och bageriföretagen på grund av den anmärkta undantagsbestämmelsen.

Efter sockerransoneringens upphörande komma mandelmassefabrikanterna, därest de nuvarande bestämmelserna skulle bibehållas, att få sina konkurrensmöjligheter avsevärt försämrade. De huvudsakliga köparna av deras produkter, d. v. s. företagen inom konditori- och bageribranschen, kunna nämligen antagas komma att i stor utsträckning använda sig av möjligheten att genom egen tillverkning skaffa sig skattefri massa. Med anledning härav har kommittén övervägt olika möjligheter att undanröja förevarande ojämnheter i beskattningen. En framkomlig ehuru mindre lämplig väg vore att genomföra beskattning jämväl av mandelmassa, som av tillverkare användes vid beredning av skattefria varor. Härigenom skulle alla bagerier, konditorier, restauranger och matserveringar, vilka själva tillverka ifrågavarande massor och använda dem för framställning av skattefria varor, bliva skattepliktiga enligt varuskatteförordningen. En alternativ lösning för undanröjande av förefintliga ojämnheter, som varit föremål för kommitténs överväganden, skulle vara att helt undantaga marsipan, mandelmassa och liknande massor från varubeskattning.

Sedan kommittén närmare granskat nyssnämnda två alternativ till undanröjande av olägenheterna med avseende å beskattningen av marsipan, mandelmassa och liknande massor, vilka båda alternativ av olika skäl avvisats, har kommittén vidare anfört.

En framkomlig väg vore att genomföra en sådan ändring av varuskatteförordningen, att mandelmassa och liknande massor undantagas från beskattning, när de försäljas såsom halvfabrikat. En sålunda utformad beskattningsregel skulle innebära, att skatteplikt inträder dels i det fall, att mandelmassefabrikanten försäljer massa såsom konfityr i utformade figurer eller stycken dels ock i det fall, att konditorn bearbetar av honom inköpt eller genom egen tillverkning framställd skattefri massa och försäljer den i sådant skick som nyss sagts, under det att mandelmassa i andra fall får försäljas utan uttagande av varuskatt. En omläggning av beskattningen i antydd riktning torde komma att erbjuda vissa svårigheter

beträffande gränsdragningen mellan skattefria och skattebelagda varor. Beträffande mandelmassefabrikanternas försäljning torde gränsdragningen underlättas därigenom, att mandelmassa i form av halvfabrikat i allmänhet levereras i lådor om 10 à 20 kilogram. Vad åter angår konditorernas försäljning är i detta avseende att taga i beaktande den försäljning av mandelmassa, som i synnerhet förekommer under fastlagen. Berörda försäljning plägar ske antingen i lös vikt eller också i form av i förväg färdigställda rullar eller uppskurna bitar, ofta inlindade i papper. Vid en tillämpning av den föreslagna beskattningsregeln skulle i senare fallet anses föreligga en produkt av skattepliktig tillverkning under det att den i lös vikt försålda massan skulle bli skattefri. En sådan gränsdragning ter sig särskilt med hänsyn till att vissa mellanformer torde förekomma synnerligen irrationell. Enär konditorernas försäljning av ren mandelmassa i huvudsak är begränsad till fastlagstiden, torde berörda svårigheter emellertid kunna undgås genom att helt undantaga s. k. fastlagsmassa från beskattning. Det torde böra ankomma på kontrollstyrelsen att lämna närmare föreskrifter rörande de krav i fråga om exempelvis tid, försäljnings-sätt och förpackning, som skola uppställas för att fastlagsmassa skall anses föreligga.

Då genom ett anordnande av beskattningen på nu angivet sätt den övervägande delen av den mandelmassa, som tillverkas och försäljes av marsipanfabrikerna, skulle bli fri från varuskatt, kommer en sådan begränsning av skatteplikten för mandelmassa att medföra en icke obetydlig minskning i statsverkets inkomster av varuskatt. Skatten å den av mandelmassefabrikanterna tillverkade och försålda massan kan beräknas uppgå till 2,5 à 2,7 milj. kr. för år. Emellertid är att märka, att enligt 6 § varuskatteförordningen avdrag vid redovisning av varuskatt får ske för varor, som använts för skattepliktig tillverkning och som visas ha tidigare blivit påförda varuskatt. De konditorer, som redovisa varuskatt å tillverkning av konfityrvaror, ha sålunda för närvarande i likhet med övriga tillverkare av varor av liknande art rätt att i sina deklarationer för varuskatt göra avdrag för den skatt de erlagt till fabrikanterna vid inköp av mandelmassa och liknande massor. Därest dessa massor undantagas från beskattning, bortfaller denna avdragsrätt, och statsverkets inkomster från nämnda kategorier av tillverkare komma följaktligen att undergå en motsvarande ökning. Då emellertid den alldeles övervägande delen av mandelmassan torde användas för framställning av icke varuskattebelagda varor, torde minskningen i statsverkets inkomster av varuskatten komma att röra sig om ett belopp av 2 à 2,5 milj. kr. för år. Det bör dock uppmärksammas, att även med bibehållande av nuvarande beskattningsbestämmelser för mandelmassa en viss inkomstminskning av förut anförda skäl i allt fall framdeles kan förväntas inträda särskilt vid marknadsregleringarnas upphörande, varför inkomstsynpunkten icke torde böra tillmätas avgörande betydelse.

I enlighet med vad sålunda anförts skulle en omläggning av beskattningen av mandelmassa motiveras av de ojämnheter i konkurrenshänseende, som äro förenade med möjligheterna för konditorerna att tillverka skattefri mandelmassa, medan mandelmassefabrikanternas tillverkning är beskattad. Det har emellertid förut framhållits, att dessa olägenheter icke äro av nämnvärd betydelse så länge sockerransoneringen fortfar. Gällande bestämmelser torde sålunda icke än så länge komma att medföra någon avsevärd försämring i mandelmassefabrikanternas konkurrensmöjligheter. Med hänsyn härtill och med tanke på den avsevärda minskning i skatteinkomsterna av varuskatten, som den föreslagna begränsningen av skatteplikten skulle medföra, anser sig kommittén böra förorda ett bibehållan-

de av den nuvarande beskattningen av de ifrågavarande massorna så länge sockertilldelningen är så begränsad, att det icke kan vara förenligt med den enskilda konditorns intressen att utnyttja tilldelat socker för tillverkning av mandelmassa. Lämpligen torde det böra uppdragas åt Kungl. Maj:t att bestämma tidpunkten för ikraftträdandet av den i förevarande hänseende föreslagna ändrade lydelsen av den till varuskatteförordningen fogade varuförteckningen.

Beträffande härefter *pikerings- och garneringsgeléer* har kommittén framhållit, att dessa geléer, som användas för garnering av bakverk, kunde förekomma i fast eller flytande form. Därest sådan gelé till någon del varit framställd av naturvara, såsom bär eller frukt, och tillika på grund av halvfast eller flytande konsistens icke kunnat skäras i bitar, hade den av generaltullstyrelsen tulltaxerats enligt statistiskt nummer 310 eller 311 (köksväxter, ej särskilt nämnda, samt frukter och bär, ätbara, inlagda i sprit. ättika eller olja eller syltade: frukter eller bär) och i enlighet härmed icke blivit belagd med varuskatt. Frukt- och bärgeléer av fastare konsistens ävensom uteslutande av konstprodukter framställda geléer — i fast eller flytande form — hade däremot betraktats såsom enligt varuskatteförordningen skattepliktig konfityr. Även om icke samma ojämnhet i beskattningen i princip föreläge i fråga om pikerings- och garneringsgeléerna som beträffande mandelmassa och liknande massor, hade en liknande ojämnhet uppstått därigenom, att geléerna oftast av konditorerna framställdes på sådant sätt, att de framkomme som färdiga varor först sedan de övergjutits och stelnat på ifrågakommande bakverk och därigenom i färdigt skick inginge som en del av en icke skattepliktig vara och sålunda icke kunde göras till föremål för beskattning. Det syntes fördenskull kunna tagas under övervägande, huruvida icke en begränsning av skattepliktens omfattning borde vidtagas även beträffande pikerings- och garneringsgeléer. Övervägande skäl talade därvid för att dessa varor helt undantoges från beskattning. En dylik begränsning av skatteplikten skulle icke medföra någon nämnvärd minskning av skatteinkomsten å geléerna, då tillverkarna för undvikande av skatteplikt i allmänhet redan nu tillsatte frukt i sådan omfattning, att den färdiga varan tulltaxerats såsom frukt enligt statistiskt nummer 310. Ett utsträckande åter av skatteplikten till att omfatta jämväl av konditor tillverkade geléer syntes böra undvikas, då kontroll över dylik tillverkning icke skulle kunna genomföras med hänsyn till att tillverkningen i icke obetydlig omfattning skedde i direkt anslutning till beredningen av den färdiga produkten.

I fråga om *suckat och suckatersättning* har kommittén anför, att dessa varor — liksom glaserade och kanderade skal av apelsin, pomerans eller liknande frukter — vore skattepliktiga därest de skulle tulltaxeras såsom konfityrer, ej särskilt nämnda. I enlighet härmed föreläge skattskyldighet beträffande förevarande varor, såvida de försålt i torrt skick. Hade varans yta vid leveranstillfället varit fuktig eller hade varan levererats vilande i sockerlag, ansåges däremot skattskyldighet icke föreligga. Det hade vid ut-

övändet av varuskattekontrollen icke varit möjligt att, såsom skattskyldigheten nu avgränsats, vid efterhandskontroll hos en återförsäljare kunna avgöra, huruvida en vara vore skattepliktig eller ej, då dess fuktighetsgrad vid leveranstillfället vore utslagsgivande. Efter varuskattens införande hade förevarande produkter huvudsakligen levererats i sådant skick, att de blivit att betrakta såsom icke skattepliktiga. Varuskatt till nämnvärt belopp utginge sålunda för närvarande icke å dessa varor. Med hänsyn härtill och i betraktande av kontrollsvårigheterna, syntes jämväl dessa varuslag böra undantagas från skatteplikt enligt varuskatteförordningen, såvida de icke genom att försäljas i särskilt utformade figurer eller bitar hade givits karaktär av konsumtionsfärdiga sötvaror. Såsom en följd härav komme ifrågavarande varor ånyo att levereras i torrt skick, vilket underlättade och förbilligade varudistributionen.

Kommittén har vidare erinrat om att för *gelépulver*, som försatts med socker, skulle varuskatt utgå. Av i handeln förekommande fabrikat av gelépulver vore den övervägande delen skattefri på grund av frånvaro av socker. Där nytt sådant pulver framkomme i marknaden, erfordrades emellertid för utrönande av varans sammansättning en undersökning, som i allmänhet lämnade ett negativt resultat. Då intäkterna av skatten å med socker försatta gelépulver med hänsyn härtill vore av synnerligen obetydlig storleksordning samt ifrågavarande varor, som huvudsakligen användes i hushåll för framställning av efterrätter, icke heller i och för sig vore av sådan art, att en beskattning av desamma kunde anses motiverad, borde dessa utgå ur förteckningen.

I fråga om *glass* har kommittén framhållit, att glass tulltaxerades såsom konfityr och i sådan egenskap vore skattepliktig enligt varuskatteförordningen. Enligt anm. 1 i den vid förordningen fogade förteckningen över varor, för vilka varuskatt skulle erläggas, vore från beskattning dock undantagna färdigställda, för hushåll, restauranger eller matserveringar avsedda efterrätter, helt eller delvis bestående av glass. Skatt utginge sålunda i stort sett för sådan glass, som försåldes i glasstrutar, glassbägare eller liknande förpackning eller såsom glasspinnar.

Sedan kommittén vidare omnämmt, att vid utgången av år 1945 hos kontrollstyrelsen funnits inregistrerade 1 882 tillverkare av choklad och sötaker, av vilka icke mindre än 815 vore glasstillverkare, och att statsverkets inkomster av skatten å glass uppginge till i runt tal 2 miljoner kronor per år, har kommittén anfört, att även om kontrollen över redovisningen av skatten å glass vore förenad med vissa svårigheter, syntes skatten likväl böra bibehållas. Ett borttagande av varuskatten å glass skulle medföra en icke obetydlig minskning av inkomsten av varuskatten. Framför allt syntes emellertid med hänsyn till glassens utpräglade karaktär av sötvara starka skäl tala för ett bibehållande av varuskatten i denna del. Med hänsyn till det nu sagda ansåge sig kommittén böra förorda skattens bibehållande.

Kommittén har härefter anfört följande.

Såsom förut nämnts är glass i form av efterrätt undantagen från beskattning. Denna undantagsbestämmelse har medfört skattefrihet för konditorernas tillverkning av såväl glass, serverad för förtäring inom lokalen som glass, avsedd att såsom efterrätt komma till användning i enskilda hushåll. Förtäres däremot i konditori inköpt glass, som icke är att hänföra till färdigställd efterrätt, utanför lokalen, föreligger skattskyldighet för tillverkaren. Det torde vara uppenbart, att under sådana förhållanden svårigheter uppkomma att kontrollera konditorernas uppgifter beträffande skattepliktig tillverkning. Berörda kontrollsvårigheter kunde givetvis lösas genom att man, i likhet med vad som skett vid den nyligen i Danmark införda glassbeskattningen, beskattade all tillverkning av glass. Med hänsyn till att beskattningen härigenom skulle utsträckas till det stora flertalet konditorer, som endast tillverka efterrättsglass till förtäring på stället eller till avhämtning, och till alla restauranger och matställen, som servera efterrätter innehållande glass, skulle antalet skattskyldiga utökas i sådan omfattning, att den ifrågasatta utvidgningen av beskattningen får anses mindre lämplig. Ifrågavarande spörsmål torde emellertid inom ramen för nu gällande författningsbestämmelser kunna lösas så — och här emot ha representanter för konditoribranschen förklarat sig intet ha att invända — att skatt uttages vid all konditoriernas tillverkning av glass i den form, vari försäljning plägar ske från glasstånd eller kiosker. Härigenom skattebelägges konditorernas tillverkning av glass till den del den försäljes i strut eller bågare, även om försäljningen sker i form av servering inom lokalen.

Beträffande varuskatten å putsmedel för läderarbeten m. m. har kommittén anfört, att enligt den till varuskatteförordningen fogade varuförteckningen utginge varuskatt, beräknad efter en skattesats av 20 procent av beskattningsvärdet, å vissa putsmedel för läderarbeten eller för skodon oavsett materialet (ur tullstatistiska numren 582:2 och 604). Ifrågavarande putsmedel kunde indelas i preparat avsedda för skofabrikation, för skomakeri- och sadelmakeriarbeten samt för allmän skovård. De putsmedel, som försålles för användning inom skofabrikationen eller vid tillverkning eller behandling av skomakeri- och sadelmakeriarbeten vore — med undantag för läderfärger av sådan art, som jämväl tillhandahölles allmänheten — uteslutande att anse såsom industriella förbrukningsartiklar, vilka i stor utsträckning nyttjades vid framställning av outhärliga varor. Bland dessa putsmedel märktes polersvärtor av olika slag, bottenfärger, försvärtor, poler-, snitt- och smörjvaxer av olika slag samt läderfärger. Kommittén funne sig med hänsyn till dessa putsmedels användningsområde böra förorda deras undantagande från fortsatt beskattning. Beträffande beskattningen av putsmedel, vilka vore avsedda för allmän skovård, ville kommittén framhålla, att de fasta eller flytande skokrämerna av olika slag såsom nödvändiga för ändamålet jämväl borde undantagas från beskattning.

I fråga om tandpulver och tandpasta, beträffande vilka varor skatt utgår med 20 procent av beskattningsvärdet, har kommittén omnämnt, att då kommittén ansett frågan om dessa varors outhärlighet sam-

manhånga med frågan om preparatens betydelse för folkhälsan, kommittén i framställning till medicinalstyrelsen anhållit, att styrelsen ville delgiva kommittén sin uppfattning i förevarande hänseende.

Sedan kommittén härfter redogjort för det av medicinalstyrelsen lämnade svaret (betänkandet s. 27—30), har kommittén anfört, att av svaret framginge, att tandpulver och tandpasta visserligen icke medförde någon skada vid användningen men icke heller — enligt vad hittills kunnat påvisas — ägde någon betydelse för tändernas hygien. Enligt kommitténs uppfattning kunde den omständigheten, att ifrågavarande preparat kommit till allmänt bruk vid skötseln av den personliga hygien, icke betaga dem deras karaktär av umbärlighet. Med hänsyn härtill och då statsverkets inkomster av beskattningen av ifrågavarande preparat uppginge till icke obetydliga belopp — skatten å enbart tandkräm hade under år 1946 inbringat cirka 1,8 milj. kr. — hade kommittén ansett sig böra förorda ett bibehållande av varuskatten i denna del.

Vad angår de skattepliktiga tekniska preparaten har kommittén anfört följande.

Kommittén kan icke bortse från de väsentliga olägenheter, som äro förbundna med den för vissa varuslag gällande skattesatsen å 75 procent. Till varugruppen puder och smink hänföres även s. k. teatersmink. Detta smink användes praktiskt taget uteslutande av aktörer i deras yrkesutövning. Då åtgången av teatersmink för envar aktör är synnerligen betydande, har beskattningen kommit att bliva mycket kännbar särskilt för de lägst avlönade. Dessa synpunkter ha framförts i särskilda framställningar till kommittén från Kungl. teatern och svenska teaterförbundets styrelse. I de gjorda framställningarna har uttryckts önskemål om helt fritagande från beskattning av dylikt smink. Då teatersmink väl låter sig nyttjas såsom smink i allmänhet, finner kommittén sig icke kunna förorda, att teatersmink undantages från beskattning. De påtalade olägenheterna skulle emellertid i hög grad minskas, därest skattesatsen för smink överhuvud taget skulle kunna sänkas mera avsevärt. Det synes på grund härav lämpligt att vidtaga en sänkning av nämnda skattesats, förslagsvis till 40 procent. Härigenom skulle skattesatsen för dessa preparat komma att överensstämma med den för varugruppen choklad och sötsaker gällande, varigenom skattebelastningen å de med varuskatt belagda varorna i huvudsak — fränsett essenser och extrakter samt tandvårdsmedel — skulle motsvara 20 procent av utförsäljningspriset till konsument eller samma skatt, som enligt kommitténs förslag avses skola belasta de för närvarande med skärpt omsättningsskatt belagda varuslag, som skola bibehållas under beskattning.

Vissa av de nu med 20 procent varuskatt belagda tekniska preparaten innehålla icke sprit eller sprit allenast i obetydliga mängder. Bland dylika preparat märkas nagellack, nagelpasta, nagelpoliermedel och nagellackborttagningsmedel ävensom ögonhårskräm och ögonbrynsstift eller alltså preparat, vilka på grund av sin allmänna karaktär måste anses stå varugruppen puder och smink relativt nära. Med hänsyn till dessa preparats sammansättning och användning finner sig kommittén böra tillstyrka, att dessa preparat beskattas efter samma skattesats som puder och smink eller 40 procent.

I sitt betänkande har kommittén vidare behandlat ett flertal de-
taljfrågor rörande beskattningen av varor, för vilka varuskatt uttages;
till dessa frågor torde jag få återkomma i ett senare sammanhang.

Remissyttrandena. Frågan om beskattningen av choklad- och konfityrva-
ror har behandlats i flera av remissyttrandena.

Vad först angår *chokladvaror* har *svenska choklad- och konfekturfabrikantföreningen u. p. a.* framhållit, att chokladvaror inom de breda folklagren icke uppfattades såsom en lyxvara eller umbärlig vara utan ansåges såsom livsmedel, som utgjorde ett fullt naturligt tillskott till den dagliga kosten. Mot en beskattning av chokladvaror — liksom konfityrer — kunde vidare invändas, att det vore mycket svårt att klart avgränsa den skattepliktiga tillverkningen, och att kontrollsvårigheterna komme att öka, framför allt så snart tillgången på socker åter bleve rikligare. Därest chokladvaror icke helt kunde undantagas från varuskatt, skulle de allvarligaste nackdelarna med skatten sannolikt bortfalla, därest skattesatsen sänktes till exempelvis 15 procent av tillverkningsvärdet.

Jämväl *grossistförbundet* har understrukt, att det under friare förhållanden bleve praktiskt taget omöjligt att anordna en någorlunda tillfredsställande kontroll över tillverkningen av choklad- och konfityrvaror annat än för orimligt höga kostnader.

Beträffande särskilt beskattningen av *marsipan*, *mandelmassa* och *andra liknande massor* har *svenska choklad- och konfekturfabrikantföreningen u. p. a.* påpekat, att man måste räkna med mycket stora svårigheter vid tillämpningen av kommitténs förslag, att varuskatt skulle utgå vid försäljning av marsipan, som icke vore att anse såsom halvfabrikat. Sälunda skulle en konditor, som av marsipan tillverkade konfityrer i figurer eller stycken, deklarerera denna tillverkning såsom skattepliktig tillverkning. Det vore helt omöjligt att uppnå en effektiv kontroll av denna försäljning, då konditorerna förbrukade betydande kvantiteter marsipan vid tillverkning av skattefria varor, såsom bakelser och tårtor. I stort sett samma svårigheter förelåge emellertid även med bibehållandet av nuvarande system, då i stället motsvarande brist på kontrollmöjligheter förelåge beträffande avdragsyrkanden för förbrukning av beskattade halvfabrikat i tillverkningen. Någon anledning finnes därför icke att av detta skäl behålla nuvarande bestämmelser, utan svårigheterna utgjorde enbart ett exempel på den allmänna svagheten hos en beskattning av denna art. Den föreslagna övergångsbestämmelsen motiverades med att man ville undvika en avsevärd minskning av varuskatten så länge som möjligt och att olägenheterna i form av konkurrensförskjutningar icke gjorde sig gällande i nuvarande läge i fråga om råvaruförsörjningen. Det syntes emellertid vara uppenbart obilligt att den konditor, som redan före kriget baserat sin tillverkning på fabriks-tillverkad marsipan och hade sin råvarutilldelning anpassad därefter, skulle belastas med en skatt, som icke drabbade den som själv alltid tillverkat marsipan för eget behov. Det kunde icke vara tillfredsställande att upprätt-

hålla en dylik orättvisa, i synnerhet om man ändå inom en nära framtid avsåge att undanröja densamma.

Sveriges hantverks- och småindustriorganisation har framhållit, att kommitténs förslag innebure, att under en övergångstid, vars längd för närvarande vore synnerligen oviss, såväl den gamla som den nya varuförteckningen skulle gälla vid sidan av varandra för olika varor inom samma bransch. Detta förfarande tedde sig icke minst ur praktiska synpunkter mindre lämpligt. I övergångsbestämmelserna borde därför icke införas några specialregler angående mandelmassa.

Svenska konditorföreningen har uttalat, att ett slopande av varuskatten på mandelmassa skulle vara en oerhörd lättnad framför allt för de mindre företagare som icke haft eller hade resurser att själva framställa sin bakmassa. Föreningen ville vidare framhålla, att marsipanlimpa, jul- och påskartiklar etc. framställda av mandelmassa vore att hänföra till konfityrer och sålunda skulle vara beskattade; däremot borde fabriksmässigt framställd mandelmassa icke beskattas. Det syntes föreningen högst rättsvidrigt att en del företagare, som själva framställde mandelmassa, sluppe undan beskattning, medan däremot de flesta företagare, vilka kunde hänföras till kategorien små företagare, vore skattskyldiga för samma vara. Liknande synpunkter ha anförts av *Sveriges konditor-förening*.

Slutligen har *kontrollstyrelsen* anført följande.

Kontrollstyrelsen finner i likhet med kommittén, att beskattning av mandelmassa och andra liknande massor bör äga rum i nu gällande omfattning, så länge sockret är föremål för statlig marknadsreglering, och att ändring av sagda beskattning bör ske vid den senare tidpunkt, som Kungl. Maj:t av sådan anledning skulle äga bestämma. Enligt kommittéförslaget skulle — vid sidan av den nya varuförteckningen — beträffande beskattningen av mandelmassa och andra dylika massor nu gällande varuförteckning övergångsvis tillämpas. Då det enligt kontrollstyrelsens mening ur praktiska synpunkter skulle vara ändamålsenligt, att de skattskyldiga i fortsättningen skulle ha att tillämpa allenast en varuförteckning, synas marsipan, mandelmassa och andra liknande massor såsom särskild varugrupp böra tills vidare intagas i den nya varuförteckningen. Den såsom anmärkning 2 i nu gällande varuförteckning befintliga bestämmelsen om skattefrihet för mandelmassa, som av tillverkaren användes för framställning av icke skattepliktig vara, bör i så fall överföras till den nya varuförteckningen. Då förhållandena framdeles bliva sådana, att fråga om skattefrihet för fabriksstillverkad mandelmassa kan aktualiseras, torde den nya varuförteckningen böra justeras med hänsyn till sådan skattebefrielse.

Vad härefter angår beskattningen av pikerings- och garneringsgeléer har *svenska choklad- och konfektyrfabrikantföreningen u. p. a.* anført, att föreningen hälsade med tillfredsställelse kommitténs förslag om införande av skattefrihet för dessa varor. Med hittills gällande lagstiftning hade skatteplikt kunnat undvikas genom tillsättande av ämnen, som icke hade någon som helst betydelse för varans kvalitet och värde. Detta hade medfört, att skatt utgått endast i sådana fall, då tillverkare i okunnighet om denna regel icke gjort någon dylik tillsats.

Svenska konditorföreningen har anført, att pikerings- och garneringsgeléer »rätteligen aldrig varit skattebelagda enligt förordningen om varuskatt även om kontrollstyrelsen rättsstridigt ansett sig kunna belägga dem med skatt». Föreningen hölle det därför för högst betänkligt att framlägga en proposition till riksdagen som byggde på ett betänkande med i detta avseende oriktig grund.

Sveriges konditor-förening har anført följande.

Enligt förarbetena till varuskatteförordningen torde för närvarande inga av konditoryrkets halvfabrikat vara beskattade annat än i den mån en och samma artikel samtidigt utgör konfityr och halvfabrikat (dels marsipan dels blockchoklad), i vilket fall dock föreskrives viss avdragsrätt i och för undvikande av dubbelbeskattning. Enligt föreningens åsikt finns ej heller någonting i förordningen, som tyder på att andra halvfabrikat skulle vara beskattade. Det är emellertid föreningen bekant, att ett flertal firmor av kontrollstyrelsen förklarats skattepliktiga för varor av denna art. Kommittén synes ha förutsatt, att kontrollstyrelsens tolkning är den enda tänkbara.

Föreningen har inget att erinra mot att ifrågavarande varor alltjämt förbli skattefria. Dessa artiklar undergå för närvarande i viss utsträckning sådan behandling, som avser att förlåna dem karaktären av skattefria även enligt kontrollstyrelsens uppfattning men som ur andra synpunkter ej är den lämpligaste. Det vore önskvärt, att detta förfarande kunde upphöra.

I fråga om suckat, suckatersättning och gelépulver har *svenska choklad- och konfektyrfabrikantföreningen u. p. a.* tillstyrkt avskaffandet av varuskatten för dessa varor, därvid föreningen beträffande gelépulver framhållit, att nuvarande regler lett till att tillverkningen helt inriktats på sockerfria gelépulver trots att det med hänsyn till hemarbetets förenkling i många fall varit önskvärt att socker tillsatts redan vid tillverkningen.

Beträffande frågan om varuskatten å glass har *Sveriges konditorförening* ansett, att varuskatteförordningen ej borde ändras på denna punkt.

Kontrollstyrelsen har anført.

Kontrollen över beskattningen av glass är förenad med särskilda svårigheter, framför allt hos det betydande antal tillverkare, som bedriver glass-tillverkning hantverksmässigt eller eljest i liten skala. Dessa tillverkare, av vilka många även måste lita till andra inkomster för sitt uppehälle, äro i regel icke bokföringsskyldiga och ha merendels ringa kunskap eller vana att upprätta vederbörlig redovisning över sin rörelse. En följd härav är, att kontrollstyrelsens tjänstemän för fastställande av den skatt, som rätteligen hör erläggas, i efterhand genom utbyteskalkyler och annan utredning, måste söka beräkna dylika tillverkares produktion av glass med ledning av förbrukning av råvaror och förnödenheter. Svårigheten att kontrollera storleken av varje tillverkares produktion av skattepliktig glass har under senare år skärpts genom att även småtillverkarna i större omfattning börjat redovisa relativt stor tillverkning av skattefri s. k. hushållsglass. Givet är, att det vid en bedömning av resultatet av en utbyteskalkyl kan ställa sig synnerligen svårt att jäva tillverkares påstående, att viss måhända relativt stor del av den tillverkade glassen utgjort skattefri sådan.

Ehuru kontrollstyrelsen är av samma uppfattning som varubeskattnings-

kommittén därutinnan, att glass måste betraktas såsom en typisk sötvara, som principiellt sett om möjligt bör falla under beskattning, och att ett borttagande av skatten å denna vara skulle medföra en icke obetydlig minskning i statsverkets inkomst av varuskatten — skatten å glass tillför för närvarande statsverket en årlig inkomst av omkring 2 milj. kronor — finner sig styrelsen likväl med hänsyn till vad nu anförts böra vidhålla önskemålet om ett borttagande av denna beskattning.

Därest ett borttagande av beskattningen av glass i nuvarande läge icke anses böra ifrågakomma, synes det dock kontrollstyrelsen i varje fall påkallat, att vissa med den nu gällande beskattningen av glass förenade kontrollsvårigheter undanröjas. I detta sammanhang vill kontrollstyrelsen särskilt erinra om vad kommittén anført beträffande skatteplikten för glass-tillverkning, som bedrives av konditorer. Kommittén har beträffande denna fråga uttalat, att skatt borde uttagas vid all konditoriernas tillverkning av glass, till den del den försäljes i strut eller bågare, även om försäljningen sker i form av servering inom lokalen. Kontrollstyrelsen får hemställa, att det av kommittén gjorda uttalandet vinner beaktande, och att detsamma intages i blivande proposition i ämnet.

Vad angår förslaget om upphävande av varuskatten å putsmedel för läderarbeten m. m. har förslaget härutinnan icke föranlett någon erinran från remissinstansernas sida.

I fråga om tandpulver och tandpasta ha ett flertal remissinstanser, däribland statskontoret, ansett att varuskatt i fortsättningen icke borde uttagas för nämnda varuslag. *Kemisk-tekniska fabrikantförbundet* har framhållit, att allmänhetens reaktion mot varubeskattningen vore särskilt påtaglig just beträffande skatten på tandvårdsmedel; dessa betraktades såsom nödvändiga medel för den dagliga hygien och det vore ganska naturligt att det måste vara svårt att förstå, varför sådana nödvändighetsartiklar skulle beläggas med vad som i dagligt tal brukade karakteriseras såsom lyxskatt.

Kontrollstyrelsen har anført, att styrelsen närmast vore böjd att förorda, att varuslagen tandpulver och tandpasta undantoges från skatteplikt enligt förordningen om varuskatt. Styrelsen finge emellertid erinra, att statsverket för närvarande tillfördes en inkomst i varuskatt för dessa varuslag av omkring 2 milj. kronor årligen, varför Kungl. Maj:t måhända funne, att denna skattefråga i nuvarande ekonomiska läge kunde påverkas av detta förhållande.

Vad slutligen angår beskattningen av de tekniska preparaten har *kemisk-tekniska fabrikantförbundet* anført, att den av kommittén föreslagna utjämningen av skattesatserna, vilken innebure att den 75-procentiga skatten å puder och smink nedsattes till 40 procent samtidigt som skatten på de beträffande användningens karaktär ganska likartade preparaten nagellack, nagelpasta m. m. höjdes från 20 till 40 procent, syntes förbundet lämplig.

Sveriges grossistförbund har anført, att från näringslivets sida i olika sammanhang framförts önskemålet om att en enhetlig skattesats måtte tillämpas på samtliga av varuskatten berörda kemisk-tekniska artiklar.

Erfarenheten hade visat att den variation av skattesatserna som hittills tillämpats vållat såväl handeln som industrien betydande svårigheter. Kalkyleringsarbetet hade blivit mycket betungande och likaså svårigheterna i samband med förtullning av importvaror. Förbundet ville ånyo med eftertryck understryka önskemålet om att, för den händelse den nuvarande lagstiftningen skulle äga tillämpning även i framtiden, en enhetlig skatt om 20 procent fastställdes för nu berörda varugrupp.

Kontrollstyrelsen har anfört, att starka skäl främst med hänsyn till skattetekniska förhållanden talade för den av kommittén föreslagna sänkningen från 75 till 40 procent av skattesatsen för varugruppen puder och smink. Styrelsen ansåge sig dock i nuvarande läge i fråga om puder och smink böra förordna oförändrad skattesats. Vid ett bibehållande av den nuvarande skattesatsen för puder och smink funne styrelsen, att samma skattesats borde tillämpas för vissa nagelvårdspreparat m. m., vilka såsom kommittén anfört på grund av sin allmänna karaktär stode varugruppen puder och smink relativt nära.

Kontrollstyrelsen har vidare anfört.

Kommittén har undersökt möjligheten att skattebelägga hudkräm men därvid funnit, att en beskattning av denna vara icke lämpligen bör ifrågakomma. Med hänsyn till de praktiska svårigheter, som föreligga vid bedömning, huruvida viss vara bör anses utgöra hudkräm och sålunda vara fritagen från varuskatt, har kommittén uttalat, att med hudkräm borde förstås preparat, bestående av emulsion av vatten och fett, mineralolja, vax eller annan därmed jämställd för hudens vård verksam beståndsdel. Kontrollstyrelsen biträder vad kommittén sålunda uttalat rörande innebörden av begreppet hudkräm i varuskattehänseende. Någon uttrycklig föreskrift härutinnan synes dock icke erforderlig utan torde vara till fyllest med ett uttalande härom i propositionen.

Statskontoret har erinrat om att kommittén i fråga om puder och smink föreslagit en sänkning av skattesatsen till 40 procent. Emellertid ville statskontoret framhålla, att såvitt fråga vore om inhemska tillverkare av puder och smink den nuvarande skattesatsen icke medförde några olägenheter av större betydelse. Vad beträffar importörerna borde framhållas, att olägenheterna för dem av den 75-procentiga skattesatsen väsentligen komme att elimineras, om i enlighet med kommitténs förslag för deras del anstånd under högst sex månader medgäves med erläggandet av skatten.

1947 års konsumtionsskatteberednings förslag. Såsom framgår av propositionen nr 5 med förslag till förordning om särskild automobilskatt, m. m. har *konsumtionsskatteberedningen* föreslagit vissa skärpningar av varuskatten. Beträffande det närmare innehållet i beredningens förslag i dessa delar torde jag här endast få hänvisa till nyssnämnda proposition (se s. 14 under sjunde punkten samt — i fråga om ikraftträdandet och särskilda yttranden från två av beredningens ledamöter — s. 16, 24 och 27).

Departementschefen. Vad angår varuskatten å choklad- och konfityrvaror torde jag till en början få erinra om att, såsom framgår av

den förut omnämnda propositionen (nr 5) med förslag till förordning om särskild automobils katt, m. m., jag tillstyrkt 1947 års konsumtionsskatteberednings förslag om höjning av skattesatsen för choklad- och konfityrvaror från 40 till 60 procent. Den härav betingade ändringen i varuskatteförordningen bör vidtagas i detta sammanhang.

Varubeskattningskommittén har i sitt betänkande närmare behandlat olika utvägar att i fråga om vissa slag av choklad- och konfityrvaror ernå en mera rationell avgränsning av beskattningsområdet.

Sålunda har kommittén beträffande *marsipan, mandelmassa* och *andra liknande massor* föreslagit, att varuskatt för dessa varor skulle uttagas endast i de fall då varorna försålles såsom konfityrer i utformade figurer, stänger eller stycken, dock att tills vidare, så länge sockerransoneringen bibehölles, de hittills gällande beskattningsreglerna borde tillämpas. I flera remissyttranden liksom i olika framställningar till Kungl. Maj:t har däremot yrkats, att beskattningen av nämnda varor måtte omedelbart slopas.

Med hänsyn till karaktären av de nu avhandlade varuslagen och den minskning av skatteintäkterna, som skulle föranledas av den ifrågasatta omläggningen, ansluter jag mig till kommitténs förslag i den mån detta går ut på att beskattningen av marsipan, mandelmassa och andra liknande massor skall tills vidare bibehållas i sin nuvarande utformning. Sedan sockerransoneringen mera påtagligt lättats eller helt upphävt torde ifrågasvarande skattesporsmål böra i vanlig ordning upptagas till förnyat övervägande.

I fråga om *pikerings- och garneringsgeléer* — som enligt ett av Kungl. Maj:t (i regeringsrätten) den 10 juni 1942 meddelat beslut i anledning av besvär av Lifaco livsmedelsfabrikations Co aktiebolag (R.Å. 1942 not. Fi. 564) förklarats utgöra sådana varor för vilka varuskatt skall erläggas — har kommittén förordat, att dessa geléer skulle undantagas från varubeskattningen. Mot detta förslag, som i huvudsak motiverats med att en dylik begränsning av beskattningsområdet skulle undanröja ojämnheter i beskattningen utan att likväl medföra någon nämnvärd minskning av skatteintäkterna, har jag ej något att erinra.

På sätt kommittén föreslagit torde ävenledes *suckat* och *suckatersättning* — liksom glaserade och kanderade skal av apelsin, pomerans eller liknande frukter — samt *gelépulver* böra undantagas från varubeskattningen. Med hänsyn främst till kontrollsvårigheterna och dessa varuslags ringa betydelse ur fiskalisk synpunkt torde ett dylikt undantag vara motiverat. Emellertid bör skatteplikt alltjämt föreligga i den mån varorna försäljas i särskilt utformade figurer eller bitar och sålunda ha karaktären av konsumtionsfärdiga sötvaror.

I fråga om *glass* har kommittén framhållit, att även om kontrollen över redovisningen av skatten å glass vore förenad med vissa svårigheter, skatten likväl syntes böra bibehållas, framförallt med hänsyn till att glassens utpräglade karaktär av sötvara talade för skattens bibehållande och att ett borttagande av skatten skulle medföra en minskning av varuskatteintäkter-

na med omkring 2 miljoner kronor per år. För att i någon mån minska kontrollsvårigheterna har kommittén därjämte förordnat, att varuskatt skulle uttagas vid all konditoriernas tillverkning av glass i den form, vari försäljning plägade ske från glasstånd eller kiosker. Ehuru från kontrollstyrelsens sida uttalats betänkligheter mot att alltjämt bibehålla beskattningen av glass, anser jag det dock icke i nuvarande läge kunna ifrågakomma att borttaga densamma. Jag ansluter mig alltså till kommitténs ståndpunkt i denna fråga. Såsom kommittén framhållit bör varuskatt utgå vid all konditoriernas tillverkning av glass, till den del glassen försäljes i strut eller bågare, även om dylik försäljning sker i form av servering inom lokalen.

Kommittén har förordnat, att varuskatten å putsmedel för läderna arbeten m. m. helt borttages. Då dessa varuslag icke böra hänföras till de mera umbärliga samt beskattningen därav ur fiskalisk synpunkt är av mycket ringa betydelse anser jag mig kunna biträda kommitténs förslag härutinnan.

Vad härefter angår essenser och extrakter, avsedda för beredning av alkoholhaltiga drycker, utgör varuskatten för dessa varor för närvarande 75 procent av beskattningsvärdet. Någon ändring av denna skattesats har icke ifrågasatts av kommittén. Emellertid har i propositionen (nr 5) med förslag till förordning om särskild automobilskatt, m. m. förordnats, att ifrågavarande skattesats höjes till 100 procent av beskattningsvärdet. Varuskatteförordningen torde böra ändras i enlighet härmed.

I kommitténs förslag har förordnats, att varuskatten å tandpulver och tandpasta allt fortfarande bibehålles. Såsom motivering härför har kommittén uttalat, att nämnda preparat måste betecknas såsom umbärliga varor och att statsverkets inkomster av denna beskattning uppginge till icke obetydliga belopp. Å andra sidan har från åtskilliga remissinstansers sida yrkats, att varuskatten å preparaten i fråga måtte borttagas. För egen del anser jag — med hänsyn till det nuvarande ekonomiska läget, som icke motiverar att den indirekta beskattningen begränsas till att omfatta endast den rena lyxkonsumtionen — att rätta tidpunkten ännu icke är inne att slopa varuskatten å tandpulver och tandpasta.

I fråga om beskattningen av tekniska preparat vill jag erinra om att i den förut omnämnda propositionen nr 5 en höjning av skattesatsen från 20 till 75 procent förordnats såvitt angår preparat för nagelbehandling samt preparat för behandling av ögonhår och ögonbryn samt från 20 till 40 procent beträffande parfymer, hårvatten och därmed jämförliga preparat. Jämväl dessa ändringar böra vidtagas i samband med övriga nu aktuella ändringar i varuskatteförordningen.

De nu förordade ändringarna i varubeskattningen — vilka torde böra träda i kraft redan från och med den 1 februari 1948 — föranleda vissa ändringar i den vid varuskatteförordningen fogade varuförteckningen. Frågan i vad mån denna lagstiftning i övrigt bör omarbetas kommer jag att närmare behandla i samband med detaljmotiveringen till ändringarna i nämnda förordning.

Ändringar i beskattningen av vissa pälsvaror.

Varubeskattningskommitténs förslag. I sitt betänkande har *kommittén* redogjort för tillkomsten av 1943 års förordning om skatt å vissa pälsvaror samt de ändringar däri, som genomfördes vid 1946 års riksdag (betänkandet s. 88—94); och i anslutning därtill har *kommittén* erinrat om att svenska pälsbranschens centralkommitté i en den 16 november 1946 dagtecknad, till Kungl. Maj:t ställd skrift hemställt, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för borttagande av den särskilda skatten på pälsvaror.

Enligt vad *kommittén* vidare framhållit vore den mest framträdande olägenheten i systemet för beskattning av pälsvaror den ojämnheter i skattebelastningen, som uppstode vid prisfluktuationer å beredda pälsskinn. Enär styckeskattesatserna beträffande inom riket beredda skinn angivits i gällande skatteförordning, och densamma icke kunde bliva föremål för alltför ofta återkommande ändringar i denna del, bleve särskilt vid häftiga prisfall å importerade beredda skinn beskattningen av inom riket beredda skinn hårdare än å importerade dylika skinn, där skattebelastningen helt anslöte sig till det aktuella värdet. Enda möjligheten att helt undanröja dessa olikformigheter i beskattningen vore givetvis att tillämpa samma beskattningssystem både vid import och vid tillverkning inom riket av skattepliktiga pälsvaror. Specifik skatt med visst belopp per skinn kunde icke tillämpas för importerade pälsskinn bl. a. av det skälet, att det icke vore möjligt för tullverkets tjänstemän att klassificera olika slag av skinn. För vinnande av full likformighet i beskattningen syntes sålunda allenast värdebeskattning både vid import och vid tillverkning inom riket kunna ifrågakomma. En tillämpning av värdebeskattning i fråga om inom riket framställda pälsvaror vore, såsom jämväl framhölls i förarbetena till nu gällande förordning, förenad med svårigheter. *Kommittén* hade emellertid ansett, att möjligheterna att införa en värdeskatt borde göras till föremål för undersökning.

Sedan *kommittén* härefter närmare diskuterat möjligheterna att införa en värdebeskattning av inom riket framställda pälsvaror, i vilket hänseende *kommittén* uttalat, att *kommittén* icke ansett sig kunna förorda införande av ett dylikt värdeskattesystem, har *kommittén* anfört, att pälsvaror enligt *kommitténs* mening till övervägande delen utgjordes av lyxartiklar eller sådana mera umbärliga varor, beträffande vilka en särskild beskattning alltjämt borde bibehållas. Med hänsyn härtill och då någon annan utformning av beskattningen än den nu gällande icke syntes kunna ifrågakomma, hade *kommittén* ansett sig böra inskränka den fortsatta utredningen till att avse en utjämning av nu föreliggande ojämnheter i beskattningen. De av pälsbranschen påvisade ojämnheter i förevarande hänseende hade i viss mån undanröjts beträffande skinn av rävar, för vilka skinn pälsvaruskatten vid import skulle utgå med minst det belopp, som skolat erläggas, därest beredningen verkställdes inom riket. Av förarbetena

till förordningen om skatt å vissa pälsvaror framginge, att generaltullstyrelsen icke kunnat förorda införandet av en styckeskatt å importerade pälsvaror, enär erforderlig klassificering m. m. av de importerade skinnen uppenbarligen krävde en sådan ingående sakkunskap på området, som tullverkets tjänstemän icke rimligen kunde förutsättas vara i besittning av. Sedermera hade emellertid generaltullstyrelsen uttalat, att olägenheterna med det nuvarande beskattningssystemet i väsentlig mån syntes kunna undanröjas genom en viss utvidgning av den särskilda bestämmelse, som gällde i fråga om skinn av rävar, nämligen att importskatten skulle utgå med minst samma belopp som utginge vid beredning av dylika skinn inom riket. Det kunde visserligen förutses, att en ändring i denna riktning komme att medföra tulltekniska svårigheter och ökat arbete vid tulltaxeringen. Generaltullstyrelsen ville emellertid icke motsätta sig, att nämnda regel utsträcktes till att gälla även i fråga om andra slag av skinn, som utan allt för stora svårigheter kunde identifieras av de tulltaxerande tjänstemännen. I anslutning härtill åberopade generaltullstyrelsen en vid utlåtandet fogad förteckning över ett tjugutal skinnslag, beträffande vilka sistnämnda beskattningsmetod syntes kunna ifrågakomma. Kommittén hade ansett, att det av generaltullstyrelsen sålunda framlagda förslaget borde komma under förnyat övervägande. Mot förslaget genomförande hade emellertid av branschrepresentanterna uttalats, att detta skulle medföra ökat arbete vid införseln av beredda skinn, varigenom införtullningen i avsevärd grad skulle komma att försenas. Även om den för skinn av rävar gällande beskattningsmetoden utsträcktes till ett tjugutal skinn skulle likväl ojämnheter kvarstå beträffande så många och värdefulla skinn, att pälsbranschen icke vore mycket behjälpt härmed. Med anledning av branschens till förslaget intagna ställning hade kommittén icke funnit sig böra framlägga ett förslag, som skulle innebära en utvidgning av det för skinn av rävar gällande beskattningssystemet.

Kommittén har vidare anfört.

Det har i fråga om skattesatserna i olika sammanhang framhållits, att dessa tid efter annan borde göras till föremål för översyn, varvid nya skattesatser borde fastställas med beaktande av de vid tidpunkten för översynen gällande skinnpriserna. Fara skulle eljest föreligga, att inhemska skinn skickades till utländska berederier för beredning, varigenom den inhemska berederinäringen skulle bli lidande.

Efter verkställd utredning angående prissförhållandena inom pälsvarubranschen har kommittén funnit, att priserna å pälsskinn sedan den år 1946 företagna jämkningen av skattesatserna sjunkit i sådan grad att utländsk beredning i viss omfattning blivit lönande. Kommittén har i anledning härav verkställt en dylik omprövning och på grundval av denna upprättat en förteckning över pälsskinn, för vilka skatt skall erläggas, vilken enligt kommitténs uppfattning bör ersätta den nu gällande förteckningen. Med en tillämpning av den inom kommittén sålunda upprättade förteckningen skulle i hudsak de av branschrepresentanterna påvisade ojämnheterna komma att för ögonblicket elimineras. Emellertid komma de föreslagna skattesatserna att vid ytterligare prissförskjutningar medföra nya ojämnheter av sådan art, att beredning utomlands skulle kunna bli ekonomiskt fördelaktig. Skattesatserna ha avvägs på sådant sätt att någon marginal för dylika förskjut-

ningar icke förefinnes. En dylik skulle dock kunna erhållas, därest skattesatsen beträffande importerade beredda skinn höjdes från femton till tjuu procent. Härigenom skulle de inhemska beredarna kunna bibehålla beredningen av skinn i hittillsvarande omfattning även vid ett mindre prisfall, utan att dock den inhemska hanteringen härigenom skulle kunna sägas ha erhållit obehörigt skydd. Kommittén vill med hänsyn till vad sålunda anförts föreslå, att skattesatsen vid import höjes från femton till tjuu procent.

Remissyttrandena. Av remissinstanserna har *kommerskollegium* anført, att det icke kunde bestridas, att vissa pälsvaror icke hade lyxkaraktär, exempelvis fårskinn. Därest beskattning enligt kommitténs förslag genomfördes beträffande åtskilliga andra varuslag, kunde man dock svårigen undantaga pälsbranschen i dess helhet från ifrågavarande beskattning. Med hänsyn till den av kommittén förebragta utredningen syntes annan utväg icke stå till buds än att, med bibehållande av nuvarande beskattningssystem, företaga jämkningar beträffande skattesatserna för inom riket beredda skinn. För att undvika föreslagen förhöjning av skattesatsen vid import från 15 till 20 procent kunde det därvid ifrågasättas, om icke nyssnämnda skattesatser kunde sättas lägre än som föreslagits.

General tullstyrelsen har erinrat om att kommittén — i syfte att förebygga, att beredning utomlands skulle ställa sig ekonomiskt fördelaktigare än beredning här i landet — hade föreslagit höjning av skattesatsen vid införsel till riket från 15 till 20 procent. Mot den sålunda föreslagna höjningen kunde vissa betänkligheter anföras. Ehuru tullpersonalen med all omsorg sökte förhindra, att tullfrihet enligt 5 § d) tulltaxeförordningen och därav följande skattefrihet icke missbrukades, syntes den höga skatten måhända medföra, att mindre nogräknade importörer funne det ekonomiskt fördelaktigt att söka införa i utlandet inköpta dyrbara pälsvaror tull- och skattefritt såsom personligt resgods (t. ex. genom anlåtande av särskilt för ändamålet engagerade mannekänger). Styrelsen, som velat fästa uppmärksamheten härå, funne emellertid, med hänsyn till de av kommittén framlagda skälen för ifrågavarande höjning, tillräcklig anledning ej föreligga att motsätta sig kommitténs förslag i nu förevarande avseende.

Kontrollstyrelsen har anført följande.

Kontrollstyrelsen finner i likhet med kommittén, att pälsvaror till övervägande delen måste betraktas såsom sådana umbärliga varor, beträffande vilka det åtminstone i nuvarande läge är motiverat att uttaga en särskild skatt.

I olika sammanhang ha önskemål framställts om undantagande från beskattning av skinn av svenska får, framför allt med hänsyn till att dylika skinn i stor utsträckning användas till foder i handskar och andra klädespersedlar, ävensom till arbetspälsar. Om sålunda i och för sig skäl kan synas föreligga att medgiva det nu åsyftade undantaget, må dock framhållas, att den svenska fårstammen innefattar även slag av får, vilkas skinn med hänsyn till användningsområdet helt äro att jämställa med vissa importerade fårskinn. Även vad angår skinn av vanligt svenskt får kan det, enligt vad styrelsen erfarit, understundom vara svårt att i varje enskilt fall avgöra, huruvida ett fårskinn är att hänföra till skinn av svenskt lant-

får eller skinn av annat får. Då det sålunda icke låter sig göra att avgränsa de svenska fårskinnen från övriga och de förra därjämte i viss omfattning finna sådan användning, att de sakligt sett böra träffas av beskattningen, anser sig kontrollstyrelsen icke kunna förorda deras undantagande från beskattning.

Då någon annan utformning av beskattningen än den nu gällande, såvitt kontrollstyrelsen kunnat finna, icke är genomförbar, torde någon ändring i beskattningssystemet icke böra vidtagas. För eliminerande i största möjliga mån av de från branschmannahåll påtalade ojämnheterna i beskattningen av å ena sidan inom riket styckebeskattade pälskinn och å andra sidan importerade värdebeskattade pälskinn synes emellertid enligt kontrollstyrelsens mening vara erforderligt, att styckeskattesatserna vid uppkommande prisändringar utan alltför stor tidsutdräkt kunna göras till föremål för därav betingade ändringar. Detta förutsätter, att Kungl. Maj:t erhåller riksdagens bemyndigande att på visst sätt, förslagsvis inom vissa av riksdagen bestämda gränser, fastställa lämpliga styckeskattesatser. Där-est denna av kontrollstyrelsen förordade anordning icke anses kunna komma till stånd, synes av kommittén framlagt förslag angående höjning av importskatten från 15 till 20 procent böra genomföras och styckeskattesatserna för inom riket beredda skinn liksom hittills avvägas efter 15 procent av skinnvärdet. Härigenom skulle enligt kontrollstyrelsens mening i allt fall en sådan säkerhetsmarginal uppstå, att det med hänsyn till skinnberedarnas intressen borde vara tillfyllest, om allmän översyn och jämkning av styckeskattesatserna utfördes en gång årligen. Kontrollstyrelsen får i anledning härav alternativt biträda av kommittén framlagt förslag i dessa hänseenden.

Stockholms handelskammare har ansett, att kommitténs förslag rörande pälsvarubeskattningen knappast vore tillfredsställande. Enligt handelskammarens mening vore det — om pälsbeskattningen skulle bibehållas — lämpligare, såsom det ifrågasatts även från andra håll, att skattesatserna för styckeskatten å den inhemska beredningen tid efter annan gjordes till föremål för översyn och justering. Om översynen skedde kvartalsvis genom kontrollstyrelsen och generaltullstyrelsen i samråd med av vederbörande branschorganisationer utsedda representanter, skulle en tillfredsställande ordning på området kunna skapas. Detta förutsatte givetvis också, att riksdagen åt Kungl. Maj:t delegerade beslutanderätten i fråga om styckeskattens storlek. Att tillskapa en viss marginal för den inhemska beredningsindustrien genom att höja värdeskatten å importen från nuvarande 15 till 20 procent ansåge handelskammaren icke böra ifrågakomma, i all synnerhet som importhandeln redan nu utsattes för en kännbar diskriminering genom att värdeskatten i fråga om arbeten av pälsverk beräknades å varornas hela värde inklusive manufakturingskostnaden. Värdeskatten, som en gång bestämts till såsom skäligen ansedda 15 procent, borde utgöra den grund, enligt vilken beredarskatten uträknades. Om ändringar i skinnpriserna inträffa och detta föranledde att styckeskatten icke längre motsvarar beräknade 15 procent av värdet, borde styckeskatten ändras. En omprövning av beredarskattens storlek med tämligen korta tidsintervaller syntes utgöra den enda möjligheten att på förevarande område få till stånd en någorlunda tillfredsställande ordning för den inbördes skatteavvägningen.

Svenska pälsbranschens centralkommitté har anfört, att pälsbranschen alltid utgått från att det nu rådande systemet vore tillfälligt och kunde upprätthållas effektivt endast under total avspärrning och med fasta priser på den utländska marknaden. Visserligen rådde för närvarande importspärr och importen av pälsvaror vore väsentligt reducerad, men importregleringen vore av tillfällig natur, under det att enligt de sakkunnigas förslag skatterna skulle bli permanenta. Härtill komme, att en viss om än inskränkt import kunde äga rum även för närvarande. Enligt pälsbranschens uppfattning vore de av de sakkunniga föreslagna sänkningarna för vissa skinnslag icke tillfyllest för att åstadkomma den önskade jämvikten. Prisfallet under sista året i framför allt U. S. A. och Kanada hade varit så kraftigt att skattesatserna för många skinn måste sättas väsentligt lägre. Den senaste tidens prisstabilisering på skinn ändrade icke detta förhållande. Med de föreslagna skattesatserna vore det icke ekonomiskt för importörerna att köpa oberedda skinn av de lägre kvaliteterna, t. ex. sådana som användes såsom foderskinn i kappor. För att skapa en marginal för ytterligare eventuella prisfall i utlandet hade de sakkunniga föreslagit en höjning av importskatten från 15 till 20 procent. Det syntes i hög grad obilligt att skatten för pälsbranschen på sådant sätt skulle skärpas, när den allmänna tendensen hittills varit att avskaffa eller i varje fall minska skatter av ifrågavarande slag. Den önskvärda marginalen kunde ju i och för sig åstadkommas genom att skattesatserna för de inom landet beredda skinnen sänktes mer än vad en utjämning mellan de båda skatteslagen i och för sig fordrade. I enlighet härmed hemställdes, att de sakkunnigas betänkande i vad det berörde pälsvaruskatten icke lades till grund för proposition om bibehållande av denna skatt, utan att skatten i stället helt borttoges. Därest detta emellertid icke läte sig göra, hemställdes, att skattesatserna för de inom landet beredda skinnen sänktes, så att de komme i nivå med importskatten och därutöver lämnade den marginal för ytterligare prisfall på utländska skinn, som kunde anses önskvärd.

Sveriges grossistförbund m. fl. näringsorganisationer ha förklarat sig instämma i det av svenska pälsbranschens centralkommitté avgivna remissyttrandet.

Kooperativa förbundet har ifrågasatt, huruvida icke en sådan ändring borde övervägas beträffande pälsvaruskatten att vanliga fårskinn bleve undantagna från beskattningen. Befolkningen framför allt i våra nordligare landskap använde i stor utsträckning fårskinn till pälsar och andra beklädnadsartiklar. Det syntes icke motiverat att hänföra dessa skinn till de såsom umbärliga ansedda varorna och av denna anledning särbeskatta dem.

I detta sammanhang må omnämnas, att *Sveriges pälsdjursuppfödarens riksförbund, förening u. p. a.*, i en 14 november 1947 dagtecknad skrift, som inkommit till finansdepartementet, hemställt, att pälskinn av svensk farmproduktion i samband med avvecklingen av den allmänna omsättningsskatten måtte helt undantagas från varje form av varuskatt.

Departementschefen. Såsom jag förut anfört lärer det icke kunna ifrågakomma att nu avskaffa den särskilda skatten å vissa pälsvaror.

Det under remissbehandlingen väckta förslaget om undantagande av vissa slag av fårskinn från pälsvarubeskattningen torde knappast vara praktiskt genomförbart. Jag kan därför icke förorda att en dylik undantagsbestämmelse införes. Ej heller kan jag tillstyrka, att pälskinn av svensk farmproduktion undantagas från pälsvarubeskattningen.

Det nuvarande systemet för beskattning av pälsvaror är otvivelaktigt behäftat med vissa brister, vilka framträda särskilt vid prisfluktuationer å beredda skinn. Såsom kommittén närmare utvecklat torde emellertid någon annan princip för pälsvarubeskattningen än den nu tillämpade knappast vara möjlig.

Skattesatserna för inom riket beredda skinn ha fastställts senast vid 1946 års riksdag. Under tiden därefter ha priserna på pälskinn, enligt vad kommittén upplyst, sjunkit i sådan grad, att beredning av svenska skinn utomlands i viss omfattning blivit lönande. Med hänsyn härtill torde en omprövning böra ske i fråga om skattesatserna för sådana skinn, beträffande vilka det kan antagas att prissänkningarna icke äro av endast tillfällig natur. Till frågan om i vilken omfattning en justering av nu berörda skattesatser sålunda bör ske återkommer jag i det följande.

Samtidigt som kommittén förordat vissa jämkningar i skattesatserna för inom riket beredda skinn har kommittén föreslagit, att skattesatsen beträffande importerade beredda skinn höjdes från 15 till 20 procent; härigenom skulle enligt kommitténs uppfattning de inhemska skinnberedarna, utan att ett obehörigt skydd tillskapades för den inhemska hanteringen, kunna bibehålla beredningen av skinn i hittillsvarande omfattning även vid mindre prisfall. Sistnämnda förslag har tillstyrkts av kontrollstyrelsen; och generaltullstyrelsen, som uttalat vissa betänkligheter mot förslaget, har icke funnit tillräcklig anledning att motsätta sig detsamma. Däremot ha kommerskollegium och de enskilda branschorganisationerna ifrågasatt, huruvida icke statsmakterna i stället borde lösa svårigheterna genom att ytterligare sänka skattesatserna för inom riket beredda skinn.

I likhet med kommittén finner jag det lämpligt att en viss marginal tillskapas mellan skattesatserna för importerade och inom riket beredda skinn, då härigenom smärre prisfall på skinn icke skulle medföra några nämnvärda återverkningar på de svenska skinnberedarnas ställning. Då det icke torde böra ifrågakomma att enbart av sådan grund genomföra en reducering av skattesatserna för inom riket beredda skinn, torde ingen annan utväg återstå än att, på sätt kommittén föreslagit, höja skattesatsen för de importerade skinnen. Jag biträder följaktligen kommitténs förslag om höjning av den nuvarande värdeskatten å importerade skinn från 15 till 20 procent.

Ändringarna i pälsvarubeskattningen torde böra träda i kraft den 1 februari 1948.

Införande av en försäljningsskatt å mattor, guldsmedsvaror m. m.

Varubeskattningskommitténs förslag. Inledningsvis har *kommittén* anför, att kommittén förordade att den skärpta omsättningsskatten å vissa mattor, guldsmedsarbeten m. m. samt grammofoner och färdiga grammofonskivor omvandlades i en försäljningsskatt, som i likhet med omsättningsskatten regelmässigt skulle uttagas vid varornas försäljning till allmänheten men till skillnad från denna skatt i vissa fall skulle uttagas vid varornas försäljning till detaljhandlare, nämligen då detaljhandlarens rörelse i stort sett icke kunde betraktas såsom specialaffär i branschen. Genom skattens sålunda förordade utformning skulle den på samma sätt som fallet vore beträffande varuskatten kunna uppbäras av en central myndighet och jämväl av denna kontrolleras. Denna centrala myndighet borde enligt kommitténs uppfattning vara kontrollstyrelsen, vilken såsom kontrollmyndighet beträffande varuskatten närmast syntes besitta de erforderliga erfarenheterna i fråga om skatter av hithörande art.

Beträffande först frågan om införandet av en försäljningsskatt för mattor har kommittén anför, att skärpt omsättningsskatt utginge för mattor, innehållande silke (stat. nr 999, 1000) samt för knutna mattor, helt eller delvis av ull eller andra djurhår, dock icke där antalet knutar per kvadratmeter uppginge till högst 25 000 (ur stat. nr 1001—1002: 2). De dyrbarare knutna mattorna måste enligt kommitténs uppfattning betraktas såsom umbärliga och borde för den skull i enlighet med de meddelade direktiven bliva föremål för fortsatt beskattning. Däremot hade såväl gränsdragningen mellan skattepliktiga och skattefria knutna mattor som ifrågasatt utvidgning av skatteområdet att omfatta vävda mattor varit föremål för ingående överväganden. Kommittén hade emellertid stannat vid att förorda fortsatt beskattning av allenast de mattor, vilka nu vore belagda med skärpt omsättningsskatt.

Vad angår *beskattningsformen* har kommittén erinrat om att äkta mattor försåldes av ett stort antal personer och firmor inom företrädesvis matt-, möbel-, bosättnings-, textil- och hemslöjdsbranscherna. Enligt kommitténs mening borde beskattningen av mattor utformas så, att vid försäljning inom riket allenast specialaffärer, grossister och tillverkare bleve skattskyldiga. Skatten uttoges vid grossisters och tillverkares försäljning till annan än specialaffär samt vid specialaffärs försäljning till allmänheten. Beskattning vid importtillfället ifrågakomme allenast vid import, företagen av andra rörelseidkare än som nu sagts. Genom att skatten beträffande dessa rörelseidkare uttoges vid importen, undvekes de kontrollsvårigheter, som vore förbundna med övervakningen av den försäljning, som bedreves under hand av mindre lojala köpmän och hitresta utlänningar. Någon annan grund för beräkning av skatten vid import än efter vikten syntes icke vara möjlig. Genom att skatten beträffande specialaffärer och grossister uttoges

efter utförsäljningspriset men beträffande andra säljare efter kilogram vid importen vore vissa ojämnheter i beskattningen att befara. Detta förhållande borde emellertid icke tillmätas alltför stor betydelse, då den import, som komme att företagas av inom riket icke skattskyldiga, kunde förväntas bliva av ganska obetydlig omfattning i jämförelse med specialaffärernas och grossisternas import. Skulle det visa sig, att berörda ojämnheter komme att förorsaka avsevärda olägenheter borde — med hänsyn jämväl till att ur kontrollsynpunkt en importskatt vore att föredraga — vid ett tillfälle, då mera stabila prisförhållanden inträtt inom mattbranschen, övervägas en sådan omläggning av den föreslagna beskattningen, att skatten jämväl beträffande specialaffärer och grossister uttoges vid importen. Skatt borde icke uttagas å begagnade mattor. Såsom begagnad borde i förevarande hänseende anses matta, som redan tidigare varit föremål för försäljning inom riket. Däremot borde skatt utgå vid första försäljning respektive import av i begagnat skick införda mattor — såsom antika eller semiantika mattor.

Beträffande *beskattningens närmare omfattning* har kommittén anförd.

Vid kommitténs överläggningar med representanter för mattbranschen har från dessas sida framhållits, att knutna mattor med ett knutantal, understigande 250 per meter, i prishänseende närmast vore att jämställa med europeiska maskingjorda mattor. Genom beskattningen av den knutna mattan hade åstadkommit en icke motiverad prisskillnad. Härtill komme att den orientaliska mattan i kvalitetshänseende vore överlägsen den europeiska, varför den nuvarande anordningen innebure en direkt beskattning av kvaliteten. Det nu sagda ägde i viss mån tillämpning även beträffande mattor med ett knutantal, överstigande 250 men understigande 450 per meter (stat. nr 1002:1). Enligt branschrepresentanternas mening borde åtminstone de mattor, vilkas knutantal understege 250 per meter, i sin helhet undantagas från beskattning.

I fiskaliskt hänseende äro mattor hänförliga till statistiskt nummer 1001 icke av avsevärd betydelse. Ett undantagande från beskattning av dessa mattor skulle sålunda innebära en minskning av skatteintäkterna med högst 15 procent men skulle å andra sidan medföra betydande kontrollsvårigheter. Redan enligt den till förordningen om skärpt omsättningsskatt hörande förteckningen över skattepliktiga varor — vilken torde böra i oförändrat skick bibehållas — äro visserligen från beskattning undantagna vissa knutna mattor, nämligen de, vilkas knutantal per kvadratmeter icke överstiga 25 000. Berörda gränsdragning, som tillkommit för att möjliggöra ett undantagande från den skärpta omsättningsskatten av rya- och flossamattor av inhemsk tillverkning, innebär emellertid vad angår utländska mattor skattefrihet i huvudsak allenast för marockanska, mexikanska och vissa enklare smyrnamattor, vilkas täthet och kvalitet i övrigt är av den art, att det icke möter några svårigheter att särskilja dem från de skattepliktiga mattorna. Kan sålunda vid beskattningens utformning på sätt, kommittén föreslagit, icke förordas, att det skattefria området utsträcker i enlighet med branschens önskemål, torde däremot hinder icke föreligga att, där est beskattningen i framtiden skulle komma att omvandlas till en vid importen uttagen viktskatt, i sin helhet undantaga de till statistiskt nummer 1001 hänförliga mattorna.

I fråga om *skattens beräkning* borde enligt kommitténs mening det av den skattskyldige åsatta utförsäljningspriset läggas till grund för skattens beräkning. Skatten borde, i likhet med vad som gällde för närvarande, utgå efter 20 procent. Vad anginge mattor, som importerades av annan än specialaffär eller partihandlare, förordade kommittén, att skatten utformades såsom en specifik skatt med visst belopp för kilogram. Skattesatserna vid skattepliktig import kunde lämpligen fastställas sålunda:

för mattor tillhörande stat. nr	999—1000	.....	100	kronor	för kilogram
»	»	»	1 001	.....	10 » » »
»	»	»	1 002: 1	.....	20 » » »
»	»	»	1 002: 2	.....	40 » » »

Vad angår frågan om införandet av en försäljningsskatt å guldsmedsväror har kommittén erinrat om att skärpt omsättningsskatt utginge för arbeten av guld, silver eller platina, även med infattade pärlor eller stenar, ej utgörande artiklar, avsedda för tekniskt bruk, eller plåt, rör och tråd (stat. nr 1323—1325) samt för pärlor och koraller, äkta, oinfattade samt ädelstenar, oinfattade, även konstgjorda, andra än industridiamanter (stat. nr 1326: 2). Kommittén har framhållit, att då guldsmedsarbeten obestriddigt vore att anse såsom umbärliga, hade kommittén — med hänsyn jämväl till det relativt betydande statsfinansiella utbytet — ansett en beskattning å ifrågakvarande varor böra bibehållas.

Beträffande den lämpligaste *beskattningsformen* har kommittén anfört, att vid en omläggning av skatten å guldsmedsarbeten syntes i första hand böra övervägas, huruvida skatten kunde anordnas såsom en tillverknings-skatt eller om skatten jämväl i fortsättningen borde bibehållas såsom en omsättningsskatt. I detta hänseende har kommittén anfört att envar av dessa båda skatteformer vore förenad med betydande olägenheter. Genom att å ena sidan i princip anordna beskattningen såsom en omsättningsskatt, i det att skatten även i fortsättningen beräknades å utförsäljningspriset till allmänheten samt, såvitt anginge specialaffärerna, jämväl av dessa uttoges vid försäljning till allmänheten och å andra sidan, såvitt anginge försäljning av guldsmedsarbeten genom andra detaljaffärer än specialaffärer, uttaga skatten hos tillverkare, importörer eller partihandlare, syntes det emellertid vara möjligt att ernå de med omsättningsskatteformen förenade fördelarna utan att dock antalet skattskyldiga bleve väsentligt större än vid en tillverknings-skatt. Företräde syntes sålunda böra givas åt en i enlighet härmed utformad beskattning. Vid kommitténs överläggningar med representanter för guldsmedsbranschen hade dessa framhållit, att den omfattande bokföring, som enligt omsättningsskattealternativet erfordrades för möjliggörande av en betryggande kontroll av skattens behöriga utgörande, skulle bliva synnerligen betungande och tidskrävande. Detta gällde särskilt smärre företag, där innehavaren förmodades sakna förutsättningar att utan anlitande av främmande hjälp på rätt sätt fullgöra densamma. Vid ett val mellan en tillverknings-skatt och en omsättningsskatt hade branschen ändock bestämt förordat det senare alternativet.

I samband härmed har kommittén upptagit till behandling frågan om beskattning av guldsmedsarbeten vid försäljning å auktion. Kommittén har erinrat om att enligt omsättningsskatteförordningen gällde i förevarande hänseende liksom eljest, att yrkesmässigheten vore avgörande för skattskyldigheten. Enligt nu gällande bestämmelser vore således endast sådan auktionsförrättare skattskyldig, som även på annan grund vore att betrakta såsom yrkesmässig kommissionär eller yrkesmässig säljare. En av honom — inom ramen för hans verksamhet — förrättad auktion betraktades såsom ett led i denna verksamhet, och omsättningsskatt skulle av honom erläggas vid auktionsförsäljning lika väl som vid annan av honom företagen försäljning. Valde sålunda en privatperson att för avyttring av honom tillhörig lös egendom å auktion anlita en person, som oavsett sin auktionsverksamhet vore att anse som yrkesmässig säljare (kommissionär), skulle skatt utgå, därest försäljningen inginge såsom ett led i dennes övriga verksamhet, exempelvis försäljning genom en antikvitetsfirma. Rörande försäljning å auktion utan anlåtande av sådan auktionsförrättare, som enligt vad i det föregående anförts vore skattskyldig, bleve enligt omsättningsskatteförordningen frågan om skattskyldigheten härvid att avgöra med hänsyn till den persons ställning, för vars räkning auktionen skedde. Inginge auktionen såsom ett led i en av denne bedriven yrkesmässig verksamhet (t. ex. försäljning av ett varulager), skulle auktionssumman ingå i hans skattepliktiga omsättning, men i annat fall icke (t. ex. en privatpersons eller ett dödsbos avyttring av personlig lösegendom). Enligt kommitténs mening borde försäljning å auktion av guldsmedsarbeten beskattas allenast i den omfattning, vari sådan försäljning för närvarande vore föremål för beskattning.

Vad angår *beskattningens närmare omfattning* har kommittén anført, att de varor, för vilka vid försäljning utginge skärpt omsättningsskatt, borde utan inskränkningar omfattas av den nu förordade försäljningsskatten. Även för begagnade varor borde sistnämnda skatt uttagas; dylika varors omsättningsvärde representerade nämligen en icke oväsentlig del av värdet å omsättningen av guldsmedsarbeten i dess helhet, och branschrepresentanterna hade uttalat ett bestämt önskemål att tillverkade och begagnade guldsmedsarbeten behandlades efter enhetliga bestämmelser. Enligt vad kommittén vidare framhållit hade inom kommittén övervägts å ena sidan att utvidga beskattningen att omfatta jämväl nysilver och å andra sidan att undantaga släta guldringar från sagda beskattning; men kommittén hade icke ansett sig böra förorda några ändringar härutinnan.

Kommittén har vidare uttalat, att de till försäljningsskatt skattepliktiga varorna borde anknytas till den vid tulltaxan fogade varuförteckningen.

I fråga om *beskattningsvärdet* har kommittén anført.

Då beskattningen enligt förslaget principiellt skulle få formen av en omsättningsskatt i detaljhandeln, bör skatten naturligen beräknas å utförsäljningspriset till allmänheten. För undvikande av ojämnheter i beskattningen bör skatten jämväl i de fall, då densamma påföres i tidigare handelsled än nu sagts, beräknas å det utförsäljningspris, som tillämpas vid försäljning till allmänheten. Beskattningsvärdet bör sålunda överensstäm-

ma med sistnämnda pris. Då en dylik anordning förutsätter, att varje skattskyldig säljare åsätter vara, för vilken han har att erlægga skatt, ett bestämt minutpris, skulle den i det fria näringslivet förekommande naturliga prissättningen i viss mån motverkas. Olika prisekonomiska faktorer ha emellertid under senare år verkat i sådan riktning, att i stora delar av landet kommit att tillämpas enhetliga priser för samma varor. Därtill kommer att enligt vissa överenskommelser i branschen rabatt till allmänheten icke lämnas å varor med ett försäljningspris, understigande 600 kronor. Då denna avveckling av rabattsystemet — vilken avveckling icke är beroende av förhållandena under krigsåren — åstadkommit viss fixering av minutpriserna redan före försäljningen, synes för berörda varor beskattningsvärdets fastställande på förut angivet sätt icke komma att medföra synnerliga olägenheter för dem, som bedriva handel med guldsmedsarbeten. Med hänsyn jämväl till vissa från branschhåll uttalade önskemål synes emellertid skäligt, att efter särskilt medgivande av kontrollmyndigheten beskattningsvärdet å dyrbarare varor må vid försäljning till allmänheten sättas lika med det faktiska vederlaget. Vid import för eget bruk bör beskattningsvärdet utgöra varans värde beräknat enligt 4 § tulltaxeförordningen jämte den å varan belöpande tullen med tillägg av 25 procent av det sålunda framkomna beloppet.

Såvitt angår *skattesatsen* har kommittén framhållit, att därest skatteintäkten i huvudsak skulle bibehållas oförändrad, anledning icke föreläge att vidtaga ändring i nu gällande skattesats å 20 procent.

Beträffande *skattens erläggande* har kommittén anfört att vid genomförande av den föreslagna beskattningen skulle skattskyldigheten i regel fullgöras av tillverkare och importörer av guldsmedsarbeten m. m., av guldsmeder, vilka icke bedreve egen tillverkning, av partihandlare samt undantagsvis av andra detaljhandlare än guldsmeder. Personer och firmor, som bedreve handel med begagnade guldsmedsarbeten m. m., skulle jämväl åläggas skyldighet att redovisa skatt till beskattningsmyndigheten. Såvitt anginge försäljning av nytillverkade guldsmedsarbeten genom andra detaljaffärer än specialaffärer, skulle skatten uttagas hos tillverkare, importörer eller partihandlare. I den mån försäljning skedde från tillverkare, importörer eller partihandlare till specialaffärer, skulle skatten av dessa påföras först vid försäljning till allmänheten. Skatten skulle sålunda icke påläggas varuvärdet vid försäljning till dylika specialaffärer. En dylik anordning förutsatte, att tillverkare, importörer och partihandlare ägde kännedom om de detaljhandlare, som vore skattskyldiga. Det vore på grund härav nödvändigt, att beskattningsmyndigheten utställde särskilda registreringsbevis för de skattskyldiga, vilka för åtnjutande av skattefrihet vid inköp skulle åberopa bevisen. Vad anginge skattens erläggande för importerade guldsmedsarbeten skulle innehav av dylik registrering fritaga importör från skyldighet att erlægga skatt vid importtillfället.

Skatten borde i princip — i likhet med vad som av kommittén förordats beträffande varuskattens redovisande och erläggande — redovisas och erläggas till beskattningsmyndigheten inom 45 dagar efter varje försäljningsmånads utgång. Skatt för varor, som infördes till riket av annan än registrerad rörelseidkare, skulle vid importtillfället erläggas till tullverket

samtidigt med ifrågakommande tull. Det föreslagna beskattningssystemet innebure att hos kontrollstyrelsen skulle registreras — förutom tillverkare och säljare av begagnad vara, för vilka registrering vore obligatorisk — sådan säljare av nytillverkad vara, som genom registrering önskade bereda sig möjlighet till skattefria inköp. Då såsom förut framhållits avsikten vore att begränsa antalet skattskyldiga detaljister, som försålde nytillverkad vara, till specialaffärerna och något annat kriterium på specialaffär än omsättningens storlek icke funnes, vore det nödvändigt att beträffande dessa skattskyldiga föreskriva en minimiskatt. Ur kontrollsynpunkt vore det lämpligt att införa en bestämmelse om minimiskatt jämväl för övriga skattskyldiga. I varuskatteförordningen vore minimiskatten fastställd till 50 kronor för månad. Någon anledning att bestämma beloppet annorlunda än det som enligt varuskatteförordningen gällde för varuskatten syntes icke föreligga.

Vad slutligen angår *skatteredovisningen* har kommittén föreslagit, att till grund för densamma skulle läggas av de skattskyldiga avgivna deklARATIONER. Enligt kommitténs mening skulle möjligheterna att upprätthålla effektiv kontroll över tillverkningen och handeln med guldsmedsarbeten m. m. med den i kommitténs författningsförslag angivna bokföringen bliva jämförelsevis goda. Sålunda kunde relativt tillfredsställande avstämningar verkställas beträffande försäljningsvärden och myckenheter.

Vad härefter angår frågan om införandet av en försäljningsskatt för gram m o f o n v e r k, g r a m m o f o n e r o c h f ä r d i g a g r a m m o f o n s k i v o r har kommittén till en början framhållit, att skärpt omsättningsskatt utginge för radiogrammofoner, grammofoner och färdiga gram m o f o n s k i v o r. Då umbärligheten beträffande dessa varor icke kunde ifrågasättas, hade kommittén ansett sig böra framlägga förslag till fortsatt beskattning även i denna del. Beträffande vissa gram m o f o n s k i v o r för undervisningsändamål hade kommittén dock förordnat undantag från beskattningen.

Beträffande *tillverknings- och försäljningsförhållandena* har kommittén omnämmt, att elektriska gram m o f o n v e r k och akustiska grammofoner tillverkades i Sverige vid ett mindre antal företag. Dessa varor, liksom gram m o f o n s k i v o r, försåldes i allmänhet direkt från tillverkaren till detaljhandlare, som utgjordes av radio-, musik-, bok- och pappershandlare. Import av nu nämnda varor förekomme endast i obetydlig omfattning, dock med undantag för gram m o f o n s k i v o r.

I fråga om *beskattningsformen* har kommittén anfört.

I fråga om inom riket tillverkade gram m o f o n e r o c h g r a m m o f o n v e r k torde anledning icke i och för sig föreligga att låta någon annan än tillverkaren uppbära och till beskattningsmyndigheten inleverera den å varan belöpande skatten. Inom riket tillverkade gram m o f o n s k i v o r framställas i allmänhet på så sätt, att ett försäljningsbolag verkställer inspelningen och särskilt tillverkningsbolag framställningen av gram m o f o n s k i v a n i övrigt. Därest tillverkningsbolaget skulle ha att uttaga skatt för de leveranser, som densamma verkställer till försäljningsbolag, skulle detta medföra att sistnäm-

da bolag nödgades ligga ute med skatt för samtliga grammofonskivor, som lagerhållas av bolaget. Då försäljningsbolagen vanligen ha synnerligen omfattande lager av grammofonskivor, skulle en sådan anordning stöta på vissa svårigheter av skatteteknisk art, samtidigt som bolaget skulle tvingas förskottera skatt till avsevärda belopp. Beträffande de skattetekniska svårigheterna må i detta sammanhang bl. a. påpekas, att försäljningsbolagen i icke obetydlig omfattning krossa lager av inkuranta skivor. Med hänsyn även till att försäljningsbolagens antal är ringa, torde skatten lämpligen kunna uttagas vid försäljningsbolagens leveranser av grammofonskivor till återförsäljare.

Då försäljningsbolagen ofta även verkställa en omfattande import av grammofonskivor, vilka av bolagen lagerhållas i Sverige, torde icke vara lämpligt att beträffande dessa varor uttaga skatten redan vid importtillfället. För undvikande härav torde berörda företag böra av beskattningsmyndigheten inregistreras och förses med bevis, som berättigar dem att vid import av grammofonskivor verkställa införseln utan att vid importtillfället erlagga skatt för varan. Skatten bör — i likhet med vad som föreslagits för inom riket tillverkade varor — uttagas och erläggas vid försäljningsbolagens leveranser till återförsäljare. I fråga om den import av grammofonskivor, som verkställas av mindre musikaffärer, torde den ovan skisserade anordningen icke vara erforderlig, varför skatten i dylika fall synes böra uttagas vid importtillfället.

Beskattningen av grammofoner och grammofonverk borde lämpligen anordnas på samma sätt som föreslagits beträffande grammofonskivor.

Vad angår *beskattningens närmare omfattning* har kommittén framhållit, att beskattningen av radiogrammofoner i praktiken kommit att omfatta endast det till radiogrammofonen hörande grammofonverket. Vid angivandet av de varuslag, som skulle vara beskattade, borde med hänsyn härtill beteckningen radiogrammofon ersättas med grammofonverk ingående i radiogrammofon. Vad anginge grammofonskivor ville kommittén föreslå, att de grammofonskivor, som vore inspelade för språkundervisning, undantogs från beskattning. Likaså borde med hänsyn till kontrollsvårigheterna och den ringa skatteintäkten undantagas försäljning av sådana i ett exemplar tillverkade skivor, vid vilkas inspelning köparen själv medverkade.

Beträffande *beskattningsvärdet* borde enligt kommitténs mening särskilt övervägas, huruvida skatten skulle grundas å styckeberäkning eller å varuvärdet. Såväl de inom riket tillverkade som de till riket införda grammofonskivorna förekomme vanligen endast i två storlekar — 25 och 30 centimeter — varför beträffande denna varugrupp en styckeberäkning mycket väl kunde ifrågakomma. Visserligen tillämpades vid försäljningen av skivor inom samma storleksgrupp olika priser, men dessa prisvariationer vore icke av den betydelse, att de syntes böra utgöra hinder för en styckeberäkning. Då en styckeskatt i och för sig vore att föredraga såväl ur kontrollsynpunkt — särskilt underlättas genom en sådan beräkning tullens arbete vid icke registrerad säljares import — som med hänsyn till att styckeberäkning förenklade de skattskyldigas redovisning, ville kommittén beträffande grammofonskivor förorda denna beräkningsgrund. Grammofo-

ner och grammofonverk försålles i varierande storlek och utförande till synnerligen skiftande priser. Beträffande dessa varor kunde på grund härav endast värdeskatt ifrågakomma. I allmänhet fastställdes utförsäljningspriset till allmänheten av tillverkare eller försäljningsbolag. Vid skattepliktig försäljning vore sålunda regelmässigt konsumentpriset fastställt. Med hänsyn härtill syntes detta pris, vilket i regel vore enhetligt för en bestämd vara, böra gälla såsom beskattningsvärde.

I fråga om *skattesatsen* har kommittén anfört, att då skatten å grammofonverk och grammofoner enligt kommitténs förslag jämväl i fortsättningen skulle beräknas å ett beskattningsvärde motsvarande utförsäljningspriset till konsument borde för dessa varor anledning icke föreligga att ändra den nuvarande skattesatsen — 20 procent. Beträffande grammofonskivor syntes det lämpligt att fastställa olika skattesatser för grammofonskivor av det större och det mindre formatet. Därest under år 1946 tillämpats en skattesats av 72 öre för 25 centimeters skivor och en krona 41 öre för 30 centimeters skivor, skulle de influtna skatteintäkterna ha uppgått till samma belopp, som den skärpta omsättningsskatten inbringat. Avjämnades skattesatsen för 25 centimeters skivor uppåt till 75 öre, kunde skattesatsen för 30 centimeters skivor — vilkas innehåll i allmänhet vore av högre musikaliskt värde — avjämnas nedåt till en krona 25 öre utan att någon minskning i skatteintäkterna skulle inträda. Med utgångspunkt från 1946 års siffror, skulle nämligen under detta år skatten beräknad enligt de föreslagna skattesatserna ha inbringat 1 655 843 kronor.

Remissyttrandena. Kommitténs förslag om införande av en försäljningsskatt å mattor, guldsmedsvaror och grammofonvaror har helt avstyrkts av *ett flertal näringsorganisationer*, vilka hemställt att, därest en beskattning av dessa varor av statsfinansiella skäl ansåges oundgängligen nödvändig, den skärpta omsättningsskatten i stället borde bibehållas. En lösning efter denna linje har ifrågasatts jämväl av *kommerskollegium*.

Vad särskilt angår förslaget om införandet av en försäljningsskatt för *mattor* har *Sveriges grossistförbund* avstyrkt förslaget härom under hänvisning till olägenheter som skulle uppkomma för branschen i följd av en dylik beskattning. Samma ståndpunkt har intagits av *Stockholms handelskammare*.

Beträffande förslaget om införandet av en försäljningsskatt å *guldsmedsvaror* har *Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund* framhållit, att kommitténs beräkningar rörande ett större finansiellt utbyte genom den föreslagna nya beskattningstypen vore alltför optimistiska. Kommittén hade nämligen icke tagit vederbörlig hänsyn till det avsevärt förändrade läge, guldsmedsbranschen kommit i under senare halvåret 1947. Till följd av riksbankens den 24 juli 1947 fattade beslut komme sålunda guldutdelningen till branschens yrkesmän att tills vidare nedskäras med över 25 procent. Likaledes måste guldsmederna vidkännas en till minst 50 procent uppgående minskning av den kvantitet silver de tidigare erhållit. Om dess-

utom hänsyn toges till den numera ytterligt begränsade importen av guldsmedsvaror samt till den tendens till försäljningar under hand, som till stort förfång för de lojala branschutövarna gjorde sig märkbar och vilka försäljningar redan nu beräknades uppgå till avsevärda belopp och i framtiden säkerligen komme att öka, framginge det klart, att omsättningen för landets guldsmeder hädanefter komme att minskas så kraftigt, att det statistiska material kommittén haft till sitt förfogande vid beräkningarna icke kunde läggas till grund för en uppskattning av de blivande skatteintäkterna från branschen. Skulle guldtilldelningen ytterligare minskas och kanske helt inställas, vilket man tyvärr måste räkna med, bleve situationen för guldsmederna än mera prekär, särskilt som vid ett totalförbud för import av ädla metaller och äkta stenar de nuvarande lagren därav snabbt komme att försvinna utan att kunna förnyas.

Guldsmedsbranschens leverantörförening har i sitt yttrande förklarat, att föreningen anslöte sig till de synpunkter som anförts av Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund.

Sveriges hantverks- och småindustriorganisation har ifrågasatt lämpligheten av att guldsmedsvaror i fortsättningen beskattades. Åtskilliga andra varugrupper av i stort sett samma karaktär som guld- och silvvervaror såsom prydnadsvaror av glas, porslin och keramik undginge ju helt beskattning. Dessa senare varor vore såväl i fråga om användningssättet som med hänsyn till dyrbarheten av det använda materialet helt jämställda med guldsmedsvaror. Då det vore omöjligt att skattebelägga lyxbetonade varor av glas och porslin, hade organisationen den uppfattningen, att även guldsmedsvaror borde vara skattefria. En mycket stor del av guldsmedernas försäljning hade sedan gammalt bestått av prydnadsvaror av silver, avsedda att användas som priser, hedersgåvor o. d. Genom att i stället inköpa dylika prydnadsföremål av glas eller porslin undginge man helt den dryga 20-procentiga skatten. Ett annat skäl, som talade för ett slopande av skatt på guldsmedsvaror, vore att guldsmederna lede väsentligt ekonomiskt avbräck därigenom att en betydande del av handeln med begagnade guldsmedsvaror på grund av skatten ginge förbi detaljhandeln. Från guldsmedshåll framhölls, att numera så gott som inga värdefullare begagnade smycken såldes genom dem. Denna privatförsäljning kunde naturligtvis icke beskattas. Då handeln med begagnade smycken utgjorde en mycket betydande del av den totala omsättningen på guldsmedsvaror, talade starka skäl för ett slopande av skatten på alla guldsmedsvaror.

I åtskilliga remissyttranden har uttalats att, därest en försäljningsskatt å guldsmedsvaror genomfördes, vissa undantag från beskattningen borde medgivas.

Sålunda har *Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund* avstyrkt, att försäljningsskatt infördes för släta ringar av guld. Enligt förbundets mening kunde dessa ringar icke betecknas såsom lyxvaror, och deras undantagande från beskattningen skulle icke medföra några risker ur kontrollsynpunkt. Ej heller skulle intäkterna av en skatt å släta guldringar bliva av större

omfattning. — Liknande uttalanden ha gjorts av bl. a. *Sveriges köpmannaförbund* och *kooperativa förbundet*.

Kontrollstyrelsen har däremot ansett att riskerna för ett kringgående av beskattningen vid ett undantagande av släta guldringar från beskattning och i samband därmed uppkommande kontrollsvårigheter vore av sådan betydelse att de släta guldringarna icke borde undantagas från skatteplikt.

Kontrollstyrelsen har föreslagit, att undantag för skatteplikt stadgades för ordensdekorationer, medaljer och vissa märken o. d. av förtjänstteckens karaktär. *Styrelsen* har vidare hemställt, att beskattningen av guldsmedsarbeten måtte omfatta allenast nytillverkade arbeten.

Till motivering för sistnämnda hemställan har *styrelsen* anfört.

Såsom framgår av den i förteckningen intagna anmärkningen skulle försäljningsskatt icke utgå för mattor, grammofonverk, grammofoner och färdiga grammofonskivor, vilka vid tidigare tillfälle inom riket varit föremål för försäljning till konsument. Enär i denna anmärkning icke berörts under statistiska numren 1323—1325 samt 1326: 2 upptagna guld- och silverarbeten m. m., bliva dylika varor enligt kommitténs förslag skattebelagda vid varje omsättning. De skäl, som i betänkandet anförts för beskattning jämväl av begagnade guld- och silverarbeten m. m., finner *kontrollstyrelsen* i och för sig bärande. Antalet personer och firmor, som bedriva handel med begagnade sådana arbeten, är emellertid betydande, och en icke ringa omsättning av dylika varor förekommer jämväl å auktioner. Det skulle på grund härav, såvitt *styrelsen* kan finna, bliva förenat med stora svårigheter att kunna upprätthålla kontroll över en beskattning av begagnade guld- och silverarbeten. En beskattning av dessa varor skulle vidare enligt kommitténs beräkningar med en skattesats å 20 procent icke tillföra statsverket större inkomst än omkring 800 000 kronor årligen, vilken inkomst i förhållande till det mycket besvärliga kontrollarbetet, som dock svårigen kan bli så effektivt, att skattesvek alltid förhindras, framstår såsom relativt begränsad. Mot en dylik beskattning talar vidare, att varorna genom skattepålägg vid varje omsättning kunna underkastas en successivt skeende ganska väsentlig prisstegring. Att märka är även, att kommittén icke ansett sig böra föreslå beskattning av begagnade varor av övriga varuslag, som föreslagits belagda med försäljningsskatt. Särskilt i fråga om äkta mattor hade enligt *kontrollstyrelsens* mening dylik beskattning i princip varit i hög grad befogad — en beskattning, som av kontrolltekniska skäl dock icke låter sig genomföra.

Beträffande förslaget om försäljningsskatt å grammofonvaror har *kontrollstyrelsen* anfört, att vad anginge under statistiskt nummer 1992: 2 upptagna grammofonskivor det enligt *styrelsens* mening varit önskvärt att kunna undantaga från beskattning grammofonskivor, återgivande musik av högre konstnärlig kvalitet. Ett särskiljande av dylika grammofonskivor från övriga vore emellertid knappast i praktiken genomförbart, då en gränsdragning i fråga om vad som borde hänföras till konstnärligt värdefullare grammofonskivor måste vara svår att genomföra. Därest en beskattning av grammofonskivor ansåges böra komma till stånd, hade *kontrollstyrelsen* för sin del icke funnit sig böra framställa erinran mot att detta skedde på sätt kommittén föreslagit.

Föreningen svenska tonsättares internationella musikbyrå (Stim) har understrukit, att grammofonskivor och övriga grammofonartiklar icke kunde betecknas såsom lyxvaror och därför ej heller borde bliva föremål för skärpt beskattning. Då den tryckta boken icke ansåges utgöra en lyxvara förefölle det orimligt att just den form av musikmeddelelse, som skapats genom uppfinnningen av grammofonen, skulle betraktas såsom en lyxföreteelse. Grammofoner och grammofonskivor tillmättes stor betydelse på undervisningsområde samt inom de ideella organisationerna och inom föreningslivet i allmänhet. Kommitténs förslag om särskild beskattning av nu berörda varor borde därför icke genomföras.

I huvudsak samma synpunkter ha anförts av *Stockholms handelskammare* och *kooperativa förbundet* samt i de utav Stim åberopade yttrandena från *musikorganisationer m. fl.*

Beträffande frågan om den lämpligaste *beskattningsformen* för en försäljningsskatt å mattor, guldsmedsvaror och grammofonvaror har *kontrollstyrelsen* anført.

Kommittén har beträffande formen för uttagande av skatt å nu omhandlade varuslag efter övervägande av olika beskattningssystem och efter överläggningar med representanter för berörda branscher förordat, att skatten skall utgå såsom en omsättningsskatt och beräknas å utförsäljningspris till allmänheten. För att antalet skattskyldiga icke skulle bliva alltför stort, har vidare föreslagits, att skatten i princip skall uttagas och inlevereras av specialaffärer för deras försäljning till allmänheten och i övriga fall av tillverkare, importörer eller detaljhandlare för av dem gjorda försäljningar till andra än specialaffärer.

Då det icke synes kontrollstyrelsen möjligt att utfinna annan utformning av försäljningsskatten, som bättre skulle kunna tillgodose såväl styrelsens intresse av att ur kontrolltekniska synpunkter såvitt möjligt begränsa antalet skattskyldiga som av branschrepresentanterna till kommittén framförda önskemål, vill styrelsen för sin del tillstyrka kommitténs förslag i denna del.

Stockholms handelskammare har uttalat, att det föreslagna systemet med en i uppördshänseende kombinerad tillverknings- och omsättningsskatt icke syntes lämpligt.

I fråga om *beskattningsvärdet* har *kontrollstyrelsen* anført, att den centrala frågan angående bestämmande av det värde, å vilket skatten skulle beräknas, beskattningsvärdet, hade kommittén förordat skola lösas på så sätt, att detta värde vid registrerad säljares försäljning till konsument skulle vara lika med det försäljningspris, som av säljaren i förväg åsatts varan. Skattemyndigheten, kontrollstyrelsen, skulle dock kunna lämna medgivande att det vid försäljningen avtalade vederlaget skulle vara beskattningsvärde. Såvitt kontrollstyrelsen kunde finna, skulle den av kommittén förordade bestämmelsen utan olägenhet kunna tillämpas vid bestämmande av beskattningsvärde å grammofonverk och grammofoner, där tillverkaren i regel fastställde utförsäljningspriset. Däremot skulle regelns tillämpning erbjuda vissa svårigheter såvitt anginge beskattningen av mattor samt guld-

och silverarbeten, enär beträffande dessa varuslag, särskilt i fråga om dyrbarare varor, försäljningspriset ofta nog bleve beroende av köpslagan mellan köpare och säljare. Starka skäl talade sålunda för att beskattningsvärdet i dylika fall borde vara lika med vederlaget. Såsom framginge av kommittébetänkandet plägade till guldsmedsbranschen hörande firmor som regel icke medgiva rabatt vid försäljning av varor med försäljningspris understigande 600 kronor. Då det kunde antagas, att försäljningsvärdet för dessa guldsmedsarbeten utgjorde större delen av totalvärdet av försäljningen av skattepliktiga guldsmedsvaror i sin helhet, skulle i allt fall beträffande nu avsedd del av försäljningen det åsatta försäljningspriset jämväl bliva lika med vederlaget. På grund härav skulle vad anginge guldsmedsvaror regeln för beskattningsvärdets bestämmande lika väl kunna formuleras så, att beskattningsvärdet skulle vara lika med det avtalade vederlaget, därvid kontrollstyrelsen, där så funnes påkallat, skulle äga föreskriva, att det åsatta försäljningsvärdet skulle vara beskattningsvärde. Jämväl för bestämmandet av beskattningsvärde vid försäljning av mattor skulle en dylik regel vara lämplig. I valet mellan nu angivna metoder hade kontrollstyrelsen funnit sig böra förorda, att beskattningsvärdet skulle vara lika med det avtalade vederlaget samt att styrelsen i förordningen borde givas befogenhet att bestämma, att det åsatta försäljningsvärdet skulle vara beskattningsvärde. Härigenom skulle den praktiska fördelen vinnas, att kontrollstyrelsen icke — på sätt som troligen skulle bliva följderna av kommitténs förslag — omedelbart vid ikraftträdande av förordning om försäljningsskatt skulle ha att taga ställning till en mångfald ansökningar om medgivanden att få bestämma beskattningsvärdet till avtalat vederlag. Vidare skulle styrelsen kunna föreskriva, att åsatt försäljningsvärde skulle vara beskattningsvärde för grammofoner samt för mattor och guldsmedsarbeten med försäljningsvärden understigande 600 kronor per varuenhet.

Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund har anfört, att förbundet särskilt vände sig mot bestämmelsen att skatten skulle utgå å det försäljningsvärde, som den skattskyldige åsatte varan såsom försäljningspris till konsument. Detta innebure nämligen, att den skattskyldige redan vid inköpet hade att i sina böcker införa det varupris, å vilket skatten vid den sedermera skeende försäljningen skulle uttagas. Då detta pris endast efter särskilt medgivande av den kontrollerande myndigheten — vilket enligt sakens natur komme att lämnas endast i rena undantagsfall — kunde ändras på så sätt, att även skatten på det ursprungligen uträknade priset minskades, medförde bestämmelsen, att den i det fria näringslivet förekommande prissättningen i det närmaste omintetgjordes. Några förändringar med hänsyn till sådana naturliga företeelser som prisfluktuationer mellan inköpen och försäljningarna kunde således icke göras, och lika litet vore det möjligt för den skattskyldige att utförsälja okuranta varor till lägre pris än som tidigare åsatts desamma. Vid omändringar och nedskrotning av ineliggande varor vore förhållandet analogt. Skulle förlust uppstå vid kreditgivning, föreläge liknande problem. Detta kunde icke vara i överens-

stämmelse med allmänhetens och myndigheternas intressen, för vilka ett omöjliggörande av åtgärder i prissänkande syfte måste te sig som något orimligt. Visserligen vore förbundets medlemmar förpliktade att vid kalkylerandet av sina priser följa därför givna regler, men dessa hindrade icke den naturliga utvecklingen i prishänseende. Det vore därför oriktigt att — såsom kommittén gjort — till stöd för den föreslagna anordningen, vilken tillkommit enbart för att underlätta kontrollmyndighetens arbete, åberopa det förhållandet, att enhetliga priser på grund av vissa prisstabiliserande faktorer kommit tillämpas över hela landet. Förbundet kunde därför icke finna annat, än att det faktiska vederlaget för varorna borde läggas till grund för uttagandet av skatten. Ett sådant förfaringssätt skulle nämligen lösa de problem, som nu angivits, och göra en någorlunda smidig tillämpning av förordningen i denna del möjlig utan att kontrollen bleve i nämnvärd grad försvårad.

Enahanda synpunkter ha framhållits av bl. a. *Sveriges köpmannaförbund*.

Vad härefter angår *skattesatsen* har *Kontrollstyrelsen* — under erinran att styrelsen avstyrkte beskattning av begagnade guld- och silverarbeten m. m. — anfört att därest dylika varor undantoges från beskattning, skulle — med tillämpning av den av kommittén föreslagna skattesatsen å 20 procent, en avsevärd prisspanning uppstå mellan nytillverkade och begagnade varor. För att minska denna prisspanning syntes skattesatsen för guldsmedsvaror böra nedsättas till förslagsvis 10 procent. Vid tillämpning av dylik relativt låg skattesats skulle jämväl de av representanter för guldsmedsbranschen framförda erinringarna mot beskattningen av släta guld- ringar väsentligt förlora i betydelse.

Kontrollstyrelsen har vidare anfört.

Beträffande skattesatsen för äkta mattor vill kontrollstyrelsen framhålla, att vissa ojämnheter i beskattningen kunna uppstå till följd av tillämpning av de två olika beskattningsmetoderna. Skulle det visa sig påkallat att vidtaga ändring i de föreslagna viktskattesatserna, torde skatteändring böra vidtagas i samma ordning som förutsättes beträffande pälsvarubeskattningen. Jämväl i fråga om äkta mattor skulle kontrollstyrelsen vilja förorda, att skattesatsen fastställes till allenast 10 procent å konsumentpriset. På grund härav torde de viktskattesatser, som i vissa fall avses skola gälla för importerade mattor, böra minskas till hälften. Vid tillämpningen av en dylik relativt låg skattesats för äkta mattor skulle den av nu gällande skärpt omsättningsskatt betingade tämligen betydande prisskillnaden i detaljhandeln mellan å ena sidan billigare äkta mattor och å andra sidan därmed jämförbara obeskattade maskinvävd mattor i hög grad utjämnas.

Även beträffande grammofonvarorna synes en skattesänkning vara motiverad. Styrelsen vill även erinra om att en icke oväsentlig del av försäljningen av grammofonskivor utgöres av skivor, återgivande musik av högre konstnärligt värde. Vid en sänkning av skattesatserna skulle nackdelarna av att dylika grammofonskivor icke kunnat undantagas från beskattning bliva mindre framträdande. Med en sänkning av skattesatsen för grammofonverk och grammofoner till 10 procent, skulle skattesatserna komma att sänkas beträffande skivor med diameter överstigande 25 centimeter från 1 krona 25 öre till förslagsvis 60 öre och beträffande övriga grammofon-

skivor från 75 till förslagsvis 40 öre. Med hänsyn till de i viss mån berättigade anmärkningarna, som framförts rörande beskattning av grammofon-skivor, återgivande värdefullare musik, vilka skivor i allmänhet äro 30-centimeterssskivor, finner emellertid kontrollstyrelsen det förtjänt att tagas under övervägande, huruvida icke en enhetlig skattesats, lika för skivor av olika storlek, i stället borde införas, förslagsvis å 50 öre per skiva. Härigenom skulle även ernås en icke oväsentlig förenkling i fråga om skatte-debitering och kontrollarbete.

Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund har framhållit, att därest skatten på nyttbetonade artiklar av äkta silver icke helt kunde borttagas, förbundet ansåge att en nedsättning av skatten till 10 procent av varornas försäljningspris borde företagas.

Beträffande frågorna om *skattens erläggande* och *skatteredovisningen* har *kontrollstyrelsen* förklarat sig tillstyrka kommitténs förslag härutinnan.

Kommerskollegium har uttalat, att för åtskilliga mindre näringsidkare komme de av kommittén förordade kontrollföreskrifterna att verka ganska betungande. Enligt kollegii mening borde undersökas, huruvida icke en förenkling av dessa föreskrifter kunde genomföras utan att statens berättigade fiskaliska intresse eftersattes.

Sveriges grossistförbund har anfört, att med den utformning försäljnings-skatten erhållit i kommitténs förslag det även hade varit nödvändigt att i förordningen intaga särdeles komplicerade kontrollföreskrifter. En mycket omfattande uppgiftsskyldighet hade ålagts de företag, som bedreve yrkesmässig försäljning av skattepliktiga varor. Vidare hade kontrollstyrelsen lämnats utomordentligt vittgående befogenheter. Styrelsen hade sålunda rätt att meddela föreskrifter om bokföringens uppläggning hos såväl registrerade företag som andra företag, vilka bedreve tillverkning och försäljning av skattepliktiga varor. Den skattskyldige måste enligt bestämmelserna bl. a. tillhandahålla prov på varan samt i förekommande fall beskrivning över densamma. Han måste även ställa för kontroll nödvändiga hjälpmedel till förfogande och lämna behövlig handräckning. Härav följde att en handlande, även om han bedreve en rörelse av mycket blygsam omfattning, måste anordna en speciell, ofta kanske relativt komplicerad bokföring samt ställa sig till efterrättelse de av kontrollstyrelsen meddelade specialföreskrifterna, så snart han önskade saluföra en skattebelagd vara. En sådan anordning syntes orimlig med hänsyn till att det icke sällan förekomme, att skattepliktiga varor sporadiskt försåldes i detaljaffärer, vilkas huvudsortiment icke vore skattepliktigt. Som exempel ville förbundet nämna, att mindre möbleringsaffärer icke förde äkta mattor annat än tillfälligtvis exempelvis vid efterfrågan från någon kund. Det föreslagna systemet innebure på grund av sin komplicerade natur en särskilt allvarlig belastning för de mindre företagen inom branschen. I liknande riktning verkade den i förslaget införda bestämmelsen om skyldighet för en köpman att verkställa registrering och betala minimiskatt, om han önskade komma i åtnjutande av skattefria inköp.

Samma synpunkter ha framhållits av bl. a. *Stockholms handelskammare*.

Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund har betecknat en övergång från den typ av omsättningsskatt, som nu användes, till den form av försäljningsskatt, vilken kommittén föresloge, såsom mindre välbetänkt, särskilt som den nya skatteformen byggde på en speciell bokföring, vilken enligt förbundets åsikt bleve alltför betungande och tidskrävande för branschens utövare och för övrigt i viss utsträckning knappast ginge att genomföra. Detta gällde särskilt företag, där innehavarna saknade förutsättningar att utan anlitan av bokföringstekniskt skolad personal på rätt sätt kunna fullgöra sina bokföringsskyldigheter. Då den nya skatteformen dessutom syntes kräva en väsentlig utökning av antalet kontrolltjänstemän och av den underordnade kontorspersonal, som bleve behöflig för granskning av de skattskyldigas deklarationsuppgifter, kunde förbundet icke tillstyrka denna del av förslaget.

Departementschefen. Såsom jag tidigare framhållit måste det i nuvarande läge anses motiverat att de varor, för vilka skärpt omsättningsskatt för närvarande utgår, i samband med avvecklingen av denna skatt i annan ordning göras till föremål för en särskild beskattning i den mån tekniska hinder häremot icke kunna anses föreligga.

Varubeskattningskommittén har föreslagit, att den skärpta omsättningsskatten för tre särskilda varugrupper, nämligen mattor, guldsmedsvaror och grammofonvaror, skall omföras till en särskild försäljningsskatt. Sistnämnda skatt skall enligt förslaget såsom regel utgå med 20 procent av försäljningsvärdet, d. v. s. det pris som den skattepliktiga varan betingar vid försäljning till konsument, och kontrollen över försäljningsskatten skall utövas av en enda kontrollmyndighet.

Mot detta förslag ha framförts åtskilliga erinringar, särskilt av näringsorganisationerna, från vilket håll uttalats att, om en särskild beskattning av berörda varugrupper är oundgängligen nödvändig, den skärpta omsättningsskatten i stället bör bibehållas.

Ifrågavarande tre varugrupper omfatta i huvudsak sådana varor som kunna betecknas såsom mera umbärliga. I nuvarande läge är det självfallet önskvärt, att någon lindring i beskattningen av dessa varor icke kommer till stånd. Kommitténs förslag innebär icke, såvitt angår storleken av de påräkneliga skatteintäkterna, några större förändringar i jämförelse med den nuvarande beskattningen. I fråga om den tekniska utformningen av skatten innebär kommitténs förslag däremot en omläggning från den nuvarande rena omsättningsskatten med skattekontrollen förlagd till länsstyrelserna till en kombinerad omsättnings- och tillverkningskatt med kontrollen förlagd till en central kontrollmyndighet, kontrollstyrelsen.

En överflyttning av kontrollen till en central myndighet är enligt min mening önskvärd, sedan den allmänna omsättningsskatten numera — med undantag tills vidare för vissa automobiler m. m. — blivit avvecklad. Skall emellertid kontrollen förläggas till en central myndighet, är det av prak-

tiska skäl — främst sammanhängande med att antalet återförsäljare är stort — nödvändigt att frångå det nuvarande systemet med en ren omsättningskatt. De alternativ man då har att välja mellan äro dels en ren tillverkningskatt efter mönster av den redan befintliga varuskatten och dels en kombinerad omsättnings- och tillverkningskatt av den typ kommittén föreslagit. Ur författningstekniska synpunkter hade det utan tvivel varit enklare att välja varuskattelinjen även i fråga om de varuslag varom nu är fråga. Denna lösning torde dock icke vara godtagbar från de berörda branschernas sida. Varuskatten erlægges nämligen på ett tidigt skede i försäljningskedjan, varför denna skatteform helst icke bör komma till användning annat än för sådana varuslag, där omsättningstiden är förhållandevis kort. För de varuslag, som nu äro i fråga, är omsättningstiden däremot ofta mycket lång och en eventuell varuskatt å dessa varor skulle därför medföra krav på betydande kapitalutlägg från näringsidkarnas sida. Därtill kommer att, vad särskilt angår guldsmedsvaror, försäljaren ofta är både tillverkare och återförsäljare. Därest skatten uttoges i form av en tillverkningskatt, skulle sålunda en och samme näringsidkare komma att saluhålla dels alster av egen tillverkning, för vilka han hade att gälda tillverkningskatt, och dels varor för vilka skatt redan erlagts och som sålunda icke skulle ånyo skattläggas. Detta är uppenbarligen icke önskvärt ur kontrollsynpunkt.

På grund av nu anförda skäl och då de från näringsorganisationernas sida framförda invändningarna mot förslaget icke kunna tillmätas sådan betydelse att förslaget på grund därav bör avvisas, förordar jag att den skärpta omsättningskatten för samtliga tre varugrupper, varom nu är fråga, omföres till en försäljningskatt i huvudsaklig överensstämmelse med det av kommittén framlagda förslaget.

Vad angår beskattningsområdets närmare avgränsning kan jag — med hänsyn till de fiskaliska synpunkterna ävensom till de kontrollsvårigheter som eljest skulle uppstå — icke förorda att släta guldringar undantagas från försäljningskatten. Däremot tillstyrker jag kontrollstyrelsens förslag att ordensdekorationer, medaljer och vissa märken o. dyl. av förtjänstteckens karaktär undantagas från skatteplikt. Jämväl sådana guldsmedsvaror som tidigare inom riket varit föremål för försäljning till konsument torde, på av kontrollstyrelsen anförda skäl, böra undantagas från förevarande beskattning; genom en sådan undantagsregel undvikes bl. a. att handeln med begagnade guldsmedsvaror på grund av skatteskal undandrages den ordinarie detaljhandeln.

Någon utvidgning av den utav kommittén förordade skattefriheten i vissa fall för grammofonskivor anser jag mig däremot icke böra föreslå.

Enligt kommitténs förslag skall skatten, då fråga är om försäljning genom specialaffärer, uttagas vid försäljning till allmänheten och eljest hos tillverkare, importör eller partihandlare. I fråga om det beskattningsvärde som skall ligga till grund för skattens beräkning bör enligt kommittén detta värde bestämmas efter enhelliga grunder oavsett om skatten uttages

vid försäljningen till konsument eller i ett tidigare led i den skattepliktiga varans distribution; och beskattningsvärdet bör beräknas å det utförsäljningspris som tillämpas vid försäljning till konsument.

Kommitténs förslag i vad angår nyss berörda frågor har framlagts efter överläggningar med de av försäljningsskatten berörda branscherna. Då förslaget härutinnan synes ur det allmännas synpunkt lämpligt och de av beskattningen berörda branscherna icke härigenom torde komma att orsakas mera allvarliga olägenheter tillstyrker jag, att beskattningen utformas i huvudsaklig överensstämmelse med kommitténs förslag.

Kommitténs förslag innebär, att skatten regelmässigt beräknas på basis av det varan åsatta försäljningsvärdet; endast efter särskilt medgivande av kontrollstyrelsen må skatten utgå i relation till det med konsumenten avtalade vederlaget. Detta förslag synes emellertid innebära en onödigt hård bindning av försäljarna. Jag förordar därför — i anslutning till vad kontrollstyrelsen anfört — den ändringen av förslaget, att beskattningsvärdet vid försäljning från registrerad säljare till konsument i princip skall vara lika med det avtalade vederlaget; dock med rätt för kontrollstyrelsen att, i den omfattning så lämpligen kan ske, föreskriva att det åsatta försäljningsvärdet i stället skall vara beskattningsvärde. Vid prövning av fråga om meddelande av dylik föreskrift bör kontrollstyrelsen beakta å ena sidan de kontrolltekniska önskemålen samt å andra sidan vad som ur branschens synpunkt är lämpligt och möjligt.

Såsom förut anmärkts har kommittén förordat, att skattesatsen för försäljningsskatten som regel skall utgöra 20 procent av försäljningsvärdet; dock har kommittén i fråga om färdiga grammofonskivor föreslagit en styckeskatt med 75 öre respektive en krona 25 öre för varje grammofonskiva beroende på skivans storlek.

Det av kommittén framlagda förslaget rörande skattens storlek har föranlett erinringar från kontrollstyrelsen, som ansett att en sänkning av skattesatsen till 10 procent vore motiverad; härigenom skulle enligt kontrollstyrelsens mening den prisspanning minskas som eljest skulle uppkomma mellan ny tillverkade och begagnade varor. Vidare må framhållas, att i det av Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund avgivna yttrandet såsom alternativt yrkande framförts förslag om att skattesatsen för vissa varor av äkta silver skulle nedsättas från 20 till 10 procent.

För egen del anser jag tillräckliga skäl icke föreligga att frångå den skattesats som för närvarande gäller i fråga om den skärpta omsättningsskatten. Jag tillstyrker därför kommitténs förslag rörande skattesatsens storlek. I fråga om grammofonskivor förordar jag dock, i syfte att vinna största möjliga förenkling i fråga om debiterings- och kontrollarbetet och med hänsyn till den skattelättnad, som därigenom ernås beträffande större grammofonskivor med deras i allmänhet värdefullare musik, att skatten uttages med ett enhetligt belopp om en krona per grammofonskiva.

Beträffande de fall då försäljningsskatt skall utgå för importerade mattor bör skatten bestämmas till de av kommittén föreslagna beloppen (se s. 64).

Vad angår kommitténs förslag rörande erläggandet av försäljningsskat-

ten samt redovisningen av denna skatt torde jag beträffande dessa frågor få hänvisa till detaljmotiveringen.

Den nu förordade nya lagstiftningen om uttagande av en försäljnings-skatt torde böra träda i kraft den 1 juli 1948.

Slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten.

Varubeskattningskommitténs förslag. I sitt den 29 mars 1947 dagtecknade betänkande har *kommittén* anfört, att den kvarvarande allmänna omsättningsskatten enligt kommitténs utgångspunkter förutsattes bli avvecklad vid utgången av juni månad 1947.

Remissyttrandena. Varubeskattningskommitténs förslag om slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten har i princip tillstyrkts eller lämnats utan erinran av samtliga remissinstanser.

Departementschefen. Jag förordar, att den allmänna omsättningsskatten, till den del den alltjämt utgår, avvecklas från och med den 1 juli 1948.

Detaljmotivering till författningsförslagen.

Förslaget till förordning angående ändring i förordningen om varuskatt.

1 §.

Kommittén har i sitt förslag till förordning om ändring i vissa delar av förordningen om varuskatt förordat, att till nu förevarande paragraf skulle överföras *dels* bestämmelserna i kungörelsen den 28 juni 1941 (nr 529) med vissa tillämpningsföreskrifter till förordningen om varuskatt och *dels* det år 1945 införda stadgandet i 3 a § i förordningen.

Stockholms handelskammare har anfört, att enligt kommitténs förslag skulle liksom hittills, i fråga om varor avsedda att saluhållas i särskild förpackning, varans anbringande i förpackningen jämväl vara att anse såsom skattepliktig tillverkning. Om varan sålunda förpackades hos fabrikanten skulle varuskatt utgå jämväl för emballaget under det att, om varan packades av detaljhandlaren i exempelvis en mera lyxbetonad förpackning, för vilken kunden hade att erlägga särskild betalning, varuskatt för denna förpackning icke skulle utgå. En bestämmelse av sådan innebörd vore ägnad att i hög grad motverka en rationell distribution och borde på lämpligt sätt ändras.

Sveriges konditor-förening har förklarat sig tillstyrka den föreslagna omredigeringen av 1 §.

Departementschefen. Kommitténs förslag till ändrad lydelse av 1 §, vilket förslag icke innebär någon saklig ändring i förhållande till vad som hittills gällt, föranleder icke annan erinran från min sida än att en flyttning av stadgandet i 3 a § synes onödigt.

3 §.

Kontrollstyrelsen har ansett sig böra till behandling upptaga frågan om bestämmande av beskattningsvärde i visst fall. Enligt 3 § 2 mom. i nu gällande varuskatteförordning vore beskattningsvärdet i princip lika med det pris den skattskyldige i allmänhet betingade sig för varan vid försäljning till detaljhandlare. Skattskyldig, vilken exempelvis försålde större delen av sin tillverkning i egen butik, hade härigenom möjlighet att för ernående av lågt beskattningsvärde avsätta mindre del av sin tillverkning till en eller flera detaljhandlare och därvid träffa överenskommelse om särskilt lågt pris för försald vara, vilket pris i sådant fall skulle bliva beskattningsvärde jämväl för den större delen av hans försäljning. För avhjälpan av denna brist i beskattningsförfarandet, vilken vore ägnad att skapa möjlighet till undandragande av varuskatt, föresloges, att beskattningsvärdet i princip skulle vara lika med det pris, den skattskyldige betingade sig för vara vid leverans till detaljhandlare i allmänhet och att styrelsen enligt särskilt stadgande gäves befogenhet bestämma, huruvida försäljning till detaljhandlare i allmänhet i visst fall skulle anses föreligga.

Departementschefen. Den av kontrollstyrelsen föreslagna bestämmelsen lär vara föranledd av praktiska erfarenheter rörande förordningens tillämpning. I syfte att avhjälpa den påtalade bristen i beskattningsförfarandet föreslår jag, att paragrafen kompletteras med en bestämmelse av innebörd att — därest en skattskyldig regelmässigt försäljer allenast en obetydlig del av varan till detaljhandlare — det skall vid tillämpningen av ifrågasvarande paragraf så anses som om försäljning till detaljhandlare *icke* be-
dres.

4 §.

Kommittén har erinrat om att — i vissa fall där olika meningar framkommit, huruvida viss vara vore att anse såsom skattepliktig — det från den, som befunnits pliktig att utgiva varuskatt, gjorts gällande, att kontrollstyrelsen saknade befogenhet att fastställa varuskatt. Med hänsyn till stadgandet i 4 § 1 mom. varuskatteförordningen, enligt vilket styrelsen vore kontrollmyndighet, måste det emellertid anses ligga i sakens natur, att kontrollstyrelsen ägde sådan rätt. En annan uppfattning tedde sig icke rimlig med hänsyn till ämbetsverkets ställning såsom skattemyndighet på detta område. Det borde jämväl erinras om att i 8 § 4 mom. varuskatteförordningen, sådant författningsrummet lydde enligt förordningen den 12 april 1946, nr 144, uttryckligen stadgats, att kontrollstyrelsen, såvitt anginge till riket införd vara, i visst angivet fall ägde påföra skatt, samt att av samma författningsrum jämväl framginge, att generaltullstyrelsen på grundval av en av den skattskyldige avgiven deklaration i enahanda fall ursprungligen skolat påföra varuskatt. För att förebygga varje möjlighet till missförstånd på denna punkt kunde dock måhända ifrågasättas en komplettering av 4 § 1 mom. av innebörd, att styrelsen i samband med utövandet av kon-

trollverksamheten ägde befogenhet att i förekommande fall fastställa skatten.

Departementschefen. I likhet med kommittén finner jag det lämpligt att — till undvikande av missförstånd — i varuskatteförordningen upptages en uttrycklig bestämmelse om rätt för kontrollstyrelsen att i förekommande fall fastställa storleken av varuskatten. Då emellertid en bestämmelse härutinnan synes vara av betydelse endast i sådana fall där en tillverkare av skattepliktig vara underlåter att fullgöra sin deklarationsskyldighet eller finnes hava avgivit en oriktig deklaration, bör den nya bestämmelsen begränsas att avse dessa fall; och vid sådant förhållande torde bestämmelsen i fråga böra upptagas i 6 §.

I 4 § departementsförslaget ha endast vissa redaktionella ändringar vidtagits.

5 §.

Kommittén har anfört, att enligt 5 § 2 mom. varuskatteförordningen skulle tillverkare, som önskade göra avbrott i rörelsen, i förväg göra skriftlig anmälan därom till kontrollstyrelsen med uppgift om den tid, avbrottet avsåge. En stor del av de hos styrelsen inregistrerade sötvarutillverkarna bedreve skattepliktig tillverkning endast under del av året. Glasstillverkarna anmälde sålunda som regel skattepliktig tillverkning endast under sommarmånaderna, och konditorerna hade ofta sin pralintillverkning förlagd till jul- och påskhelgerna. När tillverkarna av glass under höstmånaderna anmälde, att tillverkningen avslutats för säsongen, vore det oftast omöjligt för dem att uppgiva, om den skattepliktiga rörelsen komme att återupptagas under april, maj eller juni månad påföljande år, då detta vore helt beroende av väderleken under de kommande årstiderna. Konditorernas skattepliktiga tillverkning vore beroende av tillgången på råvaror, arbetskraft etc. Dessa omständigheter hade gjort, att ej heller dessa tillverkare i förväg kunnat uppgiva, huru lång tid det anmälda avbrottet komme att omfatta. Kontrollstyrelsen hade därför godtagit anmälan om avbrott i rörelsen tills vidare men föreskrivit, att tillverkare före återupptagandet av rörelsen skulle göra anmälan därom till styrelsen. Bestämmelserna i 5 § 2 mom. borde ändras på så sätt, att de komme att stå i överensstämmelse med den praxis, som numera utvecklats å detta område.

Departementschefen. De av kommittén föreslagna jämkningarna i avfattningen av 5 § torde böra genomföras.

6 och 7 §§.

Beträffande frågan om varuskattens erläggande har *kommittén* anfört, att de nu gällande bestämmelserna i 6 § första stycket om deklarations avgivande och i 7 § 1 mom. om skattens inbetalning innebure, att kredittiden för skattens erläggande för tillverkare, som erlade skatten kvartalsvis, för den första månaden under kvartalet uppginge till 3 månader, för

den andra månaden till 2 månader och för den tredje till 1 månad. Under rådande ränteläge och med hänsyn till att utbetalning av skatten skedde en gång under varje kvartal saknade tillverkare oftast möjlighet att göra de från kunderna för statens räkning inkasserade skattemedlen räntebärande eller på annat sätt vinstgivande för företaget. Att varuskatten under loppet av ett kvartal på sätt som skedde ackumulerades hos tillverkaren, vore sålunda icke någon egentlig fördel för denne. Å andra sidan kunde risk föreligga för staten därigenom, att tillverkaren i ett beträngt läge kunde använda skattemedlen för bestridande av företagets löpande utgifter eller för investering och härigenom försena eller omöjliggöra skattemedlens behöriga inleverans till statsverket. En jämnare inleverering av varuskatten syntes för statens vidkommande även ur andra synpunkter vara att föredraga framför de nuvarande kvartalsinbetalningarna. En övergång till månadsbetalning med exempelvis sex veckors kredittid skulle, trots att vid kvartals-skiftena kredittiden, så vitt anginge kvartalets sista månad, ökats med 14 dagar, innebära mindre förlustrisker för statsverket. En övergång från gällande deklarations- och betalningsregler till föreskrifter om månadsdeklaration och månadsbetalning skulle visserligen medföra ett ökat bokföringsarbete för kontrollstyrelsens varuskatteavdelning, men detta merarbete komme att uppvägas av minskat arbete beträffande kreditövervakningen.

Sedan kommittén härefter förklarar sig förorda att den tid, inom vilken tillverkare skulle vara skyldig att erlægga upplupen varuskatt, bestämdes till 45 dagar efter varje kalendermånads utgång, har kommittén anført, att kontrollstyrelsen för närvarande ägde föreskriva, att deklaration skulle avgivas och skatt erläggas inom 14 dagar efter varje kalendermånads utgång. Kontrollstyrelsens befogenhet att på angivet sätt förkorta betalningstiden för vissa skattskyldiga hade utnyttjats i fråga om samtliga tillverkare av glass på grund av glasstillverkningens säsongmässiga karaktär. I de fall styrelsen i övrigt utfärdat föreläggande om månadsdeklaration och månadsbetalning, hade det gällt tillverkare, vilka på grund av dålig ekonomi antingen varit eller kunnat befaras komma i dröjsmål med skattens erläggande. Genom att förkorta kredittiden för sådana tillverkare hade förlustrisken visserligen kunnat minskas, men erfarenheten hade givit vid handen, att 14 dagars kredit med skattens erläggande ofta vore alltför kort. Då den kredit, dessa tillverkare beviljade sina kunder, oftast vore väsentligt längre än den, kontrollstyrelsen beviljade dem, nödgades tillverkarna i allmänhet förskottera en stor del av varuskatten till staten, vilket ytterligare försvagade deras likviditet. Med hänsyn härtill hade styrelsen i en del fall nödgats avstå från att förelägga tillverkare att deklarerar månadsvis. Därest kontrollstyrelsen, i fall varom nu vore fråga, finge möjligheter att inom vissa i förordningen angivna gränser avpassa förkortningen av kredittiden med hänsyn till det individuella fallet, skulle de aktuella bestämmelserna kunna utnyttjas på ett bättre sätt än vad hittills varit fallet. Av praktiska skäl syntes, i fall där förkortning av kredittiden kunde bliva aktuell, endast undantagsvis andra betalningstider än 15 dagar respektive 1 månad

efter varje kalendermånads utgång komma till användning. För vissa tillverkare skulle en övergång från kvartalsdeklaration till månadsdeklaration erbjuda betydande praktiska olägenheter. Kontrollstyrelsen borde för den skull på framställning av vederbörande tillverkare kunna meddela föreskrift om att deklaration skulle avgivas kvartalsvis.

Kommittén har vidare anfört.

Enligt 7 § 1 mom. i dess nuvarande lydelse skall såsom angivits tillverkare samtidigt med avlämnande till kontrollstyrelsen av deklaration för varuskatt erlægga enligt deklarationen upplupen skatt. En viss osäkerhet har rätt angående tolkningen av detta stadgande. Sålunda har det syntts kontrollstyrelsen tveksamt, huruvida styrelsen med hänsyn till det formella sambandet mellan deklarationens avlämnande och skattens inbetalande varit befogad att i fall av utebliven skattebetalning meddela tillverkaren förbud att förfoga över skattepliktig vara när tillverkaren även underlåtit att inom föreskriven tid insända deklaration till styrelsen. Tillverkaren skulle nämligen i dylikt fall kunna göra den invändningen, att enligt 7 § 2 mom. förbud allenast må meddelas, då skatt icke erlägges inom föreskriven tid, och att den föreskrivna tiden är beroende av tidpunkten för deklarationens avlämnande. Då en sådan tolkning av förevarande stadgande skulle medföra, att den tillverkare, som underlåter att insända såväl deklaration som skatt, skulle komma i ett fördelaktigare läge än den som visserligen icke fullgör sin betalningsskyldighet på föreskrivet sätt men dock avgiver deklaration inom föreskriven tid, torde varje tvekan angående tolkningen av stadgandet böra undanröjas genom en sådan ändring av bestämmelserna, att tidpunkten för skattebetalningen blir oberoende av tidpunkten för deklarationens avlämnande. Detta syftemål torde kunna vinnas därigenom, att 7 § 1 mom. erhåller en sådan lydelse, att varuskatt uträknad på sätt framgår av 6 §, skall erläggas senast vid den tidpunkt, då deklaration senast skall avlämnas till kontrollstyrelsen.

I fråga om rätten till skatteavdrag vid varureturner har kommittén erinrat om att enligt 6 § första stycket b) varuskatteförordningen ägde tillverkare i deklaration till kontrollstyrelsen för erläggande av varuskatt göra avdrag för beskattningsvärdet av varor, som återtagits av honom. Med den utformning, som förenämnda stadgande erhållit, ägde tillverkare verkställa skatteavdrag i varje fall, där skattepliktig vara återkommit i tillverkarens besittning. Härigenom yppade sig emellertid möjlighet för återförsäljare att vid prissänkning å skattepliktig vara återsända densamma till tillverkaren för ny leverans av samma vara till det nya, lägre priset. Återförsäljaren komme härigenom i åtnjutande av skattelindring med belopp, motsvarande skillnaden mellan skatten å den returnerade varan och å den senare levererade. Det kunde enligt kommitténs mening icke anses lämpligt, att varuskatteförordningens stadgande om skatteavdrag vid returner hade så obestämd formulering, att skyldighet för statsverket kunde anses föreligga att vid returner på grund av prissänkning medgiva skatteavdrag, medan vid prishöjning en däremot svarande, befogad skattedebitering å handels varulager i praktiken icke ifrågakomme. På grund härav föresloge kommittén, att nu omhandlade skatteavdrag finge göras allenast, där fel eller brist i godset förekommit. Det borde ankomma på kontrollstyrelsen att härom meddela närmare anvisningar.

Stockholms handelskammare har, såvitt angår frågan om tiden för varus kattens erläggande, anfört att en komplettering av lagtexten, som innebure befogenhet för kontrollstyrelsen att medgiva anstånd med skattens erläggande till förslagsvis två månader efter kalendermånads utgång, syntes vara påkallad för att hindra att tillverkare nödgades själv förskottera skatten.

Svenska choklad- och konfektyrfabrikantföreningen u. p. a. har anfört.

Föreningen har icke något att erinra mot förslaget, att skatten skall betalas inom 45 dagar efter varje kalendermånads utgång. Detta torde i stort sett motsvara den nuvarande genomsnittliga kredittiden, och inleverans av skatt till staten kommer att praktiskt taget omfatta just det belopp, som vid betalningstidpunkten influtit från kunderna. Föreningen vill emellertid framhålla, att det är mycket sannolikt, att kredittiden i framtiden kan komma att förlängas. Då det icke kan vara rimligt att fabrikanterna skola inleverera skatten, innan densamma influtit från deras kunder, bör möjlighet lämnas öppen att även ändra tiden för skattens inleverans i samma mån. På grund härav vill föreningen föreslå, att 6 § erhåller ändrad lydelse, så att kontrollstyrelsen får möjlighet att, om så befinnes erforderligt, utsträcka tiden för betalnings erläggande att ske inom två månader efter varje kalendermånads utgång. Med den formulering 6 § fått i kommitténs förslag, har kontrollstyrelsen på det hela taget möjlighet endast att förkorta tiden för skattens inleverans. Kontrollstyrelsen kan visserligen medge betalning av skatten endast en gång per kvartal, men skatten måste i så fall levereras inom 30 dagar efter kvartalets utgång, vilket medför att fabrikanterna i detta fall måste räkna med att vid skattens erläggande göra viss förskotts-inbetalning.

I fråga om rätten till skatteavdrag vid varureturner har *kontrollstyrelsen* framhållit att när beträffande inom riket tillverkade varor berättigade anspråk på skatterestitution kunde föreligga även av andra anledningar än fel eller brist i godset, styrelsen förordade, att nu gällande bestämmelser i fråga om skatterestitution för returner av inom riket tillverkade varor bibehölles. I anslutning till kommittéförslaget i denna del ville styrelsen emellertid framhålla, att restitution, varom nu vore fråga, icke borde medgivas, då vara för ernående av skatteminskning vid prissänkning återgått till tillverkare för att denne vid ny leverans skulle kunna tillämpa ett av prissänkningen betingat lägre beskattningsvärde.

Sveriges konditor-förening har tillstyrkt kommitténs förslag i fråga om rätten till skatteavdrag för varureturner. En motsatt ståndpunkt har intagits av *Göteborgs handelskammare* samt *svenska choklad- och konfektyrfabrikantföreningen u. p. a.*, som ansett att nu gällande bestämmelser borde bibehållas.

Departementschefen. Den av kommittén föreslagna ändringen, att deklaration såsom regel skall avgivas månads- i stället för kvartalsvis, torde böra genomföras. Deklaration för viss månad bör avgivas senast å femtonde dagen i andra månaden efter den, som deklarationen avser. Kontrollstyrelsen bör emellertid vara berättigad att inom vissa gränser medgiva dispens från nämnda regler, om särskilda skäl föreligga för dylikt undantag. Sålunda

bör kontrollstyrelsen äga rätt föreskriva, att deklaration skall avse kalenderkvartal i stället för kalendermånad — i vilket fall deklarationen bör insändas inom en månad efter varje kvartals utgång — eller att deklaration skall insändas å annan tid än nyss är sagt, dock tidigast inom femton dagar och senast inom två månader efter utgången av den månad eller det kvartal deklarationen avser.

Vad härefter angår frågan om rätt till avdrag för varureturner är jag i likhet med kommittén av den uppfattningen, att en obetingad avdragsrätt icke bör förefinnas i dylika fall. Å andra sidan skulle ett generellt förbud mot avdrag av erlagd skatt för vara, som återtagits av annan anledning än fel eller brist i godset kunna verka obilligt. Med hänsyn härtill bör det ankomma på kontrollstyrelsen att efter särskild prövning avgöra, huruvida och i vad mån avdrag må göras för beskattningsvärdet av varor, vilka tillverkaren återtagit. På sätt kontrollstyrelsen framhållit bör avdrag icke medgivas, då vara för ernående av skatteminskning vid prissänkning återgått till tillverkare för att denne vid ny leverans skall kunna tillämpa ett av prissänkningen betingat lägre beskattningsvärde.

Det nu anförda har beaktats vid avfattningen av 6 § i departementsförslaget. I denna paragraf har därjämte såsom ett nytt fjärde moment upptagits den förut berörda föreskriften, att om tillverkare av skattepliktig vara underlåter att avgiva deklaration rörande sin skattepliktiga tillverkning eller om deklarationen befinnes vara oriktig, kontrollstyrelsen äger fastställa den skatt, som rätteligen skall utgå. Vidare har i samma moment stadgats att vid underlåtenhet att deklarerera kontrollstyrelsen jämväl må, om särskilda skäl därtill äro, meddela tillverkaren förbud att tills vidare, till dess deklaration avgivits, förfoga över skattepliktig vara.

I 7 § 1 mom. i departementsförslaget har införts en bestämmelse att — i fall som avses i 6 § 4 mom. — det skall ankomma på kontrollstyrelsen att bestämma och meddela den skattskyldige tid, inom vilken skatten skall erläggas. Vidare har 7 § 4 mom. ändrats i redaktionellt hänseende.

8 §.

I fråga om bestämmelserna i 8 § 2 mom. har kommittén — under hänvisning till ett uttalande av tulldirektionen i Stockholm, däri befrielse från skyldigheten att avgiva försäkran ifrågasatts i sådana fall då det vore uppenbart att införseln ägde rum för importörens egen räkning och för eget bruk — förordat, att privatpersoner, som till riket för eget bruk införde varuskattepliktiga varor, efter vederbörande tullmyndighets beprövande finge medgivas befrielse från skyldighet att avgiva i 8 § 2 mom. varuskatteförordningen omförmäld försäkran.

Beträffande frågan om rätt till restitution av varuskatt för vara som återutföres ur riket (8 § 5 mom.) har kommittén framhållit, att grossister och detaljister, som handlade med inhemska varor, hade — till skillnad mot importörer — möjlighet att återsända varor till tillverkaren med rätt till gottgörelse jämväl för erlagd varuskatt. Kom-

mittén måste anse denna olikformighet mindre tillfredsställande och ville fördenskull föreslå, att importör medgåves rätt att efter kontrollstyrelsens beprövande åtnjuta restitution av erlagd varuskatt i de fall, där denne nödgats återsända skattepliktiga varor på grund av fel eller brist i desamma. Det borde enligt kommitténs mening uppdragas åt kontrollstyrelsen att handhava bestyret med kontrollen över dylika returförfaranden ävensom att återbetala erlagd skatt, varom här vore fråga. För att i görligaste mån inskränka uppkommande kontrollsvårigheter syntes dylika restitutionsanspråk böra framställas till kontrollstyrelsen inom viss kortare tid efter importtillfället.

I fråga om tidpunkten för erläggande av varuskatt för importerad vara har kommittén — i syfte att åstadkomma en utjämning av olikheterna i detta hänseende mellan inom riket tillverkade varor och varor, som införas till riket — anvisat den möjligheten, att importörerna skulle erhålla särskilt anstånd med erläggande av skatt vid import. Dylikt anstånd borde beviljas under högst 6 månader efter importtillfället. Anståndstidens längd borde inom den angivna ramen avvägas med beaktande av de kredittider, som förekomme inom respektive branscher.

Generaltullstyrelsen har framhållit, att de i 8 § 2 mom. i kommitténs förslag förekommande orden »å införselorten» borde utgå ur författningstexten. Enligt generaltullstyrelsens mening borde befrielse från skyldighet att avgiva skriftlig försäkran i första hand medgivas privatpersoner, vilka införde skattepliktiga varor för eget bruk. Även vid införsel av varuprov syntes emellertid sådan befrielse i viss utsträckning kunna tillåtas. Där emot borde försäkran alltjämt avfordras importör, som till riket införde skattepliktiga varor, avsedda att saluhållas efter omformning eller omarbetning eller efter anbringande i särskild förpackning eller eljest för att användas vid tillverkning i förvärvssyfte av annan vara.

Beträffande frågan om rätt till restitution av varuskatt för vara, som återutföres ur riket (8 § 5 mom.) har *kontrollstyrelsen* anfört, att styrelsen icke hade något att erinra mot att den av kommittén föreslagna anordningen genomfördes; styrelsen ville för sin del förorda att restitutionsanspråk av förevarande slag skulle — för att kunna vinna beaktande — framställas senast inom en månad efter importtillfället.

Generaltullstyrelsen har hemställt, att i 8 § skulle, närmast efter 5 mom., införas ett nytt moment av innehåll, att skattskyldig finge i fall, som icke skulle prövas på sätt i 5 mom. sägs, enligt kontrollstyrelsens bestämmande åtnjuta restitution av skatt för vara, som av den utländske säljaren återtagits på grund av fel eller brist i godset.

Göteborgs handelskammare har föreslagit, att restitution av varuskatt skulle få åtnjutas vid återutförsel, då varan befunnits icke överensstämma med ingånget köpeavtal. Härigenom skulle reglerna för restitution av varuskatt för återutförsel bliva identiska med dem som gällde för restitution av tull jämlikt 6 § punkt b) tredje stycket tullrestitutionsförordningen,

vilket i praktiken skulle innebära, att restitution av varuskatt komme att utan särskild prövning åtnjutas för vara, för vilken tullrestitution tidigare erhållits.

Sveriges grossistförbund har anfört följande.

Förskottsinsbetalningen av varuskatt innebär direkta förlustrisker för en importör. Det kan visa sig att en artikel, när den inkommer till landet, icke går att sälja till det pris, med vilket man ursprungligen räknat. Ett prisfall kan exempelvis ha inträffat på motsvarande inhemska produkt, som dragit med sig även importvaran. De kemisk-tekniska artiklar som belagts med varuskatt äro i regel mycket ömtåliga. Sålunda finnes alltid risk för att de lättflyktiga ämnen, som ingå i varorna, avdunsta och dessa sålunda bliva förstörda. Varorna äro i regel även mycket känsliga för temperaturväxlingar. Samtliga dessa omständigheter göra importen synnerligen riskfylld. I de fall där en prisnedsättning är ofrånkomlig blir prisreduktionen ofta sådan, att importören endast delvis kan täcka sig för erlagd varuskatt. Särdeles anmärkningsvärt är att vid en prissänkning på importvaror någon möjlighet icke finnes att erhålla restitution av varuskatten, medan vid en prishöjning efterdebitering av skatten kan ske. Här föreligger enligt vårt förmenande en ytterst allvarlig inadvartens, som medfört att importörerna komma i ett sämre läge än de svenska fabrikanterna.

Motsvarande förhållande gäller, när importörer lidit förlust på grund av utebliven betalning från köparnas sida. I liknande fall har den svenske fabrikanten enligt såväl gällande bestämmelser som nu ifrågavarande förslag möjlighet att avdraga värdet av de försålda varorna i sin deklaration — en möjlighet som icke står importören till buds.

Sveriges parfymeri-engrossisters förening har framhållit, att kommitténs förslag att även importörer skulle få åtnjuta restitution å varuskatt vid återsändande av skattepliktiga varor på grund av fel eller brist förvisso vore tacknämligt men i praktiken av ringa eller ingen betydelse. Utom då fråga vore om dyrbara parfymförpackningar ägde nämligen ingen returnering rum i fall av felaktiga eller skadade varor på grund av de höga fraktkostnaderna och de olägenheter för företagen, som sammanhänge med utförseln. Praxis vore i stället, att i sådana fall kreditering ägde rum från den utländske fabrikanten mot att varan under betryggande garanti förstördes. Möjlighet till restitution av skatten i nyssnämnda fall vore ett rimligt önskemål.

Beträffande frågan om tidpunkten för erläggande av varuskatt för importerad vara har *Kontrollstyrelsen* anfört, att enligt gällande beskattningsregler erlade inhemska tillverkare å försålda varor belöpande skatt inom viss kortare tid efter leveranstillfället, medan importörerna hade att erlagga skatt redan vid importtillfället. Kommittén hade för utjämnande i viss mån av föreliggande ojämnhet i fråga om tidpunkten för varuskattens erläggande föreslagit, att importör av varuskattepliktiga varor skulle kunna beviljas anstånd med erläggande av varuskatt å importvaror under högst sex månader efter importtillfället. Enär kontrollstyrelsen i likhet med kommittén funne, att annan genomförbar möjlighet att tillgodose importörernas önskemål i fråga om tidpunkten för varuskattens erläggande icke syntes föreliggande, ville styrelsen för sin del biträda det av kommittén framlagda förslaget.

Generaltullstyrelsen har i sistnämnda fråga gjort följande uttalande.

Enligt 8 § 3 mom. skall skatt erläggas till tullverket samtidigt med tullen. Kommittén påvisar, att importörer av skattepliktiga varor med avseende på tidpunkten för skattens erläggande äro sämre ställda än inhemska tillverkare. För att utjämna olikheterna i berörda avseende har i motiveringen anvisats den möjligheten, att importörerna medgivas särskilt anstånd under högst 6 månader med erläggande av skatten vid införsel. Den sålunda anvisade möjligheten har dock icke kommit till uttryck i författningstexten och överensstämmar ej heller med nämnda föreskrift i 8 § 3 mom. Av motiveringen framgår ej, huruvida ifrågavarande anstånd enligt kommitténs mening skulle medgivas mot ställd säkerhet för det skattepliktiga beloppet eller ej. För tullverkets vidkommande skulle det vara en främmande princip att utlämna varor utan att därå belöpande avgifter erlagts eller betryggande säkerhet för dessa förefinnes hos tullverket. Enär skatten enligt författningstexten skall erläggas samtidigt med tullen, bleve tullmyndigheterna vid bifall till kommitténs förslag nödsakade att bevilja även tullkredit under en tid av upp till 6 månader. Härför skulle erfordras viss ändring i tullstadgan, något som generaltullstyrelsen, med hänsyn till de konsekvenser en dylik ändring skulle kunna medföra, ej är beredd förordna. Den föreslagna förlängda anståndstiden för betalningens erläggande, vad angår här ifrågakomna varor, skulle dessutom medföra ökat bokföringsarbete för tullverket. Styrelsen kan därför för sin del icke tillstyrka medgivande av ifrågavarande särskilda anstånd med erläggande av skatt vid införsel.

Departementschefen. Den nu gällande bestämmelsen i 8 § 2 mom. andra punkten torde böra jämkas på så sätt, att skriftlig försäkran rörande ändamålet med införseln av skattepliktig vara icke skall avlämnas om det är uppenbart, att varan införes för annat ändamål än försäljning eller användning i förvärvssyfte.

Beträffande frågan om rätt till restitution av varuskatt för vara, som återutföres ur riket, gäller för närvarande — enligt 8 § 5 mom. första stycket — att restitutionsrätt föreligger i den ordning och omfattning Kungl. Maj:t bestämmer. I nämnda hänseende har genom kungörelsen den 5 juni 1942 (nr 296) angående restitution av varuskatt föreskrivits, att — i fråga om importerad vara, som utföres till utrikes ort eller svensk frihamn — varuskatten skall restitueras där restitution av eller befrielse från erläggande av tull beviljas. Anmärkas må, att rätten till restitution av tull regleras genom 1929 års tullrestitutionsförordning.

Enligt vad kommittén anfört, borde möjlighet beredas importör att erhålla restitution av varuskatt för sådana importerade varor, som på grund av fel eller brist i godset returnerades till den utländske säljaren. Beslut om sådan restitution skulle enligt kommitténs förslag meddelas av kontrollstyrelsen, och såsom villkor för restitutionsrätten borde därjämte gälla, att restitutionsanspråket framställdes inom viss kortare tid efter importtillfället. Nu nämnda förslag har i huvudsakliga delar tillstyrkts av remissinstanserna. I anledning av vad kommittén föreslagit må emellertid framhållas, att tullrestitution åtnjutes enligt 6 § tullrestitutionsförordningen i sådana fall då den införda varan befunnits icke överensstämma med in-

gången köpeavtal och ej blivit här i riket nyttjad. Med hänsyn härtill och då med rätten till tullrestitution även följer rätt till restitution av varuskatt, torde en importör redan enligt nu gällande regler, åtminstone i övervägande antalet fall, vara berättigad att erhålla restitution av varuskatt, därest den skattepliktiga varan avvisas på grund av fel eller brist i godset och importören därefter inom i tullrestitutionsförordningen angiven tid återutför godset till den utländske säljaren. Ett genomförande av kommitténs förslag om rätt för kontrollstyrelsen att bevilja importör restitution av varuskatt för skattepliktig vara, som återutförts ur riket på grund av fel eller brist i godset, torde sålunda i själva verket icke innebära någon fördel för importörerna.

I ett av remissyttrandena från branschorganisationerna har omnämnts, att då importerade varor befunnits vara felaktiga eller skadade dessa enligt den inom branschen tillämpade praxis icke återutfördes; i stället tillämpades det förfarings sättet, att den utländske säljaren krediterade importören köpeskillingen för varorna under villkor att dessa förstördes. Enligt vad i nämnda remissyttrande vidare uttalades vore det ett rimligt önskemål att restitutionsrätt infördes med avseende å dylika fall.

Sistnämnda förslag till utvidgning av restitutionsrätten torde böra genomföras. Jag förordar sålunda, att i 8 § varuskatteförordningen införes en bestämmelse av innehåll, att skattskyldig må enligt kontrollstyrelsens bestämmande åtnjuta restitution av skatt för till riket införd vara, som styrkes vara obrukbar på grund av fel eller brist i godset.

Restitutionsanspråk av förevarande slag bör hos kontrollstyrelsen framställas inom viss kortare tid — förslagsvis en månad — efter importtillfället.

Den nu förordade nya bestämmelsen om rätt till restitution av varuskatt torde böra införas såsom ett nytt stycke i mom. 5 i 8 §. Därjämte bör paragrafen i visst hänseende redaktionellt jämkas.

Det har ifrågasatts att importör av varuskattepliktiga varor skulle kunna beviljas anstånd med erläggande av varuskatt under högst sex månader efter importtillfället. En dylik anstånds rätt skulle emellertid tynga förfarandet genom det bokförings- och kontrollarbete, som därav skulle föranledas. Därtill kommer att i rådande läge behovet av den ifrågasatta anstånds rätten icke lär vara mera trängande. Vid nu angivna förhållanden och med hänsyn till att generaltullstyrelsen avstyrkt förslaget anser jag mig icke böra förordna, att importörerna medgives rätt till anstånd med erläggande av varuskatt å importerade varor utöver vad i sådant hänseende redan gäller på grund av särskilda föreskrifter i tullstadgan och i 8 § förordningen om varuskatt.

9 §.

Kommittén har anfört följande.

I 9 § första stycket stadgas om straff *dels* för den, som utan föreskriven anmälan till kontrollstyrelsen bedriver skattepliktig tillverkning eller efter anmälan om avbrott i rörelsen likväl fortsätter att bedriva densamma,

dels ock för den, som i strid med av kontrollstyrelsen meddelat förbud förfogar över skattepliktig vara av egen tillverkning. Förseelser av nu angiven art förskylla dagsböter, ej under tjugu. I de omkring 100 fall, där kontrollstyrelsen hittills till åtal anmält tillverkare, som underlåtit att iakttaga anmälningsskyldigheten till kontrollstyrelsen beträffande skattepliktig rörelse, ha vederbörande domstolar som regel icke utdömt större antal dagsböter än 20 eller 25. Någon anledning till erinran mot straffmätningen har från styrelsens sida icke förelegat, då förseelserna varit av engångskaraktär. Emellertid ha domstolarna vanligen tillämpat enahanda låga straffmätningar även i fall, där tillverkare av kontrollstyrelsen anmälts till åtal för underlåtenhet att ställa sig till efterrättelse av kontrollstyrelsen med stöd av 7 § 2 mom. varuskatteförordningen meddelat förbud att förfoga över skattepliktig vara av egen tillverkning. Dylig förseelse måste emellertid anses vara av betydligt svårare beskaffenhet än underlåtenhet att fullgöra anmälningsskyldigheten, enär förbud av kontrollstyrelsen meddelas i avsikt att förhindra, att en redan befintlig, ofta nog icke oväsentlig skatteskuld ytterligare ökar. Erfarenheten har givit vid handen, att den relativt låga straffmätningen i dylika fall icke verkat tillräckligt avskräckande. En skärpning av straffbestämmelserna synes på grund härav vara av behovet påkallad.

Vid utformningen av ändrade straffbestämmelser i nu ifrågakvarande hänseende synas bestämmelserna i 14 § förordningen den 22 december 1939 (nr 919) om skatt å läskedrycker kunna tjäna såsom förebild. I sagda författningsrum stadgas, att den, som utlämnar läskedrycker i strid mot förbud, straffes med dagsböter, ej under tjugu, eller med fängelse i högst sex månader. I syfte att markera skillnaden mellan förseelser av nu angiven art och underlåtenhet att iakttaga anmälningsskyldighet till kontrollstyrelsen torde emellertid en minimigräns av fyrtio dagsböter böra fastställas som straff för den som trots av kontrollstyrelsen meddelat förbud fortsätter den skattepliktiga rörelsen.

Departementschefen. De av kommittén förordade ändringarna i 9 §, vilka icke föranlett någon erinran från remissinstansernas sida, torde böra genomföras.

14 §.

Kontrollstyrelsen har hemställt, att förevarande paragraf skulle erhålla den ändrade lydelse, att förseelse som i 9 § avses må åtalas, förutom vid laga domstol i brottmål, vid den rätt, där den skattskyldige skall svara i tvistemål i allmänhet, eller vid rätten i den ort, där den skattskyldiges rörelse bedrivs.

Departementschefen. Det av kontrollstyrelsen framlagda förslaget innebär, att forumbestämmelserna vid åtal för brott mot varuskatteförordningens anpassas efter forumreglerna i 7 § skattestrafflagen. Förslaget synes böra genomföras.

15 §.

Ändringen i förevarande paragraf, som är betingad av den förut behandlade ändringen av 9 §, är av rent redaktionell natur.

Varuförteckningen.

Generaltullstyrelsen, som föreslagit vissa i huvudsak tekniska ändringar i det av varubeskattningskommittén framlagda förslaget till varuförteckning, har i sådant hänseende anfört följande.

Gruppen pulver och tabletter, avsedda för beredning av läskedrycker (ur statistiskt nr 302), bör intagas som varugrupp under huvudgruppen choklad- och konfityrvaror (ur statistiska nr 298—302). I anmärkningen till nämnda huvudgrupp synas förutom kakao- och glasspulver med tillsats av socker och sötningsmedel även dylika varor utan sådan tillsats böra omnämnas såsom skattefria. Enär vissa i anmärkningen uppräknade varor, t. ex. tebröd, på grund av beskaffenheten kunna hänföras till andra statistiska nummer än 298—302, föreslås, att anmärkningens ingress omformuleras sålunda: »Bestämmelserna i förordningen om varuskatt äro icke tillämpliga å följande varor, nämligen — —». Ordet »ur» framför statistiskt nr 591 bör bortfalla, då ifrågavarande statistiska nummer omfattar endast tandpulver och tandpasta. Varubeskivningen av nagelbehandlingspreparat (ur statistiskt nr 593) är onödigt omständlig och synes kunna förkortas. Enligt förteckningens ordalydelse skulle till statistiskt nr 593 hänförliga, icke parfymerade badsalt bli skattefria, något som knappast kan hava varit kommitténs avsikt. Viss justering av texten till gruppen parfymer, luktvatten etc. (ur statistiskt nr 593) påkallas härav. Slutligen synas till statistiskt nr 593 hänförliga onduleringspreparat (ur statistiskt nr 593) böra särskilt angivas i förteckningen.

Kontrollstyrelsen har anfört.

I kommitténs förslag till varuförteckning finnes under varuslagen choklad- och konfityrvaror intagen en anmärkning av innebörd, att vissa varor vid tillämpning av förordningen skola vara undantagna från beskattning. Bland dylika varor äro angivna tårter, bakelser, tebröd och liknande bakverk. Nyssnämnda varor kunna i allmänhet icke hänföras till någon av de i varuförteckningen under rubriken choklad- och konfityrvaror upptagna varugrupperna, vilka innefatta i huvudsak allenast konsumtionsfärdiga sötsaker. På grund härav skulle bestämmelsen om undantagande från skatteplikt av tårter, bakelser etc. kunna betraktas såsom överflödig. Enär dylika bakverk emellertid understundom kunna bli hänförliga till någon av de i förteckningen angivna varugrupperna, och beskattningen icke är avsedd att omfatta sådana varor, torde ovannämnda anmärkning böras givas den ändrade innebörden, att bestämmelserna i varuskatteförordningen icke skola vara tillämpliga å tårter, bakelser, tebröd och liknande bakverk.

Vidare har kontrollstyrelsen, på sätt förut berörts, föreslagit att såsom en särskild varugrupp bland choklad- och konfityrvaror skulle upptagas marsipan, mandelmassa eller liknande massa samt att den nu gällande anm. 2 skulle bibehållas oförändrad.

Svenska konditorföreningen har varnat för att utvidga kontrollstyrelsens och generaltullstyrelsens befogenheter i samband med varuskatten. I rätts säkerhetens intresse borde fordras, att varuskatteförordningens klart avfattade förteckning angåve gränsen mellan det skattepliktiga och det skattefria området och att gränsdragningen icke gjordes beroende av myndigheternas godtyckliga tolkning. Hit hörde även de i kommitténs varuskatteförteckning för flera artiklar nämnda ordet »ersättningsmedel». Ersättningsmedel för choklad eller t. ex. kanderade och glaserade frukter vore ett myc-

ket tånjbart begrepp, och tolkningen komme att leda till stora menings-skiljaktigheter.

Sveriges konditor-förening har uttalat, att kommitténs förslag till om-redigering av varuförteckningen gjorde densamma åtskilligt mera svårbe-griplig för den enskilde skattskyldige. De i förslaget förekommande ut-trycken »ersättningsmedel» och »sötningssmedel» samt uttrycket »e. dyl.» — vilka uttryck innebure en utvidgning av beskattningsområdet — borde ut-gå. Med hänsyn till den osäkerhet som hittills rått vid tillämpning av va-ruskatteförordningen vore det olämpligt att företaga onödiga omformule-ringar i varuförteckningen.

Departementschefen. I den vid departementsförslaget fogade varuförteck-ningen ha uteslutits sådana varor, som hittills varit skattepliktiga men som — enligt vad jag tidigare förordat vid behandlingen av kommitténs förslag — böra undantagas från varubeskattningen. Vid förteckningens upprättan-de ha jämväl beaktats de av generaltullstyrelsen framförda erinringarna mot kommitténs förslag i denna del.

Vad angår det i förteckningen upptagna varuslaget choklad- och kon-fityrvaror må särskilt understrykas, att varuskatt enligt departementsför-slaget skall utgå endast för de i förteckningen angivna varugrupperna och icke såsom hittills för konfityrer överhuvud taget. I överensstämmelse med vad jag förut anfört redovisas marsipan, mandelmassa eller liknande massa under ifrågavarande varuslag; och därjämte har den nuvarande anm. 2 bi-behållits. Vad angår anm. 1 i departementsförslaget har kommitténs för-slag härutinnan kompletterats på sätt generaltullstyrelsen och kontroll-styrelsen förordat.

I anledning av de erinringar som från vissa branschorganisationers sida framförts mot kommitténs förslag till varuförteckning må erinras om att förslaget i själva verket icke innebär vare sig att kontrollstyrelsen och ge-neraltullstyrelsen erhålla ökade befogenheter att utkräva varuskatt eller att beskattningsområdet beträffande choklad- och konfityrvaror utvidgas. De i den nya varuförteckningen förekommande orden »ersättningsmedel» och »sötningssmedel» ha sålunda icke införts i texten i syfte att utöka an-talet varor, för vilka varuskatt skall utgå, utan endast för att förtydliga vad som redan gäller. I fråga om uttrycket »e. dyl.» må hänvisas till att detta uttryck funnits intaget i varuförteckningen alltifrån varuskatteför-ordningens tillkomst.

Ikraftträdandet.

Såsom förut angivits böra de nya bestämmelserna träda i kraft den 1 februari 1948. Bestämmelserna om skattefrihet för putsmedel för läderarbe-ten eller skodon böra dock icke träda i kraft förrän den 1 juli 1948. En tämligen lång övergångstid torde nämligen vara erforderlig för att icke han-deln skall vållas onödiga rubbningar.

Förslaget till förordning angående ändring i förordningen om skatt
å vissa pälsvaror.

3 §.

Beträffande frågan om höjning av pälsvaruskatten för importerade skinn hänvisas till den allmänna motiveringen.

6 och 7 §§.

I departementsförslaget ha dessa paragrafer kompletterats med bestämmelser motsvarande dem, vilka föreslagits införda i 6 § 2 och 4 mom. och 7 § 1 mom. förordningen om varuskatt. Därjämte har 7 § 2 mom. ändrats till överensstämmelse med 7 § 4 mom. nyssnämnda förordning.

9 §.

Generaltullstyrelsen har anfört, att styrelsen i detta sammanhang ville föreslå viss ändring av 9 § i nu gällande förordning. Denna paragraf inefattade bland annat bestämmelse om skattefrihet för varor, som infördes under sådana omständigheter, att tullfrihet för desamma åtnjötes. Emellertid förekomme, att lösa skinn, för vilka skatt erlagts vid införseln, utfördes ur riket för att i utlandet undergå omfärgning. Likaså förekomme, att färdiga pälsvaror, för vilka skatt erlagts vid införseln, utfördes för reparation i utlandet. I sådana fall åtnjötes icke tullfrihet vid varornas återinförsel men väl tullindring enligt 9 § tulltaxeförordningen. Enligt pälsvaruskatteförordningens nuvarande lydelse måste vid dylik återinförsel skatt för varorna erläggas på nytt, vilket måste betecknas såsom en oformlighet.

Departementschefen. Den nu gällande bestämmelsen om befrielse i vissa fall från skyldighet att erlägga skatt vid återinförsel torde böra utvidgas på sätt generaltullstyrelsen föreslagit.

Förteckningen över pälsskinn.

I departementsförslaget ha upptagits de av kommittén förordade nedsättningarna av styckeskatten å vissa pälsskinn; dock har — på förslag av kontrollstyrelsen som haft överläggningar i dessa frågor med representanter för pälsvarubranschen — vissa ytterligare nedsättningar av styckeskatten vidtagits.

Förslaget till förordning om försäljningsskatt.

1—4 §§.

Av förestående paragrafer motsvara 1 och 4 §§ i huvudsak 1 § i kommitténs förslag. Bestämmelserna i 2 § i departementsförslaget äro i kommitténs förslag upptagna i 7 § första och andra styckena.

I fråga om den i 2 § i departementsförslaget upptagna bestämmelsen om registrering av säljare av skattepliktig vara har *kooperativa förbundet* anfört, att förbundet till fullo insåge de svårigheter som uppkomme, när det

gällde att kontrollmässigt övervaka den föreslagna beskattningen, och att man därför önskade begränsa antalet skattskyldiga företagare till att endast avse sådana, vilka hade en så stor försäljning av de skattepliktiga varorna, att de kunde betraktas såsom specialaffärer. Icke desto mindre ställde sig förbundet betänksamt till de föreslagna åtgärderna. Rent allmänt måste det framstå såsom föga önskvärt, att statsmakterna skulle genom ett dylikt registreringsystem av de särskilda specialaffärerna komma att — om än ofrivilligt — medverka till att befordra den skrämmässiga branschindelning, som icke minst i nuvarande tid vissa företagaregrupper sökte att till fördel för sina speciella intressen genomföra. Härtill komme emellertid ett annat och ur praktiska synpunkter mycket betydelsefullt skäl för förbundets tveksamhet. Genom den föreslagna anordningen komme nämligen skattebeloppet för de detaljaffärer, som icke vore registrerade, att bestämmas av den registrerade leverantör, till vilken de vore hänvisade för inköp av varan. Då avsikten vore, att skatt alltid skulle utgå på det pris som konsumenten skulle betala, komme detta i realiteten att innebära, att de icke registrerade detaljisternas utförsäljningspriser alltid komme att fastställas, antingen av ett tidigare led i handeln (partiförsäljarna) eller också av de registrerade specialaffärerna (konkurrenterna).

Beträffande skyldigheten för registrerad säljare att åsätta skattepliktig vara ett visst försäljningsvärde — vilken fråga behandlas i kommittéförslaget i 4 § 1 mom. andra stycket a) och i departementsförslaget i 3 § — har *Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund* anført, att en skattskyldig näringsidkare skulle bliva nödsakad att redan vid inköpet införa i sina böcker det till grund för beräkningen liggande varupriset; härigenom skulle det fria näringslivets prissättning omintetgöras.

Departementschefen. Med hänsyn till att kontrollen över försäljningsskatten är avsedd utövas av endast *en* myndighet är det självfallet nödvändigt, att antalet skattskyldiga i största möjliga mån begränsas. En sådan begränsning torde kunna vinnas genom det av kommittén föreslagna registreringsystemet. Ehuru detta system, på sätt under remissbehandlingen av kommitténs förslag uttalats, är ägnat att ingiva vissa betänkligheter, anser jag likväl fördelarna med systemet i fråga överväga nackdelarna. Jag biträder förty vad kommittén härutinnan föreslagit. Bestämmelserna om registrering ha i departementsförslaget sammanförts i 2 §.

Mot den av kommittén föreslagna skyldigheten för registrerad säljare att fastställa ett visst försäljningsvärde å varje skattepliktig vara har under remissbehandlingen erinrats, att skattepliktiga näringsidkare i följd härav skulle bliva nödsakade att redan vid inköpet av en skattepliktig vara införa varans försäljningspris i sina handelsböcker. Denna invändning torde emellertid icke böra tillmätas alltför stor betydelse då, enligt vad som upplysts från kontrollstyrelsen, näringsidkarna inom de branscher, där försäljningsskatt enligt förslaget skall uttagas, redan nu i viss omfattning verkställa lagerbokföring på här angivet sätt.

I 4 § i departementsförslaget regleras närmare de fall då skattskyldighet föreligger. Beträffande det från 4 § 1 mom. d) i kommitténs förslag hämtade stadgandet, att skattskyldighet föreligger i sådant fall då skattepliktig vara av annan än registrerad säljare försäljes till pris, överstigande det åsatta försäljningsvärdet, torde det kunna antagas, att vissa svårigheter skola uppkomma med avseende å kontrollen över dylika försäljningar. Emellertid har kontrollstyrelsen under hand uppgivit, att styrelsen ansåge det möjligt att genomföra en viss kontroll och att bestämmelsen vore erforderlig för att förhindra ojämnheter i beskattningen. Med hänsyn härtill och då från remissinstansernas sida icke framförts någon erinran mot kommitténs förslag i denna del, har stadgandet upptagits jämväl i departementsförslaget.

5 §.

I fråga om bestämmelserna rörande minimiskatt har *kommittén* anfört.

Genom införande av särskilda bestämmelser om minimiskatt ernås, att antalet skattskyldiga i viss omfattning begränsas, varigenom beskattningsmyndighetens kontrollarbete i motsvarande grad underlättas. Minimiskatten bör emellertid avvägas på sådant sätt, att den å ena sidan är så hög, att detaljist, vilken allenast i obetydlig omfattning bedriver försäljning av skattepliktiga varor, icke kan ha intresse av att låta registrera sig, och å andra sidan är så låg, att den, som har sin huvudsakliga inkomst av försäljning av skattepliktiga varor, allenast undantagsvis nödgas erlagga fyllnadsbelopp till minimiskatt.

För försäljare av äkta mattor, gramfoner, gramfonverk och gramfonskivor har kommittén efter verkställda undersökningar funnit, att minimiskatten, i anslutning till den sålunda angivna riktlinjen för dess bestämmande, skulle kunna bestämmas till 6 000 kronor för kalenderår. Beträffande dessa varor är emellertid att märka att de i viss omfattning kunna för försäljning tillverkas av personer, som bedriva rörelse i mindre skala. Därest minimiskatten skulle bestämmas till 6 000 kronor för år skulle den verka prohibitiv beträffande dylik mindre rörelse. För tillverkare av ifrågakommande varor synes fördenskull liksom för försäljare av guldsmedsarbeten m. m. böra tillämpas en minimiskatt å 50 kronor för månad. Där est samme person registrerats såsom säljare av skattepliktiga varor, för vilkas försäljning minimiskatt skall erläggas med olika belopp, bör minimiskatt erläggas med högsta ifrågakommande belopp.

Svenska gramfonhandlareföreningen har uppgivit, att av föreningens medlemmar sålde 282 för mindre än 10 000 kronor om året och ett betydande antal av återstoden för mindre än 25 000 kronor om året. Minimiskatten borde därför sättas till endast hälften av det utav kommittén föreslagna beloppet. Samma yrkande har framställts av *Skandinaviska gramphonaktiebolaget m. fl.* som uttalat, att om den föreslagna höga minimiskatten bibehölles, ytterst få gramfonaffärer skulle kunna låta registrera sig, vilket skulle medföra i hög grad monopoliserande verkningar.

Kontrollstyrelsen har anfört följande.

Därest försäljningsskatten, såsom kontrollstyrelsen föreslagit, i princip uttages efter en enhetlig skattesats av 10 procent, synes böra tagas under omprövning att i anslutning härtill ändra även de av kommittén föreslagna minimiskattebeloppen. Anledning att ändra minimibeloppet å 600 kro-

nor för år för skattskyldiga, som försälja guld- och silverarbeten eller bedriva försäljning av andra med försäljningsskatt belagda varor av uteslutande egen tillverkning, torde därvid icke föreligga. Vid en skattesats av 10 procent svarar nämligen ifrågavarande minimiskatt mot en skattepliktig omsättning av allenast 6 000 kronor för år, och lägre sådan omsättning torde näppeligen förekomma hos de specialaffärer, vilka enligt förslaget böra beredas möjlighet till registrering. Vad beträffade övriga skattskyldiga har minimiskatten av kommittén föreslagits utgå med 6 000 kronor för år. Vid en sänkning av skattesatsen från 20 till 10 procent skulle ifrågavarande minimiskattebelopp proportionellt nedgå till 3 000 kronor. Detta skulle emellertid innebära, att säljare, som inriktat sin rörelse på försäljning av skattepliktiga varor och som har en skattepliktig omsättning understigande 30 000 kronor årligen, icke skulle kunna komma i åtnjutande av de ekonomiska fördelar, en registrering kan medföra. Det må anmärkas, att erinringar också framställts mot kommitténs förslag till minimiskattesats, varom här är fråga. På grundval av vissa uppgifter angående omsättningen i specialaffärer i nu avsedda branscher anser sig styrelsen kunna förorda, att minimiskatten fastställes till förslagsvis 1 800 kronor för år räknat eller 150 kronor för månad.

Departementschefen. Såsom framgår av vad jag tidigare anfört bör enligt min mening försäljningsskatten uttagas efter en skattesats av 20 procent. I enlighet härmed och med beaktande i övrigt av vad kontrollstyrelsen anfört rörande minimiskattens storlek torde denna skatt böra fastställas till 3 600 kronor om året eller 300 kronor i månaden beträffande mattor och grammofonvaror samt till 1 200 kronor om året eller 100 kronor i månaden för guldsmedsvaror; dock att de lägre skattebeloppen städse böra gälla vid försäljning uteslutande av varor av egen tillverkning.

6 §.

Beträffande frågan om beskattningsvärdet för skattepliktig vara hänvisas till den allmänna motiveringen.

7 och 8 §§.

Av förevarande paragrafer motsvaras 7 § av 3 § första stycket och 1 § sista stycket i kommitténs förslag och 8 § av 2 § i nämnda förslag.

10—13 §§.

Beträffande förestående paragrafer, vilka i huvudsak motsvara 7 § i kommittéförslaget, har *kommittén* anfört bl. a. följande.

I denna paragraf äro bestämmelser meddelade om säljares anmälningskyldighet och om kontrollmyndighetens registrering av gjorda anmälningar. Anmälan är obligatorisk eller frivillig.

Vissa av de obligatoriskt registreringsskyldiga säljarna äro icke under alla förhållanden skattskyldiga. Sålunda kan tillverkare av skattepliktig vara bedriva försäljning uteslutande till registrerad säljare. Sådan tillverkare, vilken bedriver icke skattepliktig försäljning, har icke heller att erlägga minimiskatt. Vid anmälan till kontrollmyndigheten måste med hänsyn härtill särskilt uppgivas, huruvida försäljning skall bedrivas till annan än registrerad säljare eller uteslutande till registrerad säljare (skattefri försäljning).

Departementschefen. De i 10—13 §§ i departementsförslaget upptagna föreskrifterna överensstämma i sak med vad kommittén i dessa hänseenden föreslagit.

14—17 §§.

Dessa paragrafer motsvara 6 § i kommitténs förslag.

Stockholms handelskammare har framhållit, att försäljningsskatten förutsatte mycket vittgående befogenheter för kontrollstyrelsen. Beskattningen komme att åsamka de därav berörda branscherna betydande kostnader. De i 6 § upptagna bestämmelserna förstärkte intrycket av kontrollens polisiära och för handeln förhatliga karaktär. Genomförandet av en dylik beskattning krävde mycket ingående övervakning, varför skatteformer av detta slag borde tillgripas endast med mycket tungt vägande skäl. Liknande uttalanden ha gjorts av *ett flertal näringsorganisationer*, av vilka *Sveriges köpmannaförbund* särskilt vänt sig mot föreskrifterna att kontrolltjänsteman ägde påfordra att »när som helst» erhålla tillträde till näringsidkarens lokaler, och att bokföringen skulle ordnas efter kontrollstyrelsens eller till och med efter kontrolltjänstemans anvisningar. *Sveriges hantverks- och småindustriorganisation* har understrukit att redovisningsskyldigheten bleve synnerligen betungande för guldsmedsbranschen som till största delen bestode av småföretag.

Departementschefen. De av kommittén föreslagna kontrollföreskrifterna överensstämma i huvudsak med de föreskrifter som avse kontrollen över exempelvis varuskatten. Vad kommittén i dessa delar föreslagit torde böra genomföras. Det är uppenbart, att kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman icke bör begagna sig av andra eller mera omfattande kontrollåtgärder än som i det särskilda fallet äro erforderliga för att vinna det med kontrollen avsedda syftet.

18 §.

De bestämmelser i kommittéförslaget, som motsvara förevarande paragraf, återfinnas i 8 § i kommittéförslaget.

Skandinaviska grammophon aktiebolaget m. fl. ha framhållit, att tidsfristen för avgivande av deklaration och inbetalning av skatt borde utökas; inom grammofonbranschen vore nämligen den vanliga kredittiden till återförsäljare fortfarande tre månader. Ifrågavarande tidsfrist borde utgöra tre månader med fri leveransmånad.

Departementschefen. I departementsförslaget har såsom huvudregel bibehållits kommitténs förslag att deklaration skall avgivas senast den femtonde dagen i andra månaden efter utgången av den kalendermånad som deklarationen omfattar. Vidare föreskrives i departementsförslaget att om särskilda skäl äro för handen kontrollstyrelsen äger föreskriva, att deklaration skall avse kalenderkvartal i stället för kalendermånad — i vilket fall deklarationen skall insändas inom en månad efter varje kvartals utgång — eller att deklaration skall insändas å annan tid än nyss är sagt, dock tidi-

gast inom femton dagar och senast inom två månader efter utgången av den månad eller det kvartal deklARATIONEN avser. Då såsom särskilt skäl torde kunna åberopas, att kredittiden inom en bransch regelmässigt överstiger 45 dagar, synes det av grammofonbolagen framförda önskemålet om förlängd tidsfrist kunna åtminstone delvis tillgodoses med tillämpning av kontrollstyrelsens dispensrätt.

19 §.

I denna paragraf ha upptagits de i 8 § i kommittéförslaget förekommande avdragsreglerna.

Sveriges köpmannaförbund har uttalat, att skattskyldig borde vara berättigad att i deklARATIONEN göra avdrag för återbäring, som av honom lämnats till kund å årsförsäljning eller dylikt.

Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund har anfört, att avdrag borde få ske för varor, vilka omarbetats, nedskrotats eller stulits. Avdragsrätten för förluster vid kreditförsäljning borde ej göras beroende av särskild prövning från kontrollmyndighetens sida, utan borde en av två ojäviga personer på heder och samvete avgiven skriftlig förklaring, vilken bilades deklARATIONEN, vara tillfyllest för att avdrag för sådan förlust skulle få göras med det belopp förklaringen angäve. Vid byte av guldsmedsföremål borde dessutom värdet av de tidigare försålda varorna få avdragas vid deklarerandet av försäljningen av de varor, vilka av guldsmeden lämnats i utbyte.

Kontrollstyrelsen har föreslagit, att avdragsrätt skulle föreligga jämväl i fråga om sådana varor, som enligt bevis av tullmyndighet påförts skatt vid införseln till riket.

Departementschefen. Såsom kommittén förordat bör i deklARATIONEN avdrag få göras för varor, som enligt bevis av tullmyndighet för den skattskyldiges räkning utförts ur riket eller till svensk frihamn. Vidare bör avdragsrätt få åtnjutas för varor — exempelvis mattor — vilka inporterats av icke registrerade säljare och därvid skattlagts, men därefter inom landet av importören överlåtes till återförsäljare vilken registrerats såsom dylik försäljare.

Vad angår avdragsrätt för varor, som återtagits av säljaren, torde — av enahanda skäl som anförts i fråga om varuskatten — avdragsrätt böra medgivas endast efter särskild prövning av kontrollstyrelsen. Motsvarande bör gälla beträffande avdrag på grund av bristande betalning från köparen.

Tillräcklig anledning synes icke föreligga att införa särskilda föreskrifter om rätt till avdrag för återbäring till kunder eller för omarbetade, nedskrotade eller stulna varor. Det bör erinras om att dylika föreskrifter icke meddelats beträffande varuskatten.

20—22 §§.

I departementsförslaget ha 20 och 22 §§ utformats efter mönster av motsvarande bestämmelser i förslaget till ändring av varuskatteförordningen.

21 § i departementsförslaget motsvarar stadgandet i 11 § 2 mom. i kommittéförslaget.

25—30 §§.

Dessa paragrafer, som motsvara 10 § i kommitténs förslag, ha avfattats med beaktande av vissa erinringar, som framställts av generaltullstyrelsen i styrelsens remissyttrande över nämnda förslag.

31 §.

Denna paragraf motsvaras av 11 § 1 mom. i kommitténs förslag.

Sveriges juvelerare- och guldsmedsförbund har hemställt, att bötesmaximum enligt tredje stycket måtte fastställas till 100 kronor.

Departementschefen. De i kommittébetänkandet upptagna ansvarsbestämmelserna äro i huvudsak likalydande med motsvarande föreskrifter i ett flertal andra författningar angående konsumtionsskatter. Kommitténs förslag i förevarande hänseenden torde böra genomföras.

34 §.

Generaltullstyrelsen har erinrat om att oinfattade pärlor, koraller och ädelstenar enligt gällande tulltaxa vore fria från tull. I följd härav vore lagen den 8 juni 1923 (nr 147) om straff för olovlig varuinförsel icke tillämplig å nämnda varuslag. För att varuinförsellagen skulle bliva tillämplig jämväl vid olovlig införsel av dessa varor borde kommitténs förslag kompletteras med föreskrifter, som huvudsakligen anslöte sig till bestämmelserna i 5 § förordningen den 14 mars 1947 (nr 82) angående allmänt importförbud.

Departementschefen. I förevarande paragraf ha upptagits bestämmelser av det innehåll som generaltullstyrelsen föreslagit.

Övergångsbestämmelserna.

Sveriges köpmanaförbund har framhållit, att den i mom. 1 i kommitténs förslag angivna tiden för anmälningsskyldighetens fullgörande icke finge göras för kort utan borde omfatta minst en månad från den dag då förordningen trädde i kraft.

Departementschefen. Den nya lagstiftningen om försäljningsskatt torde böra träda i kraft den 1 juli 1948. I departementsförslaget har i övrigt icke upptagits annan övergångsbestämmelse än den föreskrift om anmälningsskyldighet som i kommitténs förslag återfinnes i första momentet. Denna anmälningsskyldighet skall enligt departementsförslaget fullgöras senast den 10 juli 1948. Med hänsyn till att förordningen, därest den av riksdagen antages, kommer att vara utfärdad i god tid före ikraftträdandet, synes en längre anmälningstid icke erforderlig.

Varuförteckningen.

Generaltullstyrelsen har anført.

Förteckningen över varor, för vilka försäljningsskatt skall erläggas, upptager bland annat oinfattade pärlor, koraller och ädelstenar (statistiskt nr

1326: 2). Dessa varor hava sedan lång tid tillbaka varit fria från tull. Denna tullfrihet torde äga samband med svårigheterna för tullverket att förhindra olaga införsel av så små föremål, som nämnda varor i allmänhet utgöra, något som redan år 1919 påpekades av bevillningsutskottet i dess avstyrkande yttrande över Kungl. Maj:ts proposition nr 251 med förslag till förordning om utgörande av en särskild stämpelavgift i vissa fall vid köp, byte eller införsel till riket av pärlor med flera lyxvaror. Bevillningsutskottet erinrade nämligen då om att tullfriheten icke syntes kunna hava någon annan grund än den insedda omöjligheten att åstadkomma effektiv kontroll. Liknande svårigheter göra sig självfallet gällande, då fråga är om uttagande av annan skatt än tull. Genom begränsningen i möjligheterna att på effektivt sätt kontrollera ifrågavarande beskattning vid införsel kan det finansiella resultatet av beskattningen befaras komma att i hög grad äventyras. Styrelsen ställer sig därför tveksam beträffande lämpligheten av en beskattning av dessa varor.

Därest likväl en beskattning av de ifrågakomna varorna anses böra komma till stånd, vill styrelsen framhålla, att enligt en i tulltaxan intagen anmärkning efter statistiskt nr 2064, som omfattar bijouterivaror av annat ämne än guld, silver eller platina, till detta nummer eljest hänförliga varor av äkta pärlor, äkta koraller eller ädelstenar skola tulltaxeras enligt statistiskt nr 1326: 2. Styrelsen, som förutsätter, att jämväl varor, vilka på grund av nämnda anmärkning bliva hänförliga till statistiskt nr 1326: 2, äro avsedda att skattebeläggas, vill i så fall föreslå, att förteckningens varubeskrivning på det sätt kompletteras, att detta förhållande otvetydigt framgår, förslagsvis genom att till varubeskrivningen vid statistiskt nr 1326: 2 fogas följande tillägg:

ävensom bijouterivaror av äkta pärlor, äkta koraller eller ädelstenar, vilka på grund av anmärkning efter statistiskt nr 2064 bliva hänförliga till statistiskt nr 1326: 2.

Departementschefen. Det av generaltullstyrelsen föreslagna tillägget till varuförteckningen har upptagits i departementsförslaget. I övrigt avviker denna förteckning från kommitténs förslag endast såvitt angår de i anmärkningen till varuförteckningen redovisade undantagen. Nämnda anmärkning har, på sätt förut anförts, jämkats i enlighet med vad kontrollstyrelsen föreslagit i sitt remissyttrande över kommittébetänkandet.

Förslaget till förordning om slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten.

1 §.

Generaltullstyrelsen har anfört, att 1 § — liksom rubriken — borde utformas på sådant sätt, att därav tydligt framginge att förordningen innebure en slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten. Den av kommittén föreslagna formuleringen kunde giva intryck av att skatten i fråga till viss del fortfarande skulle kvarstå.

Departementschefen. I 1 § i departementsförslaget har tidpunkten för omsättningsskattens avveckling angivits till månadskiftet juni—juli 1948. I övrigt har förevarande paragraf avfattats i huvudsaklig överensstämmelse

med vad kommittén föreslagit. Generaltullstyrelsens erinran mot förslaget i denna del har tillgodosetts genom ändring av rubriken till författningen.

2—9 §§.

Kommittén har anfört, att vid avvecklingen av den kvarvarande allmänna omsättningsskatten uppkomme liknande problem, som föreläge vid avvecklingen av den allmänna femprocentiga skatten, nämligen frågor om beskattning av utestående fordringar samt om vederlag för vissa leveransavtal. Beträffande beskattningen av utestående fordringar syntes bestämmelser härom lämpligen kunna utformas i nära överensstämmelse med de i förordningen den 20 december 1946, nr 767, meddelade stadgandena angående den femprocentiga omsättningsskattens avveckling. Skatt borde sålunda utgå, om skattepliktig vara levererats före utgången av juni månad 1947, även om betalningen skulle inflyta först därefter. Hade varan icke levererats före nämnda tidpunkt, men hade enligt dessförinnan ingånget avtal skatt inräknats i priset, hade den skattskyldige att antingen nedsätta priset eller inbetala skatten. Uppgift om beloppet av de vid tiden för skattens avskaffande utestående fordringarna borde, för underlättande av den efterföljande kontrollen, lämnas snarast möjligt efter den 30 juni 1947, lämpligen senast den 20 juli 1947. Fordringsbelopp, som kunde antagas icke komma att inflyta, borde givetvis få avdragas, varvid utredning härom borde förebringas av den skattskyldige. Skatten borde kunna inbetalas samtidigt med uppgiftens avlämnande, därest skattskyldig med hänsyn till beloppets ringhet eller eljest så önskade. I andra fall åter syntes lämpligt, att skatten inbetalades under en viss övergångstid, under vilken en betydande del av fordringarna kunde antagas komma att inflyta. Efter denna tid borde slutavräkning ske och resterande skatt, vilken hänförde sig till ännu utestående fordringar, inbetalas. Vid den femprocentiga omsättningsskattens avveckling fastställdes tiden för denna slutavräkning till sex månader efter skattens upphörande. Då det syntes angeläget, att en slutlig taxering till omsättningsskatt skedde under år 1947, borde denna tid avkortas till fyra månader. I enlighet härmed skulle vid utgången av oktober 1947 alltjämt utestående fordringar medtagas i redovisningen för influtna belopp under samma månad. Ett avdrag med fyra procent såsom räntegottgörelse syntes i likhet med vad som gällde vid avvecklingen av den femprocentiga skatten böra medgivas, därest de kvarvarande fordringarna redovisades på angivet sätt. Möjlighet till visst uppskov med inbetalningen — därvid förenämnda procentavdrag icke borde få åtnjutas — borde ock kunna medgivas i likhet med vad förut gällt. Uppskovsmöjligheten syntes få betydelse huvudsakligen för bilbranschen, där avbetalningskontrakt på längre tid förekomme.

I fråga om 6 § i kommitténs förslag har *länsstyrelsen i Kristianstads län m. fl.* framhållit, att i nämnda paragraf borde intagas en uttrycklig föreskrift därom, att uppgifterna angående utestående fordringar vid tiden för

skattens upphörande skulle lämnas å blankett enligt formulär som fastställts av Kungl. Maj:t.

Beträffande 8 § andra stycket har *Sveriges köpmannaförbund* understrukt, att länsstyrelserna icke borde bestämma anståndet enligt nämnda paragraf alltför snävt; då det här gällde fordringar i vilka skatten inginge med så stor del som 20 procent och då det ofta gällde fordringar, som skulle betalas på lång sikt, vore det uppenbart, att kraven på synnerliga skäl icke finge ställas alltför höga. En modifiering av bestämmelsen vore därför påkallad.

Departementschefen. De i 2—9 §§ i departementsförslaget upptagna bestämmelserna överensstämmer i sak med avvecklingsreglerna i 2—9 §§ förordningen den 20 december 1946 (nr 767) om avveckling av den allmänna omsättningsskatten, i vad den utgår efter en skattesats av fem procent. Bestämmelser av enahanda innehåll funnos upptagna jämväl i det förslag till förordning om avveckling av den allmänna omsättningsskatten för vissa motorfordon, som framlades i propositionen nr 249 till 1947 års riksdagen men som icke antogs av riksdagen.

Uppgift, som avses i 6 §, bör avfattas å blankett enligt formulär, som fastställts av Kungl. Maj:t. Då fastställelse å detta formulär kan meddelas med stöd av 17 §, torde någon särskild föreskrift härom i 6 § icke vara erforderlig.

Såsom *Sveriges köpmannaförbund* framhållit må enligt kommitténs förslag länsstyrelsen medgiva utsträckning av anståndstiden enligt 8 § endast om synnerliga skäl därtill äro. Med hänsyn till önskvärdheten att snarast möjligt få skatten helt avvecklade bör det endast i undantagsfall ifrågakomma, att anståndstiden förlänges. Jag kan därför icke förorda någon upp- mjukning av kommitténs förslag i förevarande hänseende.

10—13 §§.

I fråga om beskattningen av inneliggande varulager har *kommittén* anfört, att inom tre av de branscher, som berörts av den skärpta omsättningsskatten, nämligen grammofon-, guldsmeds- och mattbranscherna, hade kommittén föreslagit, att beskattningen skulle bibehållas, ehuru i delvis annan utformning. Ett utmärkande drag för den nya skatteformen vore, att skattskyldigheten begränsats till större företag och specialaffärer. De företag, som tidigare jämte den vanliga omsättningsskatten redovisat skärpt omsättningsskatt för viss försäljning i mindre omfattning av med dylik skatt belagda varor, komme icke att kvarstå såsom skattskyldiga utan hade i stället att erlagga skatt vid sina inköp av försäljningsskattepliktiga varor. De lager av med skärpt omsättningsskatt belagda varor, som funnes hos företagare, som icke komme att i fortsättningen bliva skattskyldiga, borde icke undgå beskattning enbart av den anledningen att skatten av tekniska skäl omlades. Några praktiska svårigheter att uttaga dylik skatt kunde icke sägas föreligga. Anmärkas finge, att en lagerbeskattning inom nämnda branscher

icke endast tedde sig befogad ur rättvisesynpunkt utan måhända även vore nödvändig ur den synpunkten, att större företag, som eljest skolat registrera sig som skattskyldiga, skulle kunna finna det med sin fördel förenligt att uppskjuta sin registrering, tills de ineliggande lagren — skattefritt — försålt. För *grammofonbranschen* kunde antalet företag, som skulle beröras av lagerskatten, beräknas till omkring 500 musik- och radioaffärer, var till komme ett mindre antal varuhus samt ett obestämt antal lantaffärer, pappershandlare m. fl., vilka i ringa omfattning försålde grammofoner och grammofonskivor. Den 1 juli vore den tidpunkt på året, då lagren vore som minst. Därest ett halvt års omsättning antoges ineliggande i lager — mera behövde man endast undantagsvis räkna med — skulle lagerskatten för varje skattskyldig kunna uppgå till högst hälften av den föreslagna minimiskatten eller till högst 3 000 kronor. I regel måste det dock röra sig om avsevärt lägre belopp. En redovisning av lagerskatten inom sex månader syntes vara tillfyllest för normala fall. Länsstyrelserna borde givas möjlighet att medgiva uppskov med inbetalningen i vissa fall. För *guldsmedsbranschen* skulle endast företag med obetydlig omsättning av skattepliktiga varor komma att icke bli skattskyldiga. Det kunde emellertid med hänsyn bland annat till de speciella föreskrifter beträffande bokföring, som beräknades bli erforderliga, tänkas, att även företag med något större omsättning komme att föredraga att icke registrera sig utan i stället erlagga skatt vid sina inköp. En redovisningstid av sex månader syntes vara fullt tillräcklig även beträffande lagerskatten å guldsmedsvaror. För *mattbranschen* komme lagerbeskattningen i huvudsak att avse möbelaffärer, som i mindre utsträckning handlade med skattepliktiga mattor. Omsättnings hastigheten på mattor kunde givetvis ofta vara ganska ringa. I de smärre detaljisternas lager funnes för närvarande i regel icke större antal mattor än som motsvarade i runt tal ett halvt års omsättning. Skatten å de vid utgången av juni 1947 ineliggande lagren överstege därför sällan halva minimiskatten. En inbetalning av skatten under en tid av sex månader syntes icke vara nämnvärt betungande. I likhet med vad som förordats beträffande grammofonbranschen borde emellertid uppskov kunna beviljas av vederbörande länsstyrelse. Lagerskatten borde utformas enligt samma grunder som den skärpta omsättningsskatten. Den borde sålunda utgå med tjuugo procent av lagervärdet, beräknat efter konsumentpriser. Redovisningen borde handhavas av länsstyrelserna, hos vilka de skattskyldiga vore registrerade. Då vidare länsstyrelserna skulle taga befattning med beskattningen av utestående fordringar beträffande dessa skattskyldiga, vore en dylik anordning ändamålsenlig. Bestämmelserna om lagerbeskattningen borde lämpligen kunna utformas i nära anslutning till de förordade bestämmelserna om beskattning av utestående fordringar.

Länsstyrelsen i Kristianstads län har förklarar sig tillstyrka vad kommittén anfört beträffande utformningen av lagerskatten.

Centrala omsättningskattenämnden har anfört följande.

Nämnden vill ifrågasätta om icke de föreslagna bestämmelserna om skatt å ineliggande lager i visst avseende kunna medföra alltför stränga konsekvenser för de skattskyldiga. Lagerskatt skall enligt förslaget 10 § erläggas av rörelseidkare, som icke enligt förordningen om försäljningsskatt är registrerad såsom säljare av skattepliktig vara. I övergångsbestämmelserna till sistnämnda förordning har föreslagits, att anmälan om registrering skall fullgöras senast fem dagar efter förordningens ikraftträdande. Försummar yrkesmässig säljare av skattepliktig vara, som i 7 § andra stycket förslaget till förordning om försäljningsskatt avses, på grund av okunnighet om de nya författningarnas innebörd eller av annan anledning att senast sagda dag göra anmälan om registrering, inträder sålunda för honom ovillkorlig skyldighet att erlægga skatt å ineliggande lager av skattepliktiga varor. Då i förslaget icke upptagits någon bestämmelse om rätt för registrerad säljare att vid redovisning av försäljningsskatt åtnjuta avdrag för tidigare erlagd skatt å ineliggande lager, har säljare, som försummat att i rätt tid göra anmälan om registrering, att antingen för framtiden avstå från förmånen att såsom registrerad säljare åtnjuta uppskov med försäljningsskattens erläggande intill dess varan avyttrats till konsumenten eller också att två gånger erlægga skatt för de varor, som vid tiden för registreringen finnas i lager. De obilliga resultat, vartill de föreslagna bestämmelserna om lagerskatt enligt vad nu anförts kunna leda, torde — därest desamma icke kunna helt undvikas genom införande av en bestämmelse om rätt för säljare att efter registrering göra avdrag för erlagd skatt å ineliggande lager — i viss mån kunna mildras genom att samtliga nu skattskyldiga säljare av varor, som enligt förslaget till förordning om försäljningsskatt äro skattepliktiga, i god tid före författningarnas ikraftträdande tillställas blanketter för anmälan om registrering jämte erforderliga anvisningar till dessa.

Länsstyrelsen i Stockholms län har framhållit, att till grund för den ifrågasatta lagerbeskattningen skulle den skattskyldige enligt 12 § avlämna särskild uppgift om lagervärdet. Detta förutsatte att en noggrann inventering företoges. Måhända skulle det därför vara lämpligt att särskilda föreskrifter angående inventeringen utfärdades i huvudsaklig överensstämmelse med föreskrifterna i 2—5 §§ förordningen den 14 december 1945 med särskilda bestämmelser angående inventering av varulager i samband med krigskonjunkturbeskattningens avveckling.

Länsstyrelsen i Älvsborgs län har föreslagit, att tidsfristen enligt 12 § måtte fastställas till den 20 juli under avvecklingsåret och att inbetalningen av lagerskatten skulle få ske enligt samma regler som föreslagits i 8 § andra stycket beträffande vederlagsskatten.

Sveriges köpmannaförbund har hemställt, att tiden för avgivande av uppgift enligt 12 § måtte utsträckas till minst en månad, och att anståndstiden enligt 13 § måtte förlängas till utgången av juni månad 1950.

Kooperativa förbundet har anfört, att det vore angeläget att samtliga företag, som komme att beröras av lagerbeskattningen, i god tid erhöles tydliga och klara instruktioner från myndigheterna om vad de i samband med övergången och lagerinventeringen hade att iakttaga.

Departementschefen. På sätt kommittén föreslagit bör vid avvecklingen av den skärpta omsättningsskatten en särskild lagerskatt uttagas för sådana varor, beträffande vilka omsättningsskatten omföres till försäljningsskatt. Det torde böra särskilt framhållas, att lagerskatten sålunda icke skall uttagas för samtliga varor, beträffande vilka skärpt omsättningsskatt nu utgår. Ej heller skall denna lagerbeskattning äga rum i de fall, där rörelseidkaren är registrerad såsom säljare av skattepliktig vara enligt förordningen om försäljningsskatt.

Bestämmelser om skyldigheten att erlægga lagerskatten äro upptagna i 10 § i departementsförslaget. I 11 § samma förslag angives, att lagerskatten skall utgå med 20 procent av det pris som den skattepliktiga varan antages komma att betinga vid försäljning till konsument.

Den i 12 § i kommitténs förslag angivna tiden för lämnande av uppgift om värdet å inneliggande varulager har i departementsförslaget utsträckt till den 20 juli under avvecklingsåret. Vidare ha bestämmelserna i 13 § ändrats i så måtto att den regelmässiga betalningstiden skall kunna förlängas med högst ett år.

På sätt framhållits av vissa remissinstanser böra samtliga säljare av sådana varor, som enligt förslaget om försäljningsskatt äro skattepliktiga, i god tid före författningarnas ikraftträdande tillställas blanketter för anmälan om registrering såsom skattepliktig säljare jämte anvisningar härtill. Det torde böra ankomma på kontrollstyrelsen att i samarbete med länsstyrelserna vidtaga erforderliga åtgärder härutinnan.

14—16 §§.

Kommittén har erinrat om att taxeringen till omsättningsskatt år 1947 skulle enligt 10 och 11 §§ förordningen den 20 december 1946, nr 767, omfatta den femprocentiga skatten till och med juni månad 1947 och den skärpta omsättningsskatten till och med år 1946. Då enligt kommitténs förslag omsättningsskatten i dess helhet skulle avskaffas med utgången av juni månad 1947, syntes det lämpligt, att taxeringen för år 1947 finge inbegripa all omsättningsskatt för år 1947 och sålunda bliva sluttaxering för omsättningsskatten. Med hänsyn härtill föresloges, att sista redovisningen för fordringar m. m. lämnades senast den 20 november 1947. Efter år 1947 kunde givetvis eftertaxering ifrågakomma.

Överståthållarämbetet har anfört, att då kommitténs förslag rörande taxeringen finge anses lämpligt, anledning till erinran däremot saknades.

Departementschefen. De i 14—16 §§ i departementsförslaget upptagna bestämmelserna överensstämna i huvudsak med vad kommittén i dessa hänseenden föreslagit; sådana jämkningar ha vidtagits, som erfordrats på grund av att tiden för ikraftträdandet förskjutits ett år framåt.

Ikraftträdandet.

Såsom förut anförts förordas enligt departementsförslaget att nu ifrågasvarande författning träder i kraft den 1 juli 1948.

Departementschefens hemställan.

Föredragande departementschefen hemställer, att de inom finansdepartementet upprättade förslagen till

- 1) förordning angående ändring i förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt;
- 2) förordning angående ändring i förordningen den 30 juni 1943 (nr 477) om skatt å vissa pälsvaror;
- 3) förordning om försäljningsskatt; samt
- 4) förordning om slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten måtte genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdde hemställan förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Carl Olov Sommar.

Bilaga.

Förslag

till

**förordning om ändring i vissa delar av förordningen den
25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt.**

Härigenom förordnas, *dels* att 1 §, 4 § 1 mom., 5 och 6 §§, 7 § 1 mom. samt 8 och 9 §§ förordningen den 25 maj 1941 om varuskatt skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels ock* att den till förordningen fogade förteckningen över varor, för vilka varuskatt skall erläggas, skall erhålla den ändrade lydelse, som framgår av härvid fogad bilaga.

1 §.

För vara — — — skatt (varuskatt).

Såsom skattepliktig tillverkning är att anse även omformning eller omarbetning av vara, avsedd att hållas till salu i sålunda förändrat skick. I fråga om varor, avsedda att saluhållas i särskild förpackning, såsom flaskor, tuber, burkar eller dylikt, är varans anbringande i förpackningen jämväl att anse såsom skattepliktig tillverkning.

Skatt utgår — — — eller tandläkare.

Då synnerliga skäl därtill äro, äger Kungl. Maj:t medgiva befrielse från eller återbäring av varuskatt.

4 §.

1. Tillverkning, som i 1 § första och andra styckena avses, skall stå under statens kontroll.

Kontrollen över varuskattens behöriga utgörande utövas av kontrollstyrelsen med biträde av särskilda kontrolltjänstemän. Styrelsen äger härvid fastställa den skatt, som rätteligen bör utgå.

5 §.

1. Den som ämnar bedriva tillverkning, som i 1 § första och andra styckena avses, skall därom göra skriftlig anmälan till kontrollstyrelsen minst fjorton dagar före tillverkningens påbörjande med angivande av företagets namn och belägenhet, tillverkarens fullständiga namn och postadress, det eller de varuslag, tillverkningen är avsedd att omfatta, samt dagen för dess påbörjande.

Inträder ändring — — — kontrollstyrelsen därom.

2. Önskar tillverkare göra avbrott i rörelsen, skall han i förväg göra skriftlig anmälan därom till kontrollstyrelsen. Anmälan skall om möjligt innehålla uppgift om den tid avbrottet avser; kan sådan uppgift icke lämnas, skall tillverkaren, då han ämnar återupptaga rörelsen, i förväg göra skriftlig anmälan därom till kontrollstyrelsen. Under tid, för vilken avbrott är anmält, eller, då tid för avbrottet ej angivits, innan anmälan om rörelsens återupptagande gjorts, må rörelsen icke bedrivas.

Ämnar tillverkare — — — att ske.

6 §.

Den som bedriver tillverkning, som i 1 § första och andra styckena avses, skall senast den femtonde dagen i andra månaden efter varje kalendermånads utgång eller, där kontrollstyrelsen finner skäl meddela sådan föreskrift, inom annan tid än nyss sagts, dock tidigast inom femton dagar efter varje kalendermånads utgång, eller senast inom en månad efter varje kalenderkvartals utgång, till kontrollstyrelsen insända en på tro och heder avgiven deklARATION angående beskattningsvärdet av de varor, som under kalendermånaden av honom eller för hans räkning levererats till köpare eller tagits i anspråk för vidare bearbetning. Vid deklARATIONENS avgivande må avdrag göras för värdet av varor, som

a) använts vid den tillverkning deklARATIONEN avser och som visas hava tidigare blivit påförda varuskatt;

b) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.

På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för beskattningsvärdet av varor, vilka av tillverkaren återtagits på grund av fel eller brist i godset eller vilkas försäljning förorsakat tillverkaren förlust på grund av bristande betalning från köparen.

Deklaration skall — — — trovärdiga personer.

7 §.

1. Tillverkare skall senast vid den tidpunkt, då deklARATION senast skall avlämnas, till kontrollstyrelsen genom insättning å kontrollstyrelsens postgironkonto erlagga upplupen varuskatt, uträknad på sätt i 6 § angivits.

8 §.

1. Vid införsel — — — varans beskattningsvärde.

2. Deklaration erfordras icke beträffande sådan skattepliktig vara, som avses i 3 § 2 mom. andra stycket. Beträffande sådan vara skall den skattskyldige, där tullmyndigheten å införselorten det påfordrar, avlämna skriftlig försäkran i två exemplar rörande ändamålet med införseln.

3. Skatt, som — — — beträffande skatten.

4. Deklaration eller — — — till kontrollstyrelsen.

Befinnes vid — — — skall erläggas.

Vad i — — — i detta moment.

5. På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån skattskyldig må åtnjuta restitution av skatt för varor, vilka av den utländske säljaren återtagits på grund av fel eller brist i godset.

6. För vara, — — — Maj:t bestämmer.

Skatt utgår — — — skatt restituerats.

7. Formulär till — — — kontrollstyrelsen gemensamt.

Ansvarsbestämmelser.

9 §.

Den som utan föreskriven anmälan bedriver tillverkning, som i 1 § första och andra styckena avses, eller efter anmälan om avbrott i rörelsen fortsätter rörelsen i strid mot bestämmelserna i 5 § 2 mom., straffes med dagsböter, ej under tjugu.

Den som i strid mot förbud, varom i 7 § 2 mom. sägs, förfogar över vara, straffes med dagsböter, ej under fyrtio, eller där omständigheterna äro synnerligen försvårande, med fängelse i högst sex månader.

Underlåter någon — — — trehundra kronor.

Övergångsbestämmelser.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1947, från och med vilken dag kungörelsen den 28 juni 1941 (nr 529) med vissa tillämpningsföreskrifter till förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt skall upphöra att gälla, dock att den vid förordningen fogade förteckningen över varor, för vilka varuskatt skall erläggas, skall tillämpas i dess lydelse före nämnda dag

a) beträffande marsipan, mandelmassa eller liknande massa (ur statistiskt nr 302), tills vidare intill dess Kungl. Maj:t annorledes förordnar, samt

b) beträffande putsmedel för läderarbeten eller för skodon, oavsett materialet (ur statistiskt nr 582:2 och statistiskt nr 604), ävensom beträffande puder, med undantag av ströpuder samt smink, läppstift härunder inbegripna, (ur statistiskt nr 592), tills vidare intill utgången av år 1947.

Förteckning

över

varor, för vilka varuskatt skall erläggas,

i gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning hänförliga till nedanstående statistiska nummer.

Statistiskt nr	Varuslag	Skattesats, procent av beskattningsvärdet
ur 298—302	<p>Choklad- och konfityrvaror, hänförliga till följande varugrupper:</p> <p>choklad eller ersättningsmedel härför, med tillsats av socker eller sötningsmedel;</p> <p>lakritsvaror, med tillsats av socker, sötningsmedel, kryddor eller essenser; karameller, praliner, konfekt, dragéer, kola, pastiljer, tabletter och tuggummi e. dyl.;</p> <p>käx med överdrag eller mellanlägg av choklad, socker, fruktgelé e. dyl.;</p> <p>i utformade figurer, stänger eller stycken framställda sötsaker av lakrits även utan tillsats av socker, sötningsmedel, kryddor eller essenser; av marsipan, mandelmassa och annan liknande massa; av marmelad eller ersättningsmedel härför; av glaserade eller kanderade frukter, bär och andra växtdelar eller ersättningsmedel härför;</p> <p>glass .....</p>	40
ur 302	<p>Med socker eller sötningsmedel försatta pulver och tabletter, avsedda för beredning av läskedrycker</p> <p><i>Anm.</i> Vid tillämpning av förordningen om varuskatt skola följande varor undantagas från beskattning, nämligen kakao- eller glasspulver med tillsats av socker eller sötningsmedel, s. k. fastlagsmassa, tårtor, bakelser, tebröd och liknande bakverk, ävensom färdigställda, för hushåll, restauranger eller matserveringar avsedda efterätter, helt eller delvis bestående av glass, även om varan är tillsatt, pålagd eller på annat sätt i förbindelse med choklad eller andra varuskattebelagda varor eller socker, under förutsättning att varan bevarat karaktären av tårta, bakelse etc.</p>	40
ur 587—588	Essenser och extrakter, avsedda för beredning av alkoholhaltiga drycker	75

Statistiskt nr	V a r u s l a g	Skattesats, procent av beskattnings- värdet
ur 591	Tandpulver och tandpasta	20
ur 592—593	Puder, med undantag av ströpuder, samt smink och andra preparat för hudens färgning, läppstift här- under inbegripna	40
ur 593	Nagellack, nagelpasta, nagelpolermedel, nagellackbort- tagningsmedel och andra nagelbehandlingspreparat för polering, färgning eller lackborttagning samt ögonhårskrä, ögonbrynsstift och andra liknande preparat för behandling av ögonhår och ögonbryn	40
ur 593	Parfymmer, luktvatten, badsalt och andra dylika lukt- givande preparat, nagelbandsvatten, munvatten, toalettvatten med undantag av preparatet sprit, glycerin och rosenvatten, samt hårborttagningsmedel och medel mot transpiration, ansiktslera och ansikts- skum och andra dylika till hudkräm icke hänförliga preparat för hudens vård, hårvatten, hårolja, po- mada, schamponeringsmedel samt andra preparat för hårets behandling eller vård	20

Förslag

till

**förordning angående ändrad lydelse i vissa delar av förordningen
den 30 juni 1943 (nr 477) om skatt å vissa pälsvaror.**

Härigenom förordnas *dels* att 3 § 2 mom. förordningen den 30 juni 1943 om skatt å vissa pälsvaror skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan anges, *dels ock* att den vid förordningen fogade förteckningen över pälsvaror, för vilka skatt skall erläggas jämlikt 3 § 1 mom. nyssnämnda förordning, skall erhålla den ändrade lydelse, som framgår av härvid fogad bilaga.

3 §.

2. För vara, som införes till riket, utgår skatten med *tjugu* procent av varans värde, beräknat enligt 4 § tulltaxeförordningen med tillägg av den tull, som enligt tulltaxan och gällande bestämmelser om tilläggstull belöper å varan; dock att beträffande beredda lösa skinn av räv skatten skall utgå med minst det belopp, som enligt 1 mom. utgår vid beredning inom riket.

Denna förordning träder i kraft den _____ .

_____

Förteckning

över

pälsskinn, för vilka skatt skall erläggas jämlikt 3 § 1 mom. förordningen
om skatt å vissa pälsvaror,

i gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning upptagna under nr 678—681.

V a r u s l a g	Skattesats, kr. per styck
Pälsskinn, beredda, lösa, av:	
apa	1: —
björn,	
isbjörn	25: —
tvättbjörn (sjubb)	2: —
annan	15: —
ekorrddjur,	
murmel	1: 50
petschaniky	0: 40
andra, såsom burunduk, ekorre och susliki	0: 25
får,	
breitschwanz och persian	6: —
metis och sydvästpersian	3: 50
astrakan, bessarab, indiskt lamm, koweit, krimmer, s. k. salz- felle, schiraz och svensk karakul	1: 50
annat får,	
mindre skinn, intill 2 700 kvadratcentimeter, s. k. »schma- schen»	0: 40
större skinn	1: 25
get,	
killing och yemenkid	0: 40
annan	1: 50
gnagare — andra än ekorrddjur —	
bäver och chinchilla, äkta	15: —
sumpbäver (nutria)	3: 50
bisam,	
nordlig	1: —
sydlig	0: 75
hare, kanin och viscacha (eldslandsbisam)	0: 40
lämmel och marsvin	0: 10
andra, såsom hamster	0: 15
giraff	20: —
hjorddjur,	
älg	5: —
antilop, gasell och rådjur	1: —
andra, såsom hjort och ren	2: —

V a r u s l a g	Skattesats, kr. per styck
hunddjur,	
blå-, platina-, silver-, svart- och viträv samt s. k. whiteface	10: —
annan räva	3: —
varg	5: —
andra, såsom hund, hyena och schakal	1: 50
hästdjur,	
zebra	15: —
andra, såsom föl och häst	5: —
katt- och sibetdjur,	
lejon, leopard och tiger	25: —
jaguar, lodjur, puma och snöleopard	15: —
gepard, ozelot och serval	7: —
huskatt	0: 60
andra, såsom leopardkatt, lokatt, ozelotkatt, servalkatt, sibetkatt, tigerkatt och vildkatt	1: 50
lamadjur, såsom guanaco och vikunja (vicuma)	1: —
mullvad	0: 10
mårddjur,	
havsutter (kamtschatkabäver)	300: —
utter, virginsk och annan	11: —
sobel	50: —
fiskarmård (virginsk iller) och skogsmård	15: —
jäv	15: —
japansk mård och stenmård	7: —
flodiller och mink (närt)	5: —
sibirisk flodiller (kolinsky)	2: —
stinkdjur (skunk),	
nordamerikanska	0: 75
sydamerikanska	0: 40
andra, såsom grävling, hermelin, iller, vessla (lasky) phami och pervitsky	1: 50
nötkreatur,	
kalv	2: 50
andra	7: —
pungdjur,	
känguru och vallaby	2: —
opossum,	
australisk	1: 50
nordamerikansk	0: 75
ringtail	0: 60
sydamerikansk	0: 40
andra, såsom vombat	0: 75
säldjur,	
sjöbjörn (äkta säl)	15: —
andra (inbegripet blueback och whitecoat)	4: —
vildsvin	3: —
s. k. pannor, lösa, av hästdjur och nötkreatur	0: 10
s. k. ben, lösa, av hästdjur, nötkreatur, ren och älg	0: 05

Förslag
till
förordning om försäljningskatt.

Härigenom förordnas som följer.

Skattskyldighetens omfattning m. m.

1 §.

För vara, som är upptagen i en vid denna förordning fogad förteckning, skall enligt vad nedan sägs till staten erläggas särskild skatt (försäljningskatt), i fall då varan

- a) av registrerad säljare försäljes till annan än registrerad säljare;
- b) av registrerad säljare uttages från rörelse för annat ändamål än försäljning;
- c) ingår i registrerad säljares lager vid tidpunkt för registrerings upphörande;
- d) av annan än registrerad säljare införes till riket;
- e) av icke registrerad säljare i fall, som i 4 § 1 punkten d) sägs, försäljes till konsument.

Beträffande skatt i vissa fall för vara, som försäljes av icke registrerad säljare, är särskilt stadgat i 11 § 2 punkten.

Med registrerad säljare förstås i denna förordning den som på sätt nedan i 7 § stadgas är registrerad såsom säljare av skattepliktig vara.

Vid försäljning inträder skattskyldighet, då vara levereras till köpare.

2 §.

Kontrollen över skattens behöriga utgörande utövas i den ordning nedan sägs beträffande skattepliktig försäljning av kontrollstyrelsen och beträffande skattepliktig införsel av generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen gemensamt.

3 §.

Skatten skall erläggas

- a) vid försäljning: av säljaren;
- b) vid uttag, som i 1 § första stycket b) sägs: av rörelseidkaren;
- c) vid registrerings upphörande, som i 1 § första stycket c) sägs: av rörelseidkaren;
- d) vid införsel till riket, som i 1 § första stycket d) sägs: av den för vars räkning införseln äger rum.

Vid försäljning i kommission anses kommissionären såsom säljare. Vid försäljning å auktion skall dock icke auktionsförrättaren i denna sin egenkap anses såsom säljare, såvida han icke jämväl annorledes än å auktion driver handel med sådana varor, som försäljas å auktionen.

4 §.

1. Skatten utgår, utom i fall, som nedan i 2 punkten sägs, med det procenttal av varans beskattningsvärde eller det belopp för varuenhet, som anges i den vid förordningen fogade förteckningen. Skatt skall dock, för kalenderår räknat, av den som, på sätt i 7 § tredje stycket stadgas, är registrerad såsom säljare med skattepliktig försäljning erläggas med lägst 600 kronor, där den skattskyldige bedriver försäljning av guldsmedsarbeten m. m. eller av andra skattepliktiga varor av uteslutande egen tillverkning, samt med lägst 6 000 kronor, där den skattskyldige bedriver annan försäljning (minimiskatt). Har säljare varit registrerad för skattepliktig försäljning allenast viss del av kalenderår, skall minimiskatt utgöra 50 respektive 500 kronor för varje kalendermånad, varunder säljaren varit registrerad.

Varans beskattningsvärde utgör

a) där ej annat följer av vad nedan under b), c) och d) stadgas: det *försäljningsvärde*, som av skattskyldig åsättes vara såsom försäljningspris till konsument, eller, efter särskilt medgivande av kontrollstyrelsen, det vid försäljning till konsument avtalade vederlaget;

b) vid försäljning å auktion: *vederlaget*;

c) vid införsel till riket av vara för annat ändamål än försäljning: *varans värde* beräknat enligt 4 § tulltaxeförordningen jämte den å varan belöpande tullen, med tillägg av tjugufem procent av det sålunda framkomna beloppet;

d) vid försäljning, som av icke registrerad säljare yrkesmässigt verkställes till konsument till högre pris än som åsatts varan såsom försäljningspris till konsument vid säljarens inköp från registrerad säljare: *belopp motsvarande skillnaden mellan ifrågavarande försäljningspris*.

2. Vid av annan än registrerad säljare företagen införsel till riket av mator utgår skatten med belopp, som i den till förordningen fogade förteckningen angivas.

3. Det ankommer på kontrollstyrelsen samt beträffande vara, som påföres skatt vid införsel till riket, generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen gemensamt att meddela närmare anvisningar rörande tillämpningen av bestämmelserna i denna paragraf.

5 §.

Då synnerliga skäl därtill äro, äger Kungl. Maj:t medgiva befrielse från eller återbäring av skatt.

Bestämmelser avseende försäljning inom riket.

6 §.

1. Kontrollstyrelsen äger vid utövande av kontrollen över skattens behöriga utgörande fastställa den skatt, som rätteligen bör utgå.

2. Registrerad säljare är pliktig att ordna sin bokföring på sådant sätt, att den enligt kontrollstyrelsens beprövande möjliggör kontroll över tillverkning, inköp och försäljning, samt att vid anfordran tillhandahålla kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman sina handelsböcker med tillhörande handlingar.

3. Registrerad skattskyldig säljare skall ställa sig till efterrättelse de särskilda föreskrifter, som kontrollstyrelsen för erhållande av en betryggande kontroll över skattens behöriga utgörande meddelar, ävensom de anvisning-

ar, kontrolltjänsteman i enlighet med kontrollstyrelsens föreskrifter kan komma att lämna.

4. Den, som utan att vara registrerad säljare, bedriver tillverkning eller försäljning av skattepliktig vara, är skyldig att på anfordran lämna sådana upplysningar om sin rörelse, som kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman finner erforderliga för skattekontrollen, ävensom ordna sin bokföring på sätt kontrollstyrelsen finner erforderligt. Uppgiftsskyldighet åligger ock den, som idkar handel med vara, vilken användes för framställning av skattepliktig vara.

5. Registrerad säljare ävensom annan, som bedriver tillverkning eller försäljning av skattepliktig vara eller vara, som kontrollstyrelsen förmodar vara skattepliktig, skall för kontrollen utan ersättning tillhandahålla erforderliga prov å varan samt i förekommande fall beskrivning över densamma ävensom ställa för kontrollen nödiga hjälpmedel till förfogande och lämna behöfvlig handräckning. Såsom prov tillhandahållen vara skall efter verkställd undersökning snarast återställas.

6. Kontrolltjänsteman äger påfordra att när som helst erhålla tillträde till samtliga lokaler, som användas för tillverkning, lagerhållning eller försäljning av skattepliktiga varor.

7 §.

Den som ämnar bedriva yrkesmässig försäljning av skattepliktig vara av egen tillverkning eller av skattepliktig begagnad vara skall därom göra skriftlig anmälan till kontrollstyrelsen minst fjorton dagar före försäljningens påbörjande med angivande av företagens namn och belägenhet, säljarens fullständiga namn och postadress samt dagen för försäljningens påbörjande. I anmälan skall särskilt uppgivas, huruvida säljaren ämnar bedriva försäljning helt eller delvis till konsument eller icke registrerad säljare (*skattepliktig försäljning*) eller försäljning allenast till registrerad säljare (*skattefri försäljning*). Grammfonskiva skall anses vara av säljares tillverkning där säljaren verkställt inspelningen av densamma.

Annan yrkesmässig säljare av skattepliktig vara än som i första stycket avses äger, om han så önskar, hos kontrollstyrelsen göra anmälan som där sägs.

Har anmälan gjorts, skall kontrollstyrelsen, där ej hinder för rörelsens utövande föreligger, registrera säljaren såsom säljare av skattepliktig vara och meddela bevis därom. I beviset skall särskilt angivas, huruvida säljare registrerats såsom säljare med skattepliktig försäljning eller såsom säljare med skattefri försäljning.

Innan registrering skett, må försäljning, som i första stycket avses, icke bedrivas, dock att den, som övertagit av annan bedriven rörelse, må, därest anmälan göres inom fjorton dagar efter övertagandet, fortsätta rörelsen till dess kontrollstyrelsen meddelar beslut i anledning därav. Skattepliktig försäljning må icke bedrivas av säljare, vilken registrerats såsom säljare med skattefri försäljning.

Inträder ändring i förhållande, varom uppgift lämnats i anmälan, skall den skattskyldige inom åtta dagar underrätta kontrollstyrelsen därom.

8 §.

Skattskyldig skall senast den femtonde dagen i andra månaden efter varje kalendermånads utgång eller, där kontrollstyrelsen finner skäl meddela sådan föreskrift, inom annan tid än nyss sagts, dock tidigast inom femton dagar efter varje kalendermånads utgång eller senast inom en månad efter varje kalenderkvartals utgång, till kontrollstyrelsen insända en på tro och

heder avgiven deklARATION angående beskattningsvärdet av sin skattepliktiga försäljning och sina skattepliktiga uttag samt å beskattningsvärdet uträknad skatt för kalendermånaden eller kalenderkvartalet. I deklARATIONEN må å det sammanlagda beskattningsvärdet för den skattepliktiga försäljningen avdrag göras för beskattningsvärdet av sådana i skattepliktig försäljning ingående varor, som

a) återtagits av säljaren eller

b) enligt bevis av tullmyndighet utförts ur riket eller till svensk frihamn.

På särskild prövning av kontrollstyrelsen ankommer, huruvida och i vad mån avdrag jämväl må göras för beskattningsvärdet av varor, vilkas försäljning förorsakat den skattskyldige förlust på grund av bristande betalning från köparen.

9 §.

1. Skattskyldig skall vid den tidpunkt, då deklARATION senast skall avlämnas, till kontrollstyrelsen genom insättning å kontrollstyrelsens postgirokonto erlægga upplupen skatt, uträknad på sätt i 8 § angivits.

2. Erlägges icke skatten inom föreskriven tid, må kontrollstyrelsen meddela den skattskyldige förbud tills vidare, till dess skatten guldits, att förfoga över skattepliktig vara.

3. Skattskyldig är pliktig att, då kontrollstyrelsen det påfordrar, hos styrelsen ställa säkerhet för skattens behöriga erläggande till belopp, som styrelsen finner erforderligt.

Ställes ej vid anfordran sådan säkerhet, skall vad i 2 punkten sägs äga motsvarande tillämpning.

4. Försummar någon att inbetala skatt, som det enligt denna förordning åligger honom att erlægga, må skatten på framställning av kontrollstyrelsen omedelbart utmätas med det belopp, vartill kontrollstyrelsen efter verkställd undersökning fastställer densamma.

Bestämmelser avseende införsel till riket.

10 §.

1. Vid av annan än registrerad säljare företagen införsel till riket av skattepliktig vara skall den skattskyldige, där ej annat nedan stadgas, i samband med tulltaxeringen av varan till tullmyndigheten i införselorten i två exemplar avlämna en på tro och heder avgiven deklARATION angående varans beskattningsvärde.

2. DeklARATION erfordras icke beträffande sådan skattepliktig vara, som avses i 4 § 1 punkten andra stycket c). Beträffande sådan vara skall den skattskyldige, där tullmyndigheten å införselorten det påfordrar, avlämna skriftlig försäkran i två exemplar rörande ändamålet med införseln.

3. Skatt, som enligt avgiven deklARATION eller enligt av tullmyndigheten verkställd uträkning belöper å införd vara, skall erläggas till tullverket samtidigt med tullen. Vad i fråga om tull finnes stadgat rörande betalningsansånd, ställande av säkerhet samt påföljd för fördröjd eller utebliven betalning skall äga motsvarande tillämpning beträffande skatten.

4. DeklARATION eller försäkran, varom ovan förmäles, skall slutligt granskas av kontrollstyrelsen och skall för sådant ändamål det ena exemplaret av handlingen av tullmyndigheten översändas till kontrollstyrelsen.

Befinnes vid granskningen, att skatt påförts med för lågt belopp, skall kontrollstyrelsen påföra den skattskyldige felande skatt samt bestämma och meddela den skattskyldige tid, inom vilken sådan skatt skall erläggas.

Vad i 6 § 2—6 punkterna samt 9 § 2 och 4 punkterna är stadgat skall äga motsvarande tillämpning i fråga om skattskyldig, som avses i denna punkt.

5. För vara, som införts till riket men sedermera utförts ur riket eller till svensk frihamn, må åtnjutas restitution av skatt i den ordning och omfattning, Kungl. Maj:t bestämmer.

Skatt utgår icke för vara, som införes under sådana omständigheter, att tullfrihet för densamma åtnjutes. Dock föreligger skattskyldighet vid återinförel av vara, för vilken skatt icke erlagts eller för vilken erlagd skatt restituerats.

6. Tullmyndighet åligger att till kontrollstyrelsen lämna uppgift angående den införel till riket av skattepliktig vara, som företages av registrerad säljare.

7. Formulär till deklaration, försäkran och uppgift, varom ovan förmäles, fastställas av generaltullstyrelsen och kontrollstyrelsen gemensamt.

Ansvarsbestämmelser m. m.

11 §.

1. Den som i strid mot 7 § fjärde stycket idkar försäljning av skattepliktig vara straffes med dagsböter, ej under tjugu.

Den som i strid mot förbud, varom i 9 § 2 punkten stadgas, förfogar över vara, straffes med dagsböter, ej under fyrtio, eller, där omständigheterna äro synnerligen försvårande, med fängelse i högst sex månader.

Underlåter någon i andra fall än nu sagts att fullgöra vad honom åligger enligt denna förordning eller med stöd av densamma meddelade föreskrifter, straffes med böter, högst trehundra kronor.

2. Den som i strid mot 7 § fjärde stycket idkar skattepliktig försäljning av skattepliktig vara skall av kontrollstyrelsen förpliktas utgiva skatt, som skolat utgå, därest han varit registrerad hos kontrollstyrelsen såsom säljare med skattepliktig försäljning.

12 §.

Kontrollstyrelsen må vid vite förelägga skattskyldig att fullgöra vad honom åligger enligt denna förordning eller med stöd av densamma meddelade föreskrifter.

13 §.

Om ansvar i vissa fall för den, som i deklaration eller försäkran lämnat oriktig uppgift, stadgas i skattestrafflagen.

14 §.

Den som har eller haft att taga befattning med kontroll enligt denna förordning må ej i vidare mån än hans tjänsteutövning fordrar yppa affärsförhållande, varom han därvid erhållit kännedom. Tjänsteman, som häremot bryter, vare underkastad ansvar såsom för tjänstefel. Gör annan än tjänsteman sig skyldig till förseelse, som nu sagts, straffes med dagsböter.

15 §.

Polismyndighet åligger att tillhandagå kontrollstyrelsen eller kontrolltjänsteman med begärd upplysning om person eller företag, som kan antagas bedriva i denna förordning avsedd försäljning.

16 §.

Av rörelseidkare begången förseelse, som i 11 § avses, åtalas vid allmän underrätt i den ort, där rörelsen bedrivs.

17 §.

Förseelse, som avses i 11 § första punkten tredje stycket, må av allmän åklagare åtalas allenast efter angivelse av kontrollstyrelsen.

Böter och viten, som utdömas enligt denna förordning, tillfalla kronan.

18 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda för tillämpningen av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Övergångsbestämmelser.

Denna förordning träder i kraft den

Härvid skall iakttagas:

1. Där i förordningen avsedd försäljning bedrivs vid tiden för förordningens ikraftträdande, skall, utom i fall som nedan i 2 punkten avses, i 7 § föreskriven anmälningsskyldighet fullgöras senast den 5 juli 1947.

2. Säljare av begagnade varor, som i den vid förordningen fogade förteckningen upptagits under statistiska numren 1323—1325 och 1326: 2, äger intill utgången av år 1947 utan iakttagande av den i 7 § stadgade anmälningsskyldigheten verkställa försäljning av vid utgången av juni månad 1947 inneliggande lager av sådana varor.

3. Minimiskatt, som i 4 § 1 punkten avses, skall för år 1947 utgöra 300 kronor, där den skattskyldige bedriver försäljning av guldsmedsarbeten m. m. eller försäljning av andra varor av uteslutande egen tillverkning, samt 3 000 kronor, där den skattskyldige bedriver annan försäljning.

Förteckning

över

varor, för vilka försäljningsskatt skall erläggas,

i gällande tulltaxa med statistisk varuförteckning upptagna under nedanstående statistiska nummer.

Statistiskt nr	Varuslag	Skatt, som i 4 § 1 punkten avses		Skatt, som i 4 § 2 punkten avses, kronor för 100 kilogram
		procent av beskattningsvärdet	kronor för varu-enhet	
999, 1000	Mattor, ej särskilt nämnda, även försedda med sömnadsarbete eller fransar: innehållande <i>silke</i>	20		10 000: —
ur 1001	helt eller delvis av <i>ull</i> eller <i>andra djurhår</i> , utan inblandning av <i>silke</i> , knutna:			
	med högst 250 knutar på en längd av 1 m, dock icke där antalet knutar per kvadratmeter uppgår till högst 25 000	20		1 000: —
1002: 1	med mer än 250 men ej mer än 450 knutar på en längd av 1 m	20		2 000: —
1002: 2	med mer än 450 knutar på en längd av 1 m	20		4 000: —
1323—1325	Arbeten av guld, silver eller platina, även med infattade pärlor eller stenar, ej utgörande artiklar, avsedda för tekniskt bruk, eller plåt, rör och tråd	20		
1326: 2	Pärlor och koraller, äkta, oinfattade samt ädelstenar, oinfattade, även konstgjorda, andra än industridiamanter	20		
ur 1885: 2	Grammofonverk, ingående i radiogrammofoner	20		
ur 1992: 1	Grammofoner och grammofonverk	20		
ur 1992: 2	Färdiga grammofonskivor; med diameter ej överstigande 25 cm		0: 75	
ur 1992: 2	Färdiga grammofonskivor, med diameter överstigande 25 cm		1: 25	
	<i>Anm.</i> Skatt skall ej utgå för färdiga grammofonskivor med allenast intalad text avsedda för undervisningsändamål eller för färdiga grammofonskivor, framställda i endast ett exemplar; mattor, grammofonverk, grammofoner och färdiga grammofonskivor, vilka vid tidigare tillfälle inom riket varit föremål för försäljning till konsument.			

Förslag

till

förordning om avveckling av den allmänna omsättningsskatten, i vad den utgår efter en skattesats av tjuugu procent, m. m.

Häri genom förordnas som följer.

Tidpunkt för den allmänna omsättningsskattens upphörande.

1 §.

Allmän omsättningsskatt skall, såvitt avser vara, för vilken skatt enligt vad därom särskilt är stadgat utgår efter högre skattesats än fem procent av den skattepliktiga omsättningen (skärpt omsättningsskatt), så ock beträffande personautomobiler samt tyngre motorcyklar och sidvagnar till motorcyklar, icke uttagas vid försäljning, arbetsprestation eller uthyrning, varom avtal slutes efter den 30 juni 1947, eller vid uttag av vara från rörelse eller vid import, som sker efter nämnda dag.

Skatt å icke influtna vederlag m. m.

2 §.

1 mom. Vid avtal om försäljning, arbetsprestation eller uthyrning, som slutits före utgången av juni månad 1947 och där vederlaget enligt hittills gällande bestämmelser utgör skattepliktig omsättning, skall, där avtalet av den skattskyldige fullgjorts före ovannämnda tidpunkt, allmän omsättningsskatt utgå även om vederlaget icke kommer den skattskyldige till godo förrän efter samma tidpunkt.

2 mom. Allmän omsättningsskatt skall jämväl utgå då fråga är om sådant i 1 mom. omförmält avtal, som fullgöres efter utgången av juni månad 1947, därest den skattskyldige icke visar att skatt ej inräknats i det avtalade vederlaget eller att detta efter avtalets ingående nedsatts med ett mot skatten svarande belopp.

3 §.

Skattskyldig äger rätt att i den skattepliktiga omsättningen för tiden till utgången av juni månad 1947 inräkna jämväl sådant vederlag, varför skattskyldighet föreligger enligt 2 § men som vid sistnämnda tidpunkt ännu icke kommit den skattskyldige till godo. Sådant vederlag skall redovisas särskilt.

Vid beräkning av den skattepliktiga omsättningen må avdrag ske med belopp motsvarande den del av vederlaget, som enligt företedd utredning måste antagas icke komma den skattskyldige till godo.

4 §.

Har rörelseidkare för omsättning eller bearbetning eller för förbrukning såsom material inom rörelsen inköpt skattepliktiga varor under sådana förhållanden, att vederlaget vid inköpet av varorna skall ingå i den skattepliktiga omsättningen för mottagaren av vederlaget, må rörelseidkaren vid

beräkning av sin skattepliktiga omsättning för tiden till utgången av juni månad 1947 göra avdrag för vederlaget ändå att detta vid sistnämnda tidpunkt ännu icke utgivits.

5 §.

Skattskyldig åligger att i fall, som avses i 9 § första stycket andra punkten förordningen om allmän omsättningsskatt, avgiva tilläggsuppgift för tiden den 1 januari—den 30 juni 1947. Sådan tilläggsuppgift skall avlämnas senast den 20 juli 1947.

Vad i första stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning i fråga om skattskyldig, som avses i 9 § andra stycket nyssnämnda förordning.

6 §.

Det åligger skattskyldig att senast den 20 juli 1947 avlämna särskild uppgift angående sin skattepliktiga omsättning, i vad avser vederlag varför skattskyldighet föreligger enligt 2 § men som icke kommit honom till godo före utgången av juni månad 1947. Vad nu sagts skall dock icke gälla i fråga om skattskyldig, som verkställt redovisning på sätt i 3 § omförmäles.

7 §.

I huvuduppgiften för oktober månad 1947 skall i den skattepliktiga omsättningen inräknas jämväl vederlag, varför skattskyldighet föreligger enligt 2 § men som den 31 oktober 1947 icke kommit den skattskyldige till godo. Sådant vederlag skall redovisas särskilt.

Vad i 3 § andra stycket stadgas skall äga motsvarande tillämpning beträffande redovisning varom här är fråga.

8 §.

Skattskyldig må åtnjuta anstånd på sätt i följande stycke sägs med inbetalning av allmän omsättningsskatt för sådan skattepliktig omsättning, för vilken särskild redovisning lämnas jämlikt 7 §, dock att anstånd icke må åtnjutas där den oguldna skatten understiger 100 kronor. Såsom förutsättning för tillgodonjutande av dylikt anstånd skall gälla, att den skattskyldige samtidigt med avlämnande av huvuduppgift för oktober månad 1947 gör anmälan att han önskar tillgodonjuta anstånd med skattebetalningen.

Skatt, som omfattas av anståndet, skall erläggas med en femtedel senast den 20 i envar av månaderna december 1947 samt februari, april, juni och augusti 1948; dock att länsstyrelsen, om synnerliga skäl därtill äro, må medgiva utsträckning av anståndstiden med högst ett år.

9 §.

Därest skattskyldig senast den 20 november 1947 inbetalar allmän omsättningsskatt för den skattepliktiga omsättning, för vilken särskild redovisning lämnats jämlikt 7 §, må den skattskyldige åtnjuta avdrag med fyra procent av den skatt, som belöper på ifrågavarande omsättning.

Skatt å inneliggande lager.

10 §.

1 mom. Rörelseidkare skall, utom i fall som i 2 mom. sägs, erlägga omsättningsskatt för hos honom vid utgången av juni månad 1947 inneliggande lager av i gällande förteckning över varor, för vilka skärpt omsättnings-skatt utgår, upptagna varor av följande slag:

mattor, dock icke mattor, som tidigare inom riket varit föremål för försäljning till konsument;

arbeten av guld, silver eller platina, ävensom pärlor, koraller och ädelstenar;

grammofoner och grammofonverk, även ingående i radiogrammofoner, samt färdiga grammofonskivor, dock icke med allenast intalad text avsedda för undervisningsändamål.

2 mom. Vad i 1 mom. stadgas gäller icke beträffande rörelseidkare, som, på sätt i förordningen den 1947 (nr) om försäljningsskatt sägs, är registrerad såsom säljare av skattepliktig vara.

11 §.

Omsättningsskatt, som i 10 § sägs, utgår med tjuvu procent av lagervärdet, beräknat efter försäljningspris till konsument.

12 §.

Uppgift om det efter försäljningspris till konsument beräknade värdet av lager, som i 10 § avses, skall av rörelseidkare lämnas senast den 7 juli 1947.

13 §.

Skatt, som i 10 § avses, skall erläggas med en femtedel senast den 20 i envar av månaderna augusti—december 1947; dock att länsstyrelsen, om synnerliga skäl därtill äro, må medgiva anstånd, längst intill utgången av juni månad 1948.

Taxering, restitution m. m.

14 §.

Taxering till allmän omsättningsskatt år 1947 skall inbegripa skattepliktig omsättning under 1947 samt skattepliktigt lager enligt 10 §.

15 §.

Skattskyldig äger hos länsstyrelsen erhålla restitution av erlagd skatt i den mån skatten belöper på vederlag, som jämlikt 3 § eller 7 § vid taxeringen inräknats i den skattepliktiga omsättningen men som enligt sedermera företedd utredning varken influtit eller kan antagas komma att inflyta.

Ansökan varom här är fråga skall ingivas till länsstyrelsen senast den 30 juni 1949.

16 §.

Vad i 31—34 §§ förordningen om allmän omsättningsskatt är stadgat beträffande uppgift enligt 9 § nämnda förordning skall äga motsvarande tillämpning i fråga om uppgift, som lämnas enligt denna förordning.

17 §.

Kungl. Maj:t äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft .....

Innehållsförteckning.

	Sid.
Författningsförslag.	
Förslag till förordning angående ändring i förordningen den 25 maj 1941 (nr 251) om varuskatt	2
Förslag till förordning angående ändring i förordningen den 30 juni 1943 (nr 477) om skatt å vissa pälsvaror	14
Förslag till förordning om försäljningsskatt	19
Förslag till förordning om slutlig avveckling av den allmänna omsättnings-skatten.....	30
Utdrag av statsrådsprotokollet den 3 januari 1948.	
<i>Inledning.</i>	
Historik m. m.....	34
Remissyttrandena	38
Departementschefen	41
<i>Ändringar i varubeskattningen.</i>	
Varubeskattningskommitténs förslag.....	42
Remissyttrandena	49
1947 års konsumtionsskatteberednings förslag	53
Departementschefen	53
<i>Ändringar i beskattningen av vissa pälsvaror.</i>	
Varubeskattningskommitténs förslag	56
Remissyttrandena	58
Departementschefen	61
<i>Införande av en försäljningsskatt å mattor, guldsmedsvaror m. m.</i>	
Varubeskattningskommitténs förslag	62
Remissyttrandena	69
Departementschefen	76
<i>Slutlig avveckling av den allmänna omsättningsskatten.</i>	
Varubeskattningskommitténs förslag	79
Remissyttrandena	79
Departementschefen	79
<i>Detaljmotivering till förfallningsförslagen.</i>	
Förslaget till förordning angående ändring i förordningen om varuskatt ..	79
Förslaget till förordning angående ändring i förordningen om skatt å vissa pälsvaror	93
Förslaget till förordning om försäljningsskatt	93
Förslaget till förordning om slutlig avveckling av den allmänna omsättnings-skatten.....	100
<i>Departementschefens hemställan.....</i>	106
<i>Bilaga .....</i>	107